Născut la 9 martie 1956 în comuna Cârpeşti, judeţul Cahul. Absolvent cu menţiune al facultăţii de mecanică a Institutului Politehnic din Chişinău (1978), specializarea "*Tehnologia Construcţiilor de Maşini*". A susţinut teza de doctor în tehnică (1987) şi de doctor habilitat în tehnică (1995). Autor a cca. 670 de lucrări ştiinţifice, inclusiv 26 manuale şi monografii şi 165 brevete de invenţie. Autor a cca 300 articole de publicistică. Laureat al Premiului de Stat în domeniul Ştiinţei, Tehnicii şi Producerii (1998), Laureat al Medaliei de Aur a Organizaţiei Mondiale de Proprietate Intelectuală OMPI, Geneva (2004). Laureat al Premiului "*Inovatorul Anului 2006*". Inventator de Elită al României (1994), Om Emerit (Inventator Emerit) al Republicii Moldova (1995). Laureat al Ordinului "*Merite de l'Invention*" Brusselles (2008). Laureat al Ordinului "*Leonardo da Vinci*" Iaşi (2009). Laureat al Premiului săptămânalului "*Literatura şi Arta*" (1999, 2000, 2001, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011). Membru al Biroului Asociaţiei Inginerilor din Moldova. Membru-corespondent al Academiei Româno-Americane de Ştiinţe şi Arte (2003). Membru de Onoare al Forumului Inventatorilor Români (2007). Preşedinte al Comisiei de Experţi a CNAA (secţia tehnică). Redactor-şef adjunct al revistei tehnico-ştiinţifice *„Meridian Ingineresc"*. Membru al Consiliului editorial al revistelor: *„Intellectus"* AGEPI; "*Fizica şi Tehnologiile Moderne*", Chişinău; *„Tehnologia Inovativă.Construcţia de Maşini"*, ICTCM Bucureşti; *"Tehnocopia"*, Bălţi; *„Analele Universităţii Ovidius*, seria *„Inginerie Mecanică"*; *„Analele Universităţii „Dunărea de Jos"* din Galaţi, seriile *„Inginerie Mecanică"* şi *„Metalurgie"*; *„Analele Universităţii Ovidius*, seria *„Inginerie Mecanică""*; *„Analele Universităţii din Petroşani"* ş.a.

Valeriu DULGHERU BASARABIE RĂSTIGNITĂ *8

Valeriu DULGHERU

BASARABIE RĂSTIGNITĂ

CZU 323 (478)
D88

Valeriu Dulgheru

Basarabie răstignită (8)

Editura Tehnică

Chişinău 2012

Coperta: Valeriu Dulgheru

Pe copertă: pictură de William Blake

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții
Dulgheru, Valeriu
Basarabie răstignită/
Valeriu Dulgheru – Ch.: UTM, [Pt. 8-a].-2012. – 228 p.

ISBN 978-9975-45-193-2
323 (478)

Procesare computerizată
Valeriu Dulgheru

Prezentare grafică: Natalia Dulgheru

ISBN 978-9975-45-193-2 ***© Valeriu Dulgheru, 2012***

CUPRINS

Prefață..... 5
I. Încotro Basarabie?..... 7
Spinoasa cale de unificare a forțelor democratice…… 9
Ce se întâmplă în AIE2?..... 14
Luptele fratricide pentru capitală au început.
Cine va fi câştigătorul?..... 20
Soluții dodoniste pentru capitală?..... 24
Chirtoacă sau Dodon?..... 29
De ce nu trebuie votat Dodon?..... 33
Bătăliile fratricide continuă la nivel local……. 38
Comportamentul „*fiului risipitor”* al AIE2…….. 40
Unde am ajuns?..... 45
Un război care nu se mai termină…….. 52
Se caută un preşedinte de „*țară*”……... 56
Începutul sfârşitului AIE2?..... 61
Încotro, Alianță?..... 65
Încă o şansă ratată. Încotro acum?..... 69
Cine tulbură apele?..... 74
Națiune, nu dormi!!!..... 78
Monstrul s-a trezit. Cine e vinovatul?..... 83
II. Să eliminăm s(c)lavul din noi……..... 89
Când a apărut slavismul?..... 91
Ai fost peste Prut, la ruşi?..... 96
Cine se va încumeta să repete „*isprava*” lui Iurie Roşca?..... 101
Prea multă închinăciune trece în prostie……... 106
Povara resemnării noastre……. 111
S(c)lavismul implantat în noi prin rusificarea sovietică…… 118
III. 1812-2012. 200 de ani de ocupație rusească…….. 123
Rusificarea țaristă a românilor basarabeni…… 125
28 iunie 1940: un singur lucru nu ne-au putut lua:

Sufletul…….. 130
Basarabia – pământ românesc sub ocupație rusească... 139
Şhow-ul comunist înainte de a-şi da obştescul sfârşit?. 149
Partidul comuniştilor – „*apărătorul intereselor truditorilor”?*..... 155
Victor Stepaniuc – strănepotul lui V.I.Lenin…… 160
IV. Portrete în timp, opinii, reflecții..... 164
Lacrimile românilor basarabeni…… 166
Profesorul Ion Sandu la 60 de primăveri împlinite…... 170
Sfințirea bisericii „*Sf. apostoli Petru şi Pavel şi sf. Ierarh Nicolae*” de la Hagi Curda umbrită de acțiunile autorităților (creştine?) ucrainene...…… 174
Despre invenții, inventatori şi potlogari…… 184
Necunoscându-ți trecutul, nu-ți poți zidi viitorul…….. 190
Declarația Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova „*93 de ani de la unirea Basarabiei cu patria-mamă, România”*……... 198
Declarația Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova „*2012 – anul reunirii noastre”*.... 201
Declarația Consiliului Director al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova……... 204
Declarația Consiliului Director al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova *cu privire la împlinirea a 70 de ani de la eliberarea Basarabiei, nordului Bucovinei şi ținutului Herța,22.06-30.07.1941.* 207
Apel către alegători al Consiliul Director al FDRM…. 210
Apel al colaboratorilor Universității Tehnice a Moldovei de susținere a Declarației grupului de inițiativă *„Anul 1812”*……... 211
Aprecieri, sugestii
Ce-ți doresc eu ție, dulce Basarabie!..... 213
Aprecieri..... 214
Laureații săptămânalului “*Literatura şi Arta*” pentru anul 2011..... 224

PREFAȚĂ

Prof. Valeriu Dulgheru reunește, în prezentul volum, o serie de articole pe care domnia sa le-a publicat în ultimul an (2011 și ianuarie 2012) în periodicul „*Literatura și Arta*” de la Chișinau. Sunt analize, comentarii și luări de poziție legate de situația politică din Republica Moldova, precum și sinteze privind istoria Basarabiei dupa ocuparea ei de către trupele ruseşti, în 1812. Daca marea majoritate a acestor contribuții se referă la evoluțiile de dupa implozia Uniunii Sovietice și la procesul de rusificare forțată din perioadele de ocupație țaristă și sovietică, există și referințe la trecutul îndepărtat care, după cum afirmă autorul, condiționează prezentul.

Articolele au fost regrupate, în volum, în patru mari capitole întitulate sugestiv: „*Încotro Basarabie*”, „*Să eliminam s(c)lavul din noi*”, „*1812 – 2012, 200 de ani de ocupație rusească*” și „*Portrete în timp, opinii, reflecții*”. Ele constituie o contribuție importantă la cunoașterea și înțelegerea situației, în care se găsește astăzi Basarabia (Republica Moldova).

Volumul răspunde unei necesități imperioase: cea a restabilirii și difuzării adevărului privind istoria Basarabiei și se înscrie pe linia prezentării unei istorii reale, diametral opuse celei mistificate și deformate de propaganda sovieto-kaghebistă. Apariția acestui volum este cu atat mai valoroasă cu cât autorul este un reprezentant credibil al mediului academic, un intelectual pătruns de cultura rigorii, promotor al adevărului și al libertății de exprimare. Dacă mai adaugăm că profesorul Dulgheru este nu numai un observator al vieții publice, dar și un participant curajos și activ la aceasta, profund atașat identității sale de român, pe care o promovează ca pe o componentă a identității europene, înțelegem ușor de ce prezentul volum constituie o contribuție importantă în procesul de revenire la normalitate. Și această normalitate nu poate fi concepută decât prin reîntoarcerea Basarabiei în familia română și europeană, de care n-ar fi trebuit să fie niciodată separată. De altfel, autorul nu se limitează în articolele sale la Republica Moldova, ci abordeaza și dramatica situatie a comunitatilor românești din celelalte teritorii smulse din trupul Romaniei ca urmare a monstruosului pact Ribbentrop-Molotov.

Adesea, diferitele articole reprezintă relatări și analize în timp real ale evoluțiilor politice, la care Valeriu Dulgheru a participat sau a asistat nemijlocit și care constituie astfel surse importante pentru cei care se vor apleca mâine asupra istoriei Basarabiei. Fiind un observator angajat, autorul ia poziție și susține cu determinare pe cei care, actori instituționali sau persoane fizice, luptă pentru un viitor european al Moldovei și denunță cu vehemență atitudinile, manipulările și comportamentele imorale ale celor care reprezintă interesele fostei puteri suverane, ale mafiei kaghebiste și care își promovează în același timp interesele proprii. Sunt denunțate, de asemenea, trădările, comportamentele politicianiste, sforăriile, ezitările, atitudinile ambigui.

Este susținut fără ezitare Partidul Liberal și reprezentanții acestuia: președintele Mihai Ghimpu și primarul Dorin Chirtoacă, este salutată inițiativa creării Comisiei de condamnare a crimelor comunismului și declararea zilei de 28 iunie „*zi a ocupatiei sovietice”*. Sunt apreciate, de asemenea, pozitiv crearea unor coaliții precum „*Alianta pentru Democratie si Reforme*” sau „*Alianta pentru Integrare Europeana*” și eforturile întreprinse de acestea pe calea revenirii la normalitate. Este denunțat, fără drept de apel, președintele Vladimir Voronin, caricatura kaghebistă, devenit multi-milionar, cum este condamnat, cu

aceeași vigoare, Iurie Roșca, a cărui trădare a permis lui Voronin să câștige alegerile în 2005. Roșca și partidul său PPCD, care au indus în eroare, ani îndelungați multă lume, continuă astăzi să joace mizerabilul lor rol. Sunt criticate, de asemenea, luptele fratricide din sânul coaliției „*Alianta pentru Integrare Europeana*”, care fac atâta rău și împiedică găsirea unei soluții pentru depășirea instabilității politice și alegerea unui președinte al Republicii. Mă rezum la aceste câteva exemple lăsând pe cititor să descopere poziția profesorului Dulgheru în multe alte probleme, precum planul Kozak sau politica externă a guvernelor comuniste care „*au mimat tot soiul de strategii si politici*” acestea neavând altă menire, dupa cum afirmă autorul, decât de „*a arunca o adevarata ceata*” care să împiedice deslușirea adevăratelor intenții.

În ultimul capitol se găsesc semnificative articole referitoare la diferitele declarații și apeluri ale „*Forului Democrat al Romanilor din Republica Moldova*”, care indică o stare de spirit purtătoare de speranță. Ele privesc atât evenimente din trecutul mai îndepărtat precum: „*200 ani de la tratatul de pace dintre Rusia și Turcia*”, „*93 de ani de la unirea Basarabiei cu Patria mamă România*”, „*70 de ani de la eliberarea Basarabiei, Bucovinei de Nord și ținutului Herței*”, cât și diferite aspecte de actualitate politică sau social-instituțională. Printre acestea din urmă menționez „*Apel catre alegatori*” pentru susținerea lui D. Chirtoacă, candidat la primăria Chișinăului și „*Despre inventii, inventatori si potlogari*” unde se denunță încercările de compromitere, de către Voronin, a rectorului Universității Tehnice a Moldovei, profesorul Ion Bostan, care este nu numai un eminent om de știință, dar și un promotor al valorilor europene și un luptător pentru regăsirea identității românești.

Românii din provinciile rămase în interiorul granițelor naționale au o datorie deosebită față de frații lor care au cunoscut o soartă și mai dură, stând nu numai sub jugul comunist și sovietic, dar fiind și rupți de trupul țării. Luptând pentru construcția unei Românii cu adevărat europene și democratice, românii se bat și pentru cei din afara granițelor, cu convingerea că România viitoare va fi capabilă să nu mai repete greșelile și trădările comise în 1991, în momentul dezintegrării URSS, când existau toate premizele revenirii Basarabiei la Patria mamă și ștergerea consecințelor pactului Ribbentrop-Molotov.

Apariția volumului profesorului Valeriu Dulgheru în primăvara anului 2012 este plină de semnificații: se împlinesc două secole de la abuziva și ilegala anexare a jumătății estice a principatului Moldovei de către imperiul țarist. Ultimele două articole care încheie volumul se referă la această tristă comemorare și la depășirea ei în viitor. Este vorba de „*Apel al colaboratorilor Universității Tehnice a Moldovei de susținere a declarației grupului de inițiativă: Anul 1812”* și *„Ce-ți doresc eu ție, dulce Basarabie*”. Soluția preconizată pentru un viitor, pe care V. Dulgheru îl dorește cât mai apropiat, nu este decât una: eliminarea definitivă a tuturor consecințelor criminalului pact Ribbentrop-Molotov și reconstituirea spațiului etnic și cultural românesc în cadrul Uniunii Europene. Pentru atingerea acestui obiectiv nici un efort nu este prea mare și el trebuie angajat nu numai de toată suflarea românească, ci și de toți cei care sunt atașați valorilor europene.

Prof. Dr. Ing., DHC, Alexandru Herlea,
fost ministru al Integrării României în Uniunea Europeană.
Université de Technologie de Belfort, Franța

CAPITOLUL I

Încotro Basarabie?

„E ora, cea din urmă, când patria ne cheamă
Să punem la o parte oricare alte griji,
Şi ascultând suspinul ce-l varsă-o dulce mamă,
Să ne lăsăm de ură, de certe şi intrigi”.
(Andrei Mureşanu)

SPINOASA CALE DE UNIFICARE A FORȚELOR DEMOCRATICE

„Avut-au un partid aşa de mare / Dar membrii lui s-au dus în cele mici.
Cel mare s-a prostit aşa de tare /Că au rămas în el doar bolşevici”
(T. Popovici)

Pe parcursul ultimilor 20 de ani, coagularea forțelor democratice în Basarabia a fost o problemă pe cât de stringentă, pe atât de subtilă. La începuturi, eram o forță de temut. Mitingurile de zeci de mii de oameni care au culminat cu Marea Adunare Națională de la 31 august 1989, cu cei peste 700 mii de manifestanți, ulterior au tot scăzut ca număr. Fiind într-un fel pionieri la acest capitol în spațiul ex-sovietic, priviți cu jind prin anii ’88-’89 şi de frații noştri de peste Prut, am tot dat înapoi ca racul. Unificate aceste forțe doar la începuturile Mişcării de Eliberare Națională, ulterior a avut loc dezbinarea lor, care continuă şi astăzi. Acest proces a început chiar în primul parlament, ales prin cele mai democratice principii (pe circumscripții şi nu cu „*spiska*”). Având o fracțiune rusofilă vădit antinațională, una națională reprezentată de Frontul Popular şi una şovăitoare de centru-stânga, aripa agrariană – grupul parlamentar „*Viața Satului”*, care ulterior a format Partidul Democrat Agrar, spre sfârşitul mandatului acestui parlament făcând bloc cu aripa de stânga rusofilă, toate acestea au/a condus la deturnarea cursului logic care abia se înfiripase pe acest meleag aflat în calea tuturor relelor. Alianța anacronică între aceste două grupuri care au avut scopuri absolut diferite s-a păstrat şi în cel de-al doilea parlament, constituind cunoscuta coaliție anacronică de guvernare – coaliția agrarian-interfrontistă. Forțele democratice au fost reprezentate în parlament de doar cca 20% din deputați – 11 ai PFD şi 9 ai FPCD (număr care s-a păstrat aproximativ constant pe parcursul

următoarelor scrutine: în 2001 – 11 şi în 2005 – 11). Acum se ştie că FPCD (ulterior PPCD) nu a urmărit niciodată scopul de a lua o majoritate parlamentară.

Scopul lui Iurie Roşca a fost zădărnicirea prin orice mijloace a oricăror încercări de unificare a forțelor democratice. Unele au fost declarațiile acestui sinistru personaj al Mişcării de Eliberare Națională şi cu totul altele rezultatele. “*Eu nu mă joc de-a politica. Ştiu exact ce vreau şi ce am de făcut. Şi fac* (asta am simțit şi am văzut: distrugerea Mişcării de Eliberare Națională). *Nu aştept succese facile, dar pregătesc temeinic un succes durabil* (da, a atins acest succes până la 4 aprilie 2009)... *Eu nu sunt un parvenit în meseria de politician* (ca să vezi!!!)”, declara într-un interviu Iurie Roşca cu vreo zece ani în urmă. La întrebarea ce crede Iurie Roşca despre Iurie Roşca, răspunsul a fost cu absolută lipsă de modestie. „*Crede că e un băiat bun, care merită să fie susținut de toată lumea* (!!!). *Ştie bine ce vrea* (aceasta au înțeles, în sfârşit, şi muritorii de rând)*, stabil în opțiuni* (atât de stabil, încât a pendulat de la extrema dreaptă la extrema stângă) *şi poate să-şi atingă ținta trecând* (peste cadavre-n.n.) *prin greutăți de care alții, cei care se consideră normali, fug. Că e un om care îşi iubeşte fără rezerve neamul* (atât de tare, că l-a trădat în repetate rânduri). *Pentru el a avea succes în politică înseamnă a-şi păstra neîntinate idealurile şi crezul. Unii ca mine nu se lasă bătuți, nici morți*”, declară pompos Iurie Roşca. Unde sunt acum idealurile şi crezul lui Iurie Roşca, ştim cu toții. Unde este acest politicastru, Iurie Roşca, acum? La groapa de gunoi. După 18 ani de ducere la râpă a celui care a fost puternicul Front Popular (Frontul Popular a luat, în alegerile din 28.11.2011, tocmai 50% dintr-un procent), când a dus partidul la fundul gropii, i-a cedat generos timona unui tânăr măgulit de această mare cinste. „*Maurul şi-a făcut datoria. Maurul poate să plece!*”, spune un vechi dicton. Şi a plecat. Iar noi, cei dezbinați de el şi alții ca el, pe parcursul a cca 20 de ani, am rămas cu buza umflată. Şi astăzi „*fenomenul Roşca*” mai persistă. El constă din mari „luptători” pentru binele „*Neamului”*,

care ne dezbină în continuare. După 20 de ani de rătăciri prin junglele democrației, constatăm cu mare regret că cea mai mare belea pe capul nostru a fost Iurie Roşca. Mai toate relele la noi se trag din neunirea noastră, iar Iurie Roşca a făcut tot posibil ca această unire să nu fie.

Timp de 20 de ani, Basarabia a fost locul unde s-au născut şi au murit o puzderie de partide şi partidițe, un fel de idol al partidelor. Au apărut şi au dispărut o serie de partide cu un anumit impact politic asupra societății basarabene: PRCM-ul lui M. Snegur; PFD-ul lui V. Matei; PNȚCD-ul lui V. Muravschi; PL-ul lui M. Rusu; PSD-ul lui Oazu Nantoi (ceea ce avem astăzi sub denumirea de PSD este cu totul altceva: o făcătură antinațională, şovină, prorusă a lui V. Şelin); PAM-ul lui A. Popuşoi şi, desigur, Frontul Popular (chiar dacă mai există de jure astăzi sub numele ppcd, este dat dispariției, nu mai există. Ultima pupătură satanistă le-a fost mortală aşa-numiților creştin-democrați). Au dispărut partidițe, devenind cunoscute doar în timpul campaniilor electorale: partidul democrat popular din Moldova (M. Ceban); partidul legii şi dreptății (N. Alexei); noul partid național țărănesc (I. Țurcani); partidul social-liberal (O. Serebrian); partidul democrației sociale (D. Braghiş); partidul demnității civice (I. Lipciu, care în 2003 a aderat la pcrm); alianța independenților din Moldova ş.a. Au mai rămas doar cu numele, şi despre ele auzim iarăşi doar în perioada alegerilor, partidițe-marionete: partidul popular republican (N. Andronic); partidul republican din Moldova (A. Stratan); partidul „*Pentru neam şi țară”*(S. Mocanu); partidul național liberal (V. Pavlicenco); partidul „*Patrioții Moldovei*” (M. Garbuz); partidul național român (C. Mitache – stimați români, ați auzit de acest nume?); uniunea centristă din Moldova (M. Petrache); partidul conservator (N. Nirca); partidul „*Casa noastră Moldova*”(O. Onişcenco) ş.m.a.

Trebuie să ne pună pe gânduri o atare situație. De atâtea ori să dăm în gropi şi să nu prindem la minte. De menționat că electoratul a întrecut politicienii la capitolul deşteptăciune. În

ultimele alegeri toate partidițele-fantomă au acumulat sub 0,5% de voturi. Pentru politicienii treji la minte acesta ar trebui să fie un semnal de autodizolvare, nu însă şi pentru cei cu capul în nori sau care au alte scopuri. Îi vedem deja pe unii ascuțindu-şi pintenii pentru viitoarele alegeri locale.

Din aşchiile partidelor dispărute au apărut altele, unele mai importante, altele mai puțin. Un succes fulminant l-a avut Partidul Liberal Democrat din Moldova, condus de V. Filat. În doar trei ani de zile a devenit partidul capabil să substituie (numeric) pcrm-ul lui Voronin. De menționat şi succesul Partidului Liberal, condus de M. Ghimpu, care cu bani puțini a ştiut cum să se impună, câştigând primăria capitalei şi devenind una din componentele importante ale AIE1 şi AIE2. În funcția dublă de preşedinte al parlamentului şi preşedinte interimar al Republicii, dl M. Ghimpu a făcut lucruri importante pentru Neam, cum ar fi crearea comisiei prezidențiale pentru studierea şi aprecierea regimului comunist totalitar din Republica Moldova, Decretul privind aprecierea datei de 28 iunie, neparticiparea la sărbătorirea armatei cotropitoare de la Moscova, forțarea investigării crimelor comise la 7 aprilie 2009 ş.a., şi ar fi făcut mai multe lucruri bune dacă avea susținerea colegilor de alianță. Evenimentele de ultimă oră demonstrează necesitatea fortificării acestui partid pentru a crea o balanță în construcția de guvernare actuală şi viitoare (la sigur, guvernările viitoare vor fi de coaliție).

De aceea, decizia Mişcării „*Acțiunea Europeană*”, condusă actualmente de V. Untilă, care include o însemnată aripă liberală desprinsă anul trecut de la „*Alianța Noastră*”, de a fuziona cu Partidul Liberal este binevenită. Păcat că nu a făcut acest lucru puțin înainte de ultimele alegeri parlamentare anticipate. Cu cele cca 1,2 % de voturi acumulate în ultimul scrutin, cifră care ar fi fost la sigur mai mare datorită faptului că mulți susținători nu i-au votat pentru a nu pierde votul (ulterior aşa s-a şi întâmplat. Partidul MAE nu a trecut pragul electoral), Partidul Liberal ar fi luat, la sigur, tocmai cele două voturi care nu le ajung acum AIE2

pentru a alege preşedintele. Ce să-i faci? Aşa suntem noi. Dar, totuşi, mai bine mai târziu decât deloc. Cel mai important a fost faptul că în campania electorală trecută MAE nu a atacat partidele democratice, inclusiv PL, cum au făcut PNL-ul lui Pavlicenco (cum se mai poate gândi acum la o eventuală fuzionare cu PL dacă bătea în el dur de tot, fiind de aceeaşi parte a baricadei cu pcrm), PPNȚ-ul lui Mocanu, PRM-ul lui Andronic ş.a. Acum, în ajunul alegerilor locale, extrem de importante în special pentru municipiul Chişinău, această consolidare a Partidului Liberal este extrem de importantă. Este cazul ca această zâzanie, băgată şi de comunişti între componentele AIE2, să nu fie cel puțin la alegerile din Chişinău. „*Când doi se bat, al treilea câştigă*", spune un vechi proverb românesc, de atâtea ori verificat în practică de noi, românii. Acesta ar putea fi comunistul Dodon, care fără prea multă muncă ar putea acumula din start voturile celor cca 40% de rusofoni şi nostalgici de-ai comuniştilor (a câştigat şi obtuzul Veaceslav Iordan (contracandidatul lui Dorin Chirtoacă la alegerile primarului de Chişinău din 2007) aproape 40% fără să deschidă gura şi să facă ceva). Marea greşeală a lui Filat şi Lupu va fi dacă se vor aventura cu candidați proprii la alegerile Primarului General al Capitalei. Cu un candidat puțin cunoscut cu patru ani în urmă, Dorin Chirtoacă, am câştigat atunci când pcrm era un monolit şi dictatorul Voronin era în plină putere. Acuma, cunoscându-l mult mai bine pe tânărul politician Dorin Chirtoacă, care, aflat la timona Primăriei Chişinăului, a dat dovadă de principialitate şi curățenie morală, vom câştiga şi de data aceasta dacă vom fi uniți. Aliații din AIE2 trebuie să conştientizeze că Dorin Chirtoacă nu este doar candidatul PL-ului, ci exponentul tuturor forțelor democratice la nivel local. Cu o conducere democrată a Capitalei şi Alianța pentru Integrare Europeană 2 ne va fi mai lesne să scăpăm de această râie comunistă, să ieşim din mizeria materială, morală şi spirituală lăsate de vechea şi mai noua conducere comunistă.

Literatura şi Arta nr. 10, 2011

CE SE ÎNTÂMPLĂ ÎN AIE2?

„Alegătorii nu hotărăsc programul politic. Ei hotărăsc numai cine-l va hotărî"
(F. Dudiță. Machiavelisme)

La început, îndată după alegeri, timp de aproape o lună liderii celor trei formațiuni ale AIE (cea de a patra componentă a AIE1 a rămas în afară din cauza prostiei lor) evitau să se întâlnească şi să hotărască soarta Alianței AIE1, creând tot felul de situații ambigue. În această perioadă a excelat dl Marian Lupu, pendulând de la o extremă la alta, însă până la urmă cu ajutorul Consiliului Național al PDM a luat decizia corectă. Mai apoi pe parcursul a aproape trei luni, în loc să facă eforturi comune privind ieşirea din criza politică (dar şi economică) prea lungă legată de nealegerea preşedintelui Republicii Moldova, cele trei componente ale AIE2 au procedat şi mai procedează asemenea racului, broaştei şi ştiucii din cunoscuta fabulă. Având o susținere masivă a Occidentului, ei se comportă asemenea celor trei fii risipitori ai încrederii Occidentului. Spre bucuria comuniştilor. Comuniştii jubilează. Ei declară cu satisfacție că procesul de dezintegrare a AIE2 a pornit şi a rămas puțin timp până la dezintegrarea ei totală. Se adeveresc prorocirile babacului Voronin spuse chiar în ziua constituirii alianței de centru dreapta, dar şi unele mai recente? „*Un balaur cu trei capete* (despre AIE2-n.n.) *care-şi va da demisia. N-am crezut niciodată că această alianță o va duce mult"* – a declarat recent într-o conferință de presă în stilul său într-un limbaj infect liderul comuniştilor V. Voronin. Lupul (ăştia sunt comuniştii) stă la pândă şi aşteaptă să devoreze oița democrată. Şi cel mai regretabil lucru e că destrămarea AIE2 s-ar putea face fără mari eforturi din partea opoziției comuniste, cu propriile mâini (mai exact, minți) ale democraților. „*N-a existat încă, niciodată, un război bun şi o pace rea"* – spunea cu bună cunoştință de cauză cunoscutul om politic

american Benjamin Franklin. Să nu înțeleagă cei trei că acest război civil, fratricid se poate termina doar cu victoria comuniştilor şi readucerea lor la putere. Înțeleg ei oare că, dacă vor continua în acelaşi mod, neapărat vor fi taxați de electorat şi chiar foarte curând (în alegerile locale din vară sau, şi mai rău, în alegerile parlamentare anticipate)?

Deosebit de impardonabil este comportamentul ministrului Economiei, Valeriu Lazăr. *„Eu pot cât jumătate de guvern”* – a declarat cu emfază Valeriu Lazăr la o declarație puțin cam dură a prim-ministrului V. Filat. Dar premierul Filat este şeful său direct în guvern şi nu dl M. Lupu. Dacă în parlament ar mai putea fi admise ciondăneli între cele trei fracțiuni, în guvern lucrul acesta este absolut inadmisibil. Guvernul trebuie să lucreze ca ceasul, mai ales în situația actuală foarte critică, provocată atât de criza politică şi economică, cât şi de atacurile banditeşti ale rechinilor comunişti. O corabie trebuie să aibă un singur căpitan şi o singură echipă (nu o adunătură) de marinari, în caz contrar, ea riscă să naufragieze. Acest ministru al Economiei cu un trecut nu chiar cristalin, făcând parte din guvernele comuniste ale lui Tarlev şi Greceanîi, acum la început de cale în noul guvern a făcut mai multe daravele (a se vedea cazul cu Moldtelecomul). Ar fi bine ca dl M. Lupu (fiindcă pentru acest ministru numai el este o autoritate) să-i mai tempereze elanul revoluționar şi să-i explice, de fapt, misiunea lui în primul rând de membru al echipei guvernului şi mai apoi de reprezentant al PDM în guvern. De asemenea, am fost martori ai unui comportament neadecvat al altor reprezentanți ai PDM şi PLDM în diverse emisiuni televizate.

Ceea ce îngrijorează foarte mult este comportamentul nu tocmai adecvat al premierului V. Filat. Indiscutabil, dl V. Filat are meritul major în crearea AIE2, în primul rând prin faptul că şi-a adus partidul la o reprezentanță numerică în parlament foarte apropiată de cea a comuniştilor. Este partidul cu cea mai bună echipă, în special, în guvern. Degeaba se laudă V. Lazăr că *„poate*

cât jumătate de guvern”, el rămâne mult, de exemplu, în urma lui Iurie Leancă, a lui Alexandru Tănase ş.a. miniştri – membri ai PLDM-ului. Chiar şi în acest caz dl V. Filat trebuie să dea dovadă că el este stâlpul Alianței. Pentru toată lumea care gândeşte cât de cât, este clar că dacă, în cazul cel mai bun, comuniştii vor fi trecuți pe linie moartă, mai mulți ani, la guvernare vor veni doar guverne de coaliție. De aceea, ei trebuie să însuşească această artă a dialogului şi a compromisurilor rezonabile de dragul mergerii înainte chiar cu paşi de melc. Unde este deviza de altădată a lui Filat *„Moldova fără Voronin”?* A dispărut cumva Voronin cu partidul său anacronic al comuniştilor capitalişti şi Basarabia răsuflă uşurată după 70 de ani de experimentări bolşevice? Nu. De ce atunci se pupă pe ascuns cu el? Spre binele Alianței? Spre binele acestei frânturi de popor român supus prea multor încercări?

Din acțiunile din ultima perioadă ale PLDM-ului se pare că se mai prefigurează o lozincă a lor: *„Capitala fără Dorin Chirtoacă”* (lozinca *„Moldova fără comunişti”* a fost deja realizată!!!). Aş fi foarte bucuros să greşesc în acest sens, fiindcă îmi pare rău că au loc astfel de găinării politice în unul dintre cele mai însemnate partide politice democrate din acest colț de țară. În Dorin Chirtoacă s-a investit mult şi acest tânăr politician a demonstrat că a meritat această investiție. Se creează impresia că, dacă comuniştii ar înainta drept candidat la funcția de primar general un măgar, el ar acumula din start cel puțin 40% de voturi. Drept argument vin alegerile locale din 2007, când 39,3% l-au votat pe Veaceslav Iordan, care nu a deschis niciodată gura ca să-l audă şi alegătorii, nu l-am văzut nici într-un discurs electoral. Şi mai mult a luat un alt candidat al comuniştilor în alte alegeri locale – Vasile Zgardan. De ce democrații ar trebui să rişte cu un nou candidat? Faptul că s-a făcut fuzionarea a ceea ce a mai rămas din partidul *„Moldova Noastră”* cu PLDM (anterior MAE a fuzionat cu PL) este un lucru salutabil, păcat că s-a făcut prea târziu. Însă se întrevede cu ochiul liber scopul adevărat al acestei

fuzionări – participarea PLDM-ului la alegerea primarului general cu candidatul său – Serafim Urechean. M-aş bucura foarte mult să greşesc. Să nu înțeleagă cei trei că candidatul comuniştilor, Igor Dodon, nu este Veaceslav Iordan? Pe lângă cele cca 40% de voturi ale rusofonilor, acest rătăcit cu limba bine pusă la punct, cu anumite abilități personale, pe fundalul dezamăgirii populației de gâlceava dintre cei trei, ar putea lesne să mai ia vreo 11% din voturi, fapt ce-i va permite să treacă barajul chiar din prima rundă a alegerilor, lăsându-i cu buzele umflate pe candidații democrați (2 sau chiar trei, câți vor fi la număr).

Chiar stând la o parte, neîntreprinzând mari eforturi, rechinii comuniști îşi freacă mâinile satisfăcuți de această luptă fratricidă în interiorul Alianței. Cu cât lux de amănunte dezghioacă la scandalosul lor post de televiziune NIT acest subiect! Cei cu mult pufuşor pe botişor vin cu sfaturi şi critici. "*Când a venit vremea să impoziteze oamenii bogați, vedeți ce agiotaj s-a creat?"* a declarat liderul comuniştilor, V. Voronin, într-o conferință de presă, referindu-se la discuțiile aprinse în parlament pe marginea bugetului (chiar dacă puțin deranjează (venim dintr-un sistem totalitar şi încă nu am însuşit bine lecțiile democrației autentice), acest lucru nu este cel mai rău. Mai aflăm şi noi, muritorii de rând, alegătorii, cum cei aleşi de noi "*hotărăsc programul politic"*. Mai bine era în perioada comuniştilor, când Voronin hotăra totul după bunul său plac, iar marionetele în guvern şi parlament votau "*odobreams"*?). Culmea impertinenței. Cel care timp de opt ani de guvernare în calitate de "*țariok*" în SRL-ul cu numele "*Republica Moldova"* l-a făcut pe fiul său multimiliardar în euro ne învață cum să-i impozităm pe cei bogați!!! Curat murdar!!! Chiar şi în perioada celui mai sălbatic capitalism oamenii deveneau miliardari pe parcursul a câtorva generații, pe când "*genialul*" businessman Oleg Voronin a devenit multimiliardar în euro doar în opt ani de zile. Acest obscur comunist şi multimiliardar chiar ne ține de proşti. De ce el, fiind opt ani la putere, n-a introdus un sistem de impozitare progresiv? Dacă Olejca ar fi fost impozitat

după un sistem progresiv (cum se face în societățile social-democrate din Occident), mai putea el acumula această avere enormă de peste 50 miliarde de lei doar în 8 ani? Se vorbeşte că banca lui Olejca, Fincombank, a înregistrat în 2008 un profit de 58 mln lei, iar în 2010 – pierderi de 13,8 mln lei. Adevărat business moldovenesc. Atât timp cât babacul s-a aflat la putere, afacerile fiului au mers strună. Când nu mai este la putere, nu mai ține în mâini "*pâinea şi cuțitul*", genialului businessman Oleg Voronin afacerile îi merg prost. De ce oare? Timp de cca doi ani guvernarea liberal-democrată nu a găsit nici o neregulă în modul cum a făcut bussines familia Voronin. Chiar şi acea timidă încercare de a afla cum un muritor de rând (cum este Olejca) poate să cheltuiască ca bani mărunți de buzunar tocmai 8 milioane de dolari în doar 16 luni, atunci când sute de mii de pensionari şi copii se află la nivelul subnutriției, s-a spart ca un balon de săpun. „*Crima nepedepsită naşte monştri",* spune o veche zicală. Iată şi comportamentul acestor nepedepsiți. „*Cu jumătate de an în urmă, prim-ministrul a declarat pentru toată țara că avionul îmi aparține* (este vorba de avionul aterizat la nordul Republicii, care nici până astăzi nu se ştie al cui a fost). *Mai mult ca atât, Filat a promis în fața mass-mediei că în curând va prezenta "suficiente dovezi*". *Deoarece până acum nu are aceste dovezi, pentru calomnie îl voi da în judecată*", declară în derâdere Oleg Voronin. Bravo! Dacă pe democrați nu i-a dus capul sa-l înfunde pe Voronin pentru 1000 de motive reale, să o facă Voronin fără motive. De ce n-ar face acest lucru când cei din Alianță, preocupați de luptele fratricide, nu mai au când se apuca şi de capul lui Olejca.

Un alt subiect la care au reacționat foarte bolnăvicios comuniştii a fost invitația ambasadorului SUA făcută mai multor reprezentanți ai AIE2 de a participa la o recepție. „*Aseară au fost la întâlnire şi au primit ordinul să voteze... Preşedinte adevărat al Republicii Moldova este ambasadorul Chaudhry",* a declarat într-o conferință de presă atotştiutorul V. Voronin (presa de la noi,

chiar şi cea democrată, îi acordă prea multă atenţie acestui hoit politic). Ca să vezi. Ambasadorul Rusiei, Kuz'min, se comportă aici ca într-o adevărată gubernie a Rusiei, indicându-ne ce istorie trebuie să studieze copiii noştri. Pleacă la Tiraspol când îi tună. Organizează când vrea tot felul de întâlniri cu diverse personalităţi politice şi nimeni nu-i cere socoteală. Emisarul lui Medvedev, Narîşkin, vine în Republica Moldova ca la el acasă, fără iniţierea unei elementare proceduri oficiale, îi cheamă la covor pe doi lideri de partide politice, le dictează ce trebuie să facă, şi aceasta este normal în viziunea mankurtului Voronin. Pe când o simplă recepţie organizată de ambasadorul Chaudhry este calificată drept amestec în treburile interne ale Republicii Moldova. Obrăznicia comuniştilor n-are margini. A întrecut orice măsură, iar aleşii noştri se ciondănesc între ei. În marea speranţă de a scăpa de ciuma comunistă, societatea civilă, mulţi dintre noi s-au încadrat plenar, dezinteresat în susţinerea necondiţionată a partidelor democratice (în primul rând PL şi PLDM), unicul interes fiind aruncarea la groapa de gunoi politic a comuniştilor. Am mers prin satele de baştină, am lucrat cu studenţii, informându-i cât mai bine despre stricta necesitate ca generaţia tânără să participe cât mai masiv la alegeri. Şi acum ce vedem: în loc de alianţă, avem o adunătură din trei partide care se duşmănesc între ele, uitând că lupul stă la pândă şi aşteaptă momentul. E atât de complicat să fie înţelese aceste lucruri simple? Pericolul real planează asupra AIE2. O nouă rundă de alegeri parlamentare va fi catastrofală pentru democraţia din Republica Moldova. Dezamăgită, pauperizată până la refuz, populaţia ar putea vota revenirea comuniştilor, „*care ştiau cum să conducă, cum să facă poreadcă în ţară",* cum au mai făcut-o şi în 1994, şi în 2001.

Literatura şi Arta nr. 14, 2011

LUPTELE FRATRICIDE PENTRU CAPITALĂ AU ÎNCEPUT. CINE VA FI CÂŞTIGĂTORUL?

"Când doi se bat, al treilea câştigă"
(Vechi proverb românesc)

Atât de vechi şi atât de actual încă, cu părere de rău, acest proverb. Se pare că ne urmăreşte un crunt blestem. „*Dacă s-ar uni, ar deveni cel mai puternic popor*", spunea cu bună ştiinţă de cauză marele Herodot despre traci, stră-strămoşii noştri. De atâtea ori de-a lungul multimilionarei sale istorii, acest popor din spaţiul carpato-danubian l-a probat pe propria sa piele, însă n-a tras din aceasta învăţăminte. Uniţi de Burebista, dacii au devenit o forţă – unica ce putea să opună rezistenţă invaziunii romane. Dihonia, neunirea însă a intrat între ei şi au devenit o pradă relativ uşoară a romanilor. Unicul dintre cele vreo cinci state formate după destrămarea Daciei lui Burebista – Dacia lui Decebal – a fost în stare să opună rezistenţă demnă romanilor, fapt imortalizat pe Columna lui Traian. Neunirea dacilor le-a jucat festa şi în perioadele următoare. În primul mileniu al erei noastre au trecut peste ei turme de tot soiul de năvălitori barbari asiatici. Mai târziu, în mileniul doi, din cauza neunirii principatelor româneşti, ele au căzut pradă turcilor, uneori luptându-se între ei în loc să se unească împotriva duşmanilor comuni – Turcia, Austria şi mai târziu Rusia.

Făcând această foarte scurtă incursiune în multimilenara noastră istorie, revin la actualitatea noastră cruntă şi nedreaptă. Suntem în continuare tot atât de dezbinaţi în faţa unui mare pericol care ne paşte – cel al revenirii pcrm la putere. Drept dovadă sunt luptele fratricide pentru Capitală în alegerile locale care au început deja. A câta oară rânza basarabeană este mai mare decât interesul naţional. Este prea mare miza pentru capitală pentru a face experimente. Îl înţeleg într-un fel pe I. Roşca, care,

în stilul său inconfundabil, pentru a tulbura şi mai tare apele şi a-l ajuta pe candidatul comuniştilor, I. Dodon, l-a împins pe tânărul Radu Buşilă în această luptă peste puterile lui. Ce şanse de câştig poate avea acest tânăr îndoctrinat şi rătăcit, numai Roşca ştie. Îl înțeleg şi pe excentricul Valeri Klimenko, care se avântă ca un adevărat reprezentant al națiunii sale velicoruse în toate luptele împotriva a tot ce este național, luând în permanență sub un procent. El îşi joacă rolul. Şi mai mult îi înțeleg pe comunişti, pentru care această luptă pentru capitală este decisivă. Pentru ei miza este mare. Câştigarea Capitalei le-ar rezolva multe probleme pentru a nu cădea prea vertiginos în hău. Contrapunerea puterii locale municipale celei centrale îi va crea foarte multe probleme guvernării Alianței.

Nu-i înțeleg deloc pe liberal-democrați. Este un adevăr incontestabil că Alianța are un candidat pentru Primăria Capitalei pe următorul termen de patru ani – Dorin Chirtoacă –, unicul în stare să câştige în fața acestui îngâmfat şi plin de sine candidat neocomunist I. Dodon, susținut din start de cca 40% de rusolingvi şi autohtoni rătăciți – electoratul tradițional al comuniştilor. Acest lucru îl arată şi ultimul sondaj: Dorin Chirtoacă (53.6%); Igor Dodon (27.8%); Radu Buşilă (2.1%); Sergiu Coropceanu (4.1%); Valentina Buliga (1%); Valeri Klimenko (1%); Victor Bodiu (7.2%). Cui i-a trebuit ca PLDM să-l împingă pe acest necunoscut pentru orăşeni Victor Bodiu în această luptă. Cui i-a trebuit ca democrației s-o propună la postul de primar pe stimata doamnă ministru Valentina Buliga? S-a făcut acest lucru doar pentru a încurca ițele şi aşa prea încurcate. Deunăzi a mai apărut o forță pe globul pământesc al Moldovei (vorba „*cărturarului*” D. Moțpan) – partidul „*Forța a treia*”, prin fuzionarea a trei partiduțe şi aşchii – toate antinaționale. Ceea ce este foarte clar, toți aceşti candidați la funcția de Primar General vor lupta contra celui mai real oponent al lui Dodon – Dorin Chirtoacă. Diferiți analişti politici, gen Nicolae Chirtoacă, îşi aduc şi ei contribuția la ştirbirea imaginii lui Dorin Chirtoacă. Ei ne sperie cu gropile din Chişinău

(de parcă până la Chirtoacă Chişinăul şi întreaga Republică avea asfalt lună), refuzând (dar poate fac acest lucru în cunoştință de cauză!!!) să vadă pericolul mare care ne paşte – acapararea Capitalei de către comunişti, fapt ce va crea o mare problemă puterii centrale. Pe lângă toate cele nerealizate încă în primul mandat, care s-a desfăşurat într-o perioadă foarte complicată cu multe zguduiri sociale, care au pornit şi au avut loc în special în Chişinău, tânărul Dorin Chirtoacă a făcut față acestor greutăți. Cu un Iordan la timona Primăriei Chişinău, nu se ştie dacă ar mai fi avut loc evenimentele din 6-7 aprilie şi trezirea care a urmat.

Este la mintea cocoşului că Alianța, având cca 60% din electorat, ar putea să-i pună pe comunişti cu botul pe labe în multe primării, dacă s-ar uni şi ar miza în fiecare localitate pe candidatul cu cele mai mari şanse, indiferent din ce formațiune face parte (mă refer la cele trei din Alianță). Dacă Chişinăul deja îl are pe Dorin Chirtoacă drept candidatul cu cele mai mari şanse de a câştiga, de ce să nu fie susținut el? Oare lui V. Filat îi va fi mai uşor să conlucreze cu acelaşi Dodon dacă, nu dea Domnul, câştigă comuniştii? Ce perspective de guvernare normală va avea guvernul în acest caz în următorii patru ani? Dacă Bălțul – „*capitala de nord*” – îl are pe reprezentantul PLDM-ului, Tonciuc, drept candidatul cu cele mai mari şanse, de ce să nu fie susținut de celelalte două partide în lupta contra candidatului comuniştilor? Dacă, să admitem, Soroca ar avea candidatul democrat cu cele mai mari şanse, de ce să nu fie susținut? Astfel, în urma unui bun management al situației favorabile apărute după formarea AIE2, comuniştilor le-ar fugi pământul de sub picioare în aceste alegeri locale şi la următoarele alegeri parlamentare ar putea fi aruncați la groapa de gunoi politic. Lucrul acesta poate fi făcut doar la nivel central, doar de liderii celor trei partide. La nivel local, nimeni nu va face acest lucru. Se vor bate ca berbecii până o să-i pape lupul comunist.

Priveam deunăzi la ProTV Chişinău minunata emisiune „*În profunzime*” a Lorenei Bogza, emisiune care a jucat un rol

important în schimbarea mentalității electoratului înainte şi după 9 aprilie 2009, şi m-am umplut de năduf cum se vorbeşte în frumosul grai moldovenesc. La emisiune au participat D. Chirtoacă, candidatul PL, şi Victor Bodiu, candidatul PLDM. Al treilea invitat al emisiunii a fost candidatul comuniştilor, I. Dodon, care însă nu s-a prezentat. A fost din partea lui un pas foarte bine calculat. Nefiind prezent la această emisiune, Dodon a câştigat cu scorul de 1:0 în fața principalului său concurent, Dorin Chirtoacă, lăsându-l pe candidatul PLDM, V. Bodiu, să bată în el. Te uitai la acest V. Bodiu şi ți se părea că în locul lui se afla Dodon. Modul cum îl ataca pe D. Chirtoacă a fost acelaşi ca şi al comuniştilor. Aceleaşi insinuări false, aceleaşi invective. Ieşind în turul doi cu I. Dodon, D. Chirtoacă va fi mai tare murdărit de cei din Alianță decât de către comunişti. Vor şti oare electoratele celor doi candidați perdanți (PLDM şi PD) în turul doi pe care dintre cei doi să-l susțină? De ce aceşti fii risipitori ai Neamului cedează atât de impardonabil victoria obținută în fața comuniştilor cu atâta greu de către toți susținătorii Alianței? Cel mai bun lucru pe care l-ar mai putea face domnii V. Filat şi M. Lupu este, cât nu-i târziu, să-şi retragă candidații din competiție, susținându-l pe toate căile la funcția de Primar General al Capitalei pe D. Chirtoacă. Prin aceasta PLDM şi PD vor avea doar de câştigat. Şi mai mult vom avea de câştigat noi, cei care încă avem mari speranțe în această Alianță AIE2. Indiferent de poziția liderilor celor trei partide noi, susținătorii Alianței, membri de rând ai partidelor PL, PLDM şi PD, să ne concentrăm toate forțele împotriva comunistului I. Dodon prin susținerea necondiționată a lui Dorin Chirtoacă la funcția de Primar General al Capitalei. Interesul național să fie mai presus de orice interese înguste de partid, oricât de argumentate ar părea acestea la prima vedere.

Literatura şi Arta nr. 18, 2011

SOLUȚII DODONISTE PENTRU CAPITALĂ?

„Te dai persoană iscusită. În acțiuni parlamentare:
Ne spui minciuna potrivită. Şi unde ți-i obrazul oare?”
(T. Popovici)

În general, alegerile de orice rang din orice colț al lumii au ceva comun: promisiuni cu găleata până la alegeri şi realizări cu țârâita după. Alegerile din Republica Moldova excelează la acest capitol. Cu atât mai mult aceste promisiuni electorale (a se înțelege minciuni electorale) par chiar uneori ridicole, fiindcă fiind prea dese (timp de doar doi ani am avut 4 runde de alegeri şi un referendum eşuat) minciuna iese mai repede la suprafață. Nu mai este necesar de aşteptat patru ani. Nu face excepție nici actuala campanie electorală pentru alegerile locale.

Îmbulzeală prea mare pe scenă cu actori din categorii de greutate absolut diferite transformă alegerile într-un adevărat circ. Involuntar se naşte întrebarea: ce caută juvenilul creştin-democrat Buşilă (aşa zis, deoarece numai creştini şi democrați demult nu mai sunt cei de la ppcd, s-au transformat într-o marionetă a antipodului creştin-democrației - pcrm) în această competiție serioasă, partidul său ppcd luând în alegerile de jumate de an în urmă tocmai 50% dintr-un procent? Răspunsul este foarte clar: să-i încurce lui Dorin Chirtoacă. Panouri electorale ale ppcd cu un conținut ofensator pentru locuitorii Capitalei, împrăştiate prin tot oraşul alături de cele ale pcrm sunt împotriva lui Chirtoacă şi, indirect, în susținerea candidatului comuniştilor I. Dodon. La duel „*creştin-democratul”* Buşilă îl cheamă nu pe comunistul-ateistul Dodon ci pe creştinul Dorin Chirtoacă. Iu. Roşca îşi joacă rolul de iudă până la capăt. Dar ex-ministrul apărării Pleşca e împins în cursă ca reprezentant al unei oarecare forțe a treia (mâine-poimâne vor apărea forța a patra, a cincea ş.a.m.d.). E militar, dragă doamne şi ar trebui să fie mai serios, să nu se transforme într-un clovn electoral. Cât despre excentricul rusofob inveterat Klimenko

nici nu mai vorbim. El îşi are rolul său foarte clar: să apară (pe banii contribuabililor) în cadrul emisiunilor electorale la ecranul azuriu, de unde, exclusiv în limba sa velicorusă, să ne demonstreze nouă, berbecilor, boilor (cum ne numesc ei), că ei ne sunt superiori nouă. Ar mai fi de menționat şi alți pigmei electorali, însă ne oprim aici. Nu merită prea multă atenție aceste marionete electorale manipulabile. Misiunea lor este clară: pentru a tulbura cât mai mult apele şi aşa foarte tulburi. Electoratul trebuie pur şi simplu să-i ignore, cum a mai făcut de atâtea ori. Să ne orientăm atenția asupra actorilor principali.

Cel mai important este faptul că după declarația PLDM din 6 mai lucrurile s-au mai limpezit. Decizia PLDM de a-l retrage pe dl V. Bodiu, candidatura PLDM, din cursa electorală pentru funcția de primar al Capitalei a fost cea mai judicioasă decizie luată în ultimul timp în sânul Alianței. „*Alianța trebuie păstrată, Alianța, deocamdată, nu are alternativă, Chişinăul nu trebuie cedat comuniştilor, iar Chirtoacă, „ca cel mai bine poziționat" trebuie sprijinit ca să treacă din primul tur*" a fost esența declarației dlui V. Filat. Prin declarația făcută, Dl. Filat a reîntors speranța multora că AIE2 va supraviețui. Prea multe acțiuni şi declarații negândite ale AIE2 au avut loc în ultimul timp. "*Este important că PLDM vine ca o forță care consolidează AIE. Acest lucru nu poate să nu fie apreciat*" spune analistul politic A. Țăranu. Expertul în analiză politică, I. Boțan, a declarat că decizia l-a uimit şi pe el, apreciind mişcarea ca fiind o strategie foarte bună. Şi editorialistul Constantin Tănase, care l-a criticat dur pe Vlad Filat în ultima perioadă, îl felicită "*pentru decizia înțeleaptă pe care a luat-o*". „*Cu adevărat contează – şi acesta e meritul de principiu al lui Filat! – că el a avut curajul analizei la rece a situației şi adoptării unei decizii corecte. Câți politicieni de la noi nu au avut curajul unor asemenea decizii şi s-au pomenit apoi în afara vieții politice!*" spune C. Tănase. Mă miră, însă comentariile negândite ale unora din Partidul Liberal la declarația lui Filat, dând dovadă de lipsa unei elementare maturități politice.

Ei bine, aceasta este situația mult mai favorabilă de până acum a forțelor democratice în luptele pentru Capitală. Acum rămâne ca toate tunurile de calibru să tragă într-o singură țintă - doar în cel mai periculos contracandidat I. Dodon. Ceilalți pigmei politici, care s-au aventurat în această luptă, ar face foarte bine şi ar demonstra o relativă maturitate politică dacă ar urma exemplul lui Filat. Dacă nu vor face acest lucru, va fi clar pentru toată lumea care sunt scopurile lor adevărate. Referitor la ultima acțiune a dlui Godea, toată lumea a înțeles-o drept un act de dezacord cu decizia dlui Filat de a-l promova pe V. Bodiu la funcția de primar. Acum, după declarația lui Filat, ar fi un act de maturitate politică dacă şi el îşi va retrage candidatura din cursa electorală. Declarația recentă a domniei sale de a rămâne în cursa electorală este una pripită şi iresponsabilă, care îi va şifona serios viitorul său politic. El trebuie *„...să aibă curajul deciziei* (de a se retrage din cursa – n.n.) *pentru a nu se pomeni apoi în afara vieții politice!*" cum ar spune C. Tănase.

Să ne concentrăm atunci toată atenția asupra „*celui mai bun potențial gospodar al Capitalei"* cum se consideră comunistul I. Dodon. „*Domnul Filat, de ziua sa de naştere, mi-a făcut el mie un cadou. Un cadou electoral. Retrăgându-l din cursă pe domnul Bodiu, premierul a creat toate premisele ca eu să câştig cursa pentru Primărie din primul tur*" declară nonşalant haiducul Dodon. Pasărea mălai visează. Se citeşte clar printre rânduri dezamăgirea că planul lor a eşuat. Să vedem ce fel de gospodar este acest Dodon care a împânzit oraşul cu panouri publicitare uriaşe. Un panou publicitar cu dimensiunile medii de 2x3 m costă cca 300 Euro, iar expunerea lui pe parcursul numai a unei luni costă mult (funcție de locul amplasării). Dar astfel de panouri electorale sunt sute amplasate în cele mai aglomerate locuri ale Capitalei. Vă dați seama câți bani se cheltuiesc în van. Să cheltuieşti sume enorme de bani pentru astfel de fleacuri este oare gospodăreşte? Aşa trebuie să procedeze un viitor gospodar al

Capitalei? Asta este una din soluțiile lui Dodon pentru Capitală? Despre soluțiile dodoniste deja circulă bancuri prin Chişinău.

Ceea ce nu vei vedea prin oraş – panouri electorale cu Dorin Chirtoacă. Nu vei întâlni nici afişe electorale ale lui Chirtoacă lipite pe panouri electorale, pe garduri cum vezi de ale celor doi candidați. De ce să arunci bani publici (şi aşa puțini) în van. Este foarte clar că pe durata primului mandat primarul Dorin Chirtoacă a înțeles mai bine cum să gospodăreşti metropola, a rezolvat unele probleme cum a putut cu bani puțini şi într-o situație electorală permanentă timp de patru ani. Fiind deja inițiat în problemele majore ale Chişinăului, le va rezolva mai lesne în viitorul mandat (dacă va fi ales). În cercetare este cunoscut faptul că înțelegerea corectă a unei probleme reprezintă o jumătate din soluția ei. Electoratul va trebui să ştie cum să aleagă grâul de neghină, să distingă gospodarul adevărat de cel fals, chiar dacă acesta din urmă este umflat artificial.

Despre „*simțul gospodăresc*" al celui care se doreşte să fie primul gospodar al Capitalei – I. Dodon, vorbeşte şi cazul depistat (întâmplător) acum doi ani în urmă, când în rezultatul unui bizar control al Curții de Conturi s-a aflat că pe parcursul a peste trei ani, Dodon cu un grup de prieteni şi rude încurcaseră (din greşeală) buzunarul propriu cu al statului (adică cu al nostru). Timp de trei ani, pe când era ministru al Economiei (halal de aşa ministru cu aşa *„grijă"* de cei oropsiți – bătrâni, copii, oameni nevoiaşi, în buzunarul cărora şi-a băgat laba) împreună cu alți prieteni şi rude, încasase nejustificat (mai corect fiind spus furase) într-un institut de cercetări ştiințifice salarii suplimentare (pentru care contribuții ştiințifice???) de 6000-7000 lei lunar şi alte suplimente, fraudând bugetul cu cca 3,5 mln lei. Fiind prins cu mâța-n sac, a recunoscut faptul furtului şi a întors personal doar 72657 lei (în total fiind remişi 345 mii lei), restul ducându-se pe apa sâmbetei. Dar dacă nu ar fi fost prins? O face pe haiducul chemându-l pe Chirtoacă la duel electoral, el fiind acela care alege locul şi tipul armei. I-aş propune Dlui Chirtoacă să-i propună

drept loc pentru duel electoral Institutul de Economie, Finanțe şi Statistică al Ministerului Economiei, unde atât de ingenios a gospodărit bravul candidat la timona Primăriei. Poate mai dă vreo soluție ingenioasă dodonistă pentru Capitală de genul celei realizate de el la acest Institut. De un astfel de gospodar cu pufuşor pe botişor şi cu degetele lipicioase ale mâinilor avem noi nevoie acum la timona Capitalei? Dacă „*soluțiile*" propuse de Dodon pentru Capitală sunt de acest gen, atunci vai de capul nostru, cum ar spune poetul.

Literatura şi Arta nr. 21, 2011

CHIRTOACĂ SAU DODON?

Alegerile locale au trecut. Alegerile în municipiul Chişinău revin. După cum era de aşteptat, alegerile pentru postul de primar al municipiului Chişinău nu s-au terminat, primarul nu a fost ales din primul tur, cu toate că s-a mizat mult până în ultimul moment pe maturitatea politică a unor concurenţi electorali. Nu a fost să fie aşa. Dar şansele lui Dorin Chirtoacă de a ieşi învingător din primul tur au fost destul de reale. Un soi de euforie îi apucase pe mulţi în seara zilei alegerilor după afişarea rezultatelor exit-pollului, amplificat şi de unele posturi de televiziune. Merită toată stima poziţia dlui Dorin Chirtoacă, ce îi chema pe cei prea exaltaţi de această ştire să aştepte rezultatele numărării voturilor. Un anumit soi de nelinişte se ascundea undeva în subconştient că ar fi fost prea bine să fi fost aşa. Problema e că acest exit-poll a mai dat-o în bară şi în alegerile trecute. Nu este încă pregătit alegătorul basarabean pentru astfel de metode (utilizate pe larg în societăţile democratice) de apreciere a opiniei alegătorului. Dar şi informaţia plasată pe multe site-uri cu referinţă la rezultatele numărării voturilor de luni de la orele 5.25, conform căreia, după prelucrarea a 99% din voturi, Dodon ar fi acumulat 52% de voturi, a fost ca un duş rece. Drept că mai târziu preşedintele CEC, I. Ciocan, nu a confirmat această informaţie. Atunci apare întrebarea: cine a plasat această informaţie falsă pe Internet, dând apă la moara comuniştilor, ca să aibă motiv de a contesta alegerile (în caz că Dodon nu câştigă din primul tur)? Ei ştiu că candidaţii comunişti, de regulă, în turul doi pierd. Mai apoi a apărut o precizare a CEC că cifrele respective sunt obţinute după procesarea a 43,43%, în lipsa proceselor-verbale din cele 18 circumscripţii din localităţile componente ale municipiului Chişinău, în care au votat 66062 de alegători, dintre care din experienţa alegerilor precedente cca 70% votează partidele democratice. A câta oară ne salvează bieţii, mult pătimiţii noştri ţărani. Deci este clar că vor fi alegeri repetate. Ei,

bine acesta este rezultatul. Nu cel mai rău. Să încercăm să facem o mică analiză ce s-ar fi întâmplat dacă…

Dacă dna V. Buliga ar fi acceptat propunerea foarte judicioasă a dlui V. Filat (de menţionat că în ultimul timp dl V. Filat a abordat mai multe soluţii judicioase spre binele AIE2, ceea ce ne face să fim mai încrezători în viabilitatea Alianţei) de a-şi retrage candidatura. Refuzul dnei Buliga a fost unul neinspirat, dacă să nu mă exprim mai dur. Explicaţia dnei Buliga că nu toţi susţinătorii ei l-ar vota pe D. Chirtoacă este una neargumentată. Cei care au votat PD în alegerile parlamentare trecute au votat tocmai pentru opţiunea alianţei de centru-dreapta. La o explicaţie corectă ei l-ar fi votat nu pe liberalul Dorin Chirtoacă, ci pe reprezentantul AIE2 la postul de primar al Capitalei, Dorin Chirtoacă. Cu atât mai mult că aceasta a fost una din propunerile PD-ului în faza iniţială a campaniei electorale. Cum îi va îndemna atunci dna V. Buliga pe susţinătorii săi să-l voteze pe D. Chirtoacă în turul doi când va conta orice vot?

Dacă şi dl Mihai Godea îşi retrăgea candidatura după ce acest lucru l-a făcut V. Filat. Nu cred că în cazul lui a contat raţiunea (este foarte bine pregătit, fiind mâna dreaptă a dlui Filat, împreună au adus partidul PLDM la astfel de înălţimi). Atunci ce sau cine din spatele lui l-au influenţat să ia decizia de a rămâne în scrutin? Sunt sigur că alegătorii lui, care sunt de fapt aceiaşi pldm-işti, îl vor susţine pe D. Chirtoacă în turul doi.

Dacă şi dna Pavlicenco, care, declarativ, conduce unicul „*partid proromân*” şi luptă împotriva comunismului, dar în realitate şi în campania electorală actuală a luptat contra democraţiei, contra lui D. Chirtoacă, şi-ar fi retras candidatura din scrutin. Sper că alegătorii ei, chiar dacă sunt vreo 0,3%, îşi vor da votul pentru Dorin Chirtoacă în turul doi (de fapt, ar fi cu totul alogic să-l voteze pe Dodon).

Cât priveşte restul gloatei de aspiranţi la fotoliul de primar al Capitalei independenţi sau desemnaţi de diverse partiduţe politice, care reînvie doar în perioada alegerilor (tot felul de Darie,

Coropceanu, Buşilă ş.m.a.), nici nu merită atenţie să pierdem timpul cu ei. Pe cel „care se ţine de cuvânt” (Coropceanu) nu prea l-a crezut alegătorul acordându-i tocmai 0,35% de încredere. Nici pe cel cu soluţiile pentru drumurile Capitalei nu l-au crezut, dându-i şi lui 0,36% de încredere. Nici doamna preşedintă a celui mai naţional partid nu a fost crezută, acordându-i tocmai 0,2%. Toţi aceşti profitori în continuare cred că alegătorul este prost şi naiv ca un copil, că dă crezare tuturor promisiunilor făcute. Ultimele două runde de alegeri au arătat foarte clar că în acest colţ de ţară sunt suficiente doar 3-4 partide. Restul, dacă liderii lor mai au puţină glagore în cap, ar trebui să ştie cum să iasă onorabil de pe piaţa partidelor. Toţi au fost pioni pe tabla de şah, nişte marionete dirijate de păpuşari din umbră. M-aş adresa poate doar celor circa 0,5% susţinători ai tânărului, „*jovialului, luptătorului pentru calitatea*” drumurilor Capitalei Radu Buşilă. Dacă v-a mai rămas ceva din simţul creştin-democratic de altădată al partidului vostru, nu puteţi să vă daţi votul pentru reprezentantul antihristului Dodon, chiar dacă acest lucru vi-l cere din umbră cel care v-a adus la situaţia de astăzi. Pentru viitorul european al Capitalei contează fiecare vot.

Dacă s-ar fi retras? Dar, cu regret, nu s-au retras, împingându-ne în turul doi de alegeri, care ne va costa alte sute de mii de lei pe lângă milioanele de lei cheltuiţi de aceşti aspiranţi la fotoliul de primar pentru sutele de panouri electorale uriaşe şi tonele de maculatură electorală.

Acum va trebui să luăm totul de la început - lupta cu această creatură comunistă, Igor Dodon. Pericolul este foarte mare. În cazul venirii la putere a comuniştilor în Capitală, Voronin deja a declarat că „*…va trebui sfinţit locul primăriei şi toată capitala*”. Orice om sănătos înţelege că cuvintele de mai sus le poate rosti doar un credincios în Dumnezeu. Dar Voronin, care cu diferite ocazii depune flori la piatra celui mai mare antihrist – V.Lenin –, care se declară adeptul lui până la moarte, are dreptul moral să le rostească? Chiar ne are de proşti. Ceea ce este foarte clar, şi toată

lumea aşteaptă acest lucru, este că AIE2 trebuie, în sfârşit, să funcţioneze ca un singur mecanism. Împreună să bată din toate tunurile în candidatul comuniştilor Dodon. Cei care deţin informaţii sigure despre afacerile financiare ale clanului Dodon (clan care include fraţi, nepoţi, cumetri, prieteni ş.a.) să le pună la dispoziţia lui D. Chirtoacă. Există o informaţie că un hotel nou-nouţ care valorează mai multe milioane de euro, amplasat vizavi de Metro spre Aeroport, dat zilele acestea în exploatare, este al fratelui lui Dodon. Acest hoţoman cu mult pufuşor pe botişor (a se vedea doar cele câteva cazuri prezentate de Chirtoacă în una din emisiunile televizate: multe maşini de lux cu preţ total de sute de mii de euro, imobil de peste un milion de euro, cele 12,5% de la Casa Vinului de la MoldExpo, furtul celor cca 3,5 mln lei prin salarii de 5000-7000 de lei lunar şi alte adaosuri grase primite în unul din institutele de cercetări ştiinţifice pe când era ministru al Economiei (bun ministru) se comportă ca în cunoscutul banc, în care la orice declaraţii ale adversarului (de exemplu că este hoţ) el să răspundă automat: „Şi tu eşti hoţ”. Este şi cazul lui D. Chirtoacă, care are un Opel cumpărat în 1993 la preţul de 1500 de euro, nu are imobile în oraş (copoii comunişti le-ar fi găsit, dacă ar fi existat), cu toate că a fost primar în Chişinău timp de patru ani. Ar trebui ca fotografiile tuturor acestor proprietăţi ale clanului Dodon să fie lipite pe toate gardurile şi panourile cu comentariile respective, să fie plasate în toate cutiile poştale. Miza este mare. Mobilizarea tuturor, pe care îi doare viitorul de mai departe al Chişinăului, trebuie să fie maximă. Deviza fiecăruia din noi să fie: comunismul nu va trece. Există şansa ca aceste alegeri (dacă comuniştii vor rămâne şi fără treuca locală) să devină începutul sfârşitului acestui monstru pe picioare de lut p.c.r.m. Dumnezeu să ne ajute.

Literatura şi Arta nr. 23, 2011

DE CE NU TREBUIE VOTAT DODON?

Fiindcă este promotorul celei mai criminale ideologii care a existat vreodată în istoria civilizațiilor – ideologie care:

– a generat peste 200 mln. de victime umane pe întreg globul pământesc;

– a creat şi a implantat cele mai odioase regimuri: stalinist în u.r.s.s. (regim care prin deportări masive în câteva rânduri, prin închisori şi lagăre, prin migrare forțată şi foamete a înjumătățit populația acestei aşchii de Țară), maoist în China, Pol Pot în Kampuchia, Kim ir Sen în Coreea de Nord, regimuri comuniste prosovietice în Europa de Est ş.a. Slavă Domnului că ultimele, în mare parte, au dispărut. În această perioadă e pe cale de dispariție ultimul regim de stânga al lui Moammar Gadhafi din nordul Africii. Este zdruncinat din temelii de câteva luni ultimul regim marxist din sud – estul Asiei, Yemen;

– a zombificat generații întregi de tineri, făcându-i octombrei, pionieri, comsomolişti, iar pe cei mai fideli – comunişti. Nou-plămăditul comunist I. Dodon este unul dintre comsomoliştii de ieri, zombificat într-atât, încât şi-a uitat rădăcinile, originea, vânzându-si sufletul diavolului. El încearcă prin toate mijloacele să reanimeze un hoit care pute deja. Acest lucru este imposibil, însă tentative vor mai fi, deoarece mentalitatea unora rămâne încă în capcana acestei ideologii anacronice.

Pentru că este duplicitar ca toți comuniştii. Una spune şi alta face. Şi în această campanie electorală am auzit lucruri cu totul aberante. Fiind comunist, cu care lucru se mândreşte, adică slujitor al diavolului (tocmai aceasta au demonstrat de fiecare dată marii ideologi ai comunismului – Marx, Engels, Lenin), ni se destăinuieşte că umblă la biserică destul de des. S-o fi rugând ateul în biserică, ridicând către Domnul rugi: „*Doamne, întunecă mințile alegătorilor şi fă ca la Primăria mun. Chişinău să câştige comuniştii, adică eu*” (adică satana!!!). Vă puteți imagina aşa ceva? Da, fiindcă Dodon este urmaşul lui Voronin, care a excelat

în duplicitate, şi strănepotul lui Lenin – cel mai mare antihrist pe pământ. „*Sunt ctitor de biserici*”, mai continuă ateul. Un „*adevărat Ştefan cel Mare*” modern al „*Țării Moldovei!!!”*. Ştefan cel mare, într-adevăr, a fost ctitor de biserici, a apărat creştinătatea, era scutul de est al creştinilor (Dodon, cu convingerile sale satanice, luptă împotriva creştinătății), a construit tocmai 47 de biserici pentru fiecare victorie obținută. Cum poate un ateu ca Dodon să fie ctitor de biserici? Este un nonsens.

Fiindcă este mincinos. Dodon a declarat, la postul de televiziune NIT, că la orele 7 dimineața a doua zi după alegeri el avea toate copiile proceselor-verbale din cele 300 de secții de votare în mun. Chişinău. Rezultatele numărării paralele efectuate de comunişti nu puteau să fie altele decât cele ale lui Chirtoacă sau Promo-Lex, adică apr. 48 - Dodon şi 47 – Chirtoacă. De ce atunci el a promovat cu atâta insistență falsul precum că după prelucrarea a 99% de voturi (fără suburbii) rezultatul era de 52,8% pentru el (care fără suburbii nu era unul final). De ce s-a declarat învingător, tensionând astfel situația şi aşa destul de tensionată? Dacă numărarea paralelă efectuată de susținătorii lui ar fi arătat un rezultat diferit de cel al Promo-Lexului, s-ar fi liniştit Dodon atât de repede oare? Deci, chestia cu furtul victoriei a fost un fals, o minciună gogonată comunistă.

Întreaga campanie electorală a tot turnat minciuni şi a țesut intrigi. Despre fraudarea alegerilor comuniştii trâmbițau cu mult înainte de demararea lor. În ziua alegerilor, în modul care îi caracterizează, comuniştii au compromis prin minciună această formă de sondaj la uşa secțiilor de votare – Exit-Poll, care funcționează bine cu o eroare minimă în țările democratice. Dacă comparați rezultatele Exit-Poll-ului cu cele finale, puteți observa că diferența majoră este atestată doar la Chirtoacă şi Dodon. De ce oare? Există o explicație (care are un anumit grad de credibilitate, luând în considerație că comuniştii sunt capabili să țese intrigi şi să compromită chiar lucruri bune, chiar şi acelaşi comunism

idealizat al lui Owen, Saint-Simon l-au terfelit) că comuniştii şi-ar fi îndemnat adepţii să nu participe la acest sondaj, iar pe unii mai apropiaţi i-ar fi chemat să mintă, adică să spună că au votat pentru Chirtoacă.

Dodon spune minciuni când declară că comuniştii au câştigat alegerile în 2/3 de raioane, prezentând la NIT o hartă aproape în întregime roşie. El stă puţin prost cu aritmetica. Un simplu calcul de adunare demonstrează că comuniştii au majoritatea doar în 4 raioane din 32.

Dodon minciuneşte când declară că are o echipă de profesionişti. Cine sunt aceşti profesionişti? Cineva i-a văzut pe parcursul campaniei electorale? Cu excepţia dnei Greceanîi, care puţin probabil să cedeze locul liniştit de parlamentar pentru un loc de, în cel mai bun caz, viceprimar. Dar cât de buni sunt aceşti doi „*specialişti*" vorbeşte şi faptul ce au lăsat după ei, unul în postul de ministru al Economiei şi altul în postul de prim-ministru – o gaură enormă în buget de tocmai 8 mlrd lei, preluată de guvernarea liberal-democrată. Spre deosebire de Dodon, Dorin Chirtoacă are o echipă cu care a lucrat deja în mandatul precedent. Dodon spunea minciuni fără să roşească atunci când au apărut împrăştiate prin întreaga Capitală o serie de panouri publicitare uriaşe cu „soluţii pentru Chişinău" cu mult înainte de începerea campaniei electorale, afirmând că nu sunt ale lui. Mai târziu, în timpul campaniei electorale, pe aceleaşi panouri a apărut doar chipul retuşat, bine întreţinut, al lui Dodon, restul rămânând intacte.

Dodon spunea minciuni fără să roşească atunci când era întrebat ce a făcut în timpul celor patru vizite la Moscova într-un timp atât de scurt. Dodon a cerut susţinere masivă din partea Kremlinului în schimbul vinderii Republicii Moldova. Ne-a vândut cu tot cu măruntaie Rusiei. Acest lucru este confirmat de ultimele declaraţii ale ministrului de Externe rus, S. Lavrov, care în scopul aşa-numitei „*reglementări a conflictului transnistrean*" cere Republicii Moldova să renunţe la statutul de stat unitar,

aprobat prin lege în 2005 chiar de către bosul său, Voronin. Pentru că e corupt, lucru demonstrat în repetate rânduri. În 2009, fiind ministru al Economiei, a fost prins de Curtea de Conturi cu hoţomănia: timp de trei ani el, împreună cu unele rude, prieteni şi colegi, au sărăcit statul cu circa 3,5 mln lei, primind salarii suplimentare de 5000-7000 de lei şi alte surplusuri grase de la un institut de cercetări ştiinţifice. Dodon personal a întors doar 72 de mii lei, deci, recunoscând într-un fel furtul.

Dodon a acumulat averi prea mari pentru un funcţionar de stat:

- cinci maşini de lux (atâtea au fost depistate deocamdată) cu un preţ total de sute de mii de euro (ce-i trebuie unui muritor de rând atâtea maşini luxoase? Dorin Chirtoacă are doar un simplu Opel, ajuns „*la vârsta de domnişoară*", cum s-a exprimat el, adică de 18 ani, şi îi este de ajuns. Este ceva nesănătos în dorinţa maniacală a acestui aspirant Dodon de a se vedea într-un post atât de important cum este cel de primar, unde este foarte greu să rămâi cu mâinile curate împărţind mierea). În postul de ministru al Economiei a dovedit că nu poate fi cu mâinile curate;

- un imobil de peste un milion de euro;

-12,5% din acţiuni într-o întreprindere foarte profitabilă cum este „*Casa Vinului*" de la MoldExpo (chiar dacă sunt pe numele unei tinere cu numele de familie Filip, care întâmplător este cumătra lui Dodon). Dl Dorin Chirtoacă declară că seamănă mult cu un comision primit pe când era în funcţia de ministru al Economiei;

- un hotel de lux nou-nouţ, amplasat vizavi de Metro spre Aeroport şi dat zilele acestea în exploatare, care valorează mai multe milioane de euro, este al fratelui lui Dodon, Alexandru. Dodon, în perioada când era ministru al Economiei (bun ministru???), a pus monopol pe carne şi peşte cu ajutorul fratelui său, Alexandru Dodon, care era şeful secţiei veterinare şi elibera autorizaţii numai firmelor lor, şi cu ajutorul cumătrului său Viorel Melnic, care era directorul Departamentului Vamal şi controla

trecerea prin vamă a produselor de carne şi peşte doar a „*firmelor autorizate*”.

Lanţul de motive pentru care Dodon nu poate fi votat ca primar de Chişinău, o funcţie prea importantă ca să nimerească în mâinile comuniştilor, poate continua. Însă ne oprim aici cu îndemnul: Dodon îmbibat până în măduva oaselor de ideologia comunistă ateistă - la groapa de gunoi a istoriei; proerupeanul, omul cu sufletul şi mâinile curate Dorin Chirtoacă – la cârma Capitalei.

Literatura şi Arta nr. 24, 2011

BĂTĂLIILE FRATRICIDE CONTINUĂ LA NIVEL LOCAL

Cum era de aşteptat după comportamentul vârfurilor celor trei partide componente ale AIE, bătăliile fratricide s-au transferat la nivel local. Acest fenomen este cu mult mai periculos. Astfel se erodează încrederea omului de rând de la sate în democraţie, se compromite însăşi ideea democraţiei la cei care abia au scăpat de ideologia comunistă (pe alocuri încă mai persistă această ideologie anacronica anticreştină şi antiumană). Omul de rând vede uneori că metodele folosite de unii concurenţi electorali democraţi nu sunt mai bune decât cele ale comuniştilor, iar uneori sunt mult mai perfide, mai murdare. Având ideea preconcepută că toţi sunt la fel în astfel de cazuri, pentru omul de rând această percepţie devine o crudă realitate. În mare parte, în joc sunt puse interesele economice care, spre deosebire de nivelul central unde nu întotdeauna sunt vizibile, aici sunt chiar la suprafaţă, fiind promovate de noii rechini economici. Fenomenul este periculos.

Am simţit acest lucru pe parcursul ultimilor 20 de ani. Trezit din somnul de peste jumătate de secol, în anii ’90 ţăranul nostru a crezut la început în democraţie. Nepromovând reformele economice în folosul celor care muncesc, democraţii au pierdut încrederea ţăranului şi, drept rezultat, la putere a fost adus Partidul Democrat Agrar - o structură amorfă, practic inexistentă, însă care, din cauza marii dezamăgiri a electoratului, a obţinut puterea cu o majoritate zdrobitoare. După un scurt repaus, când puterea a revenit forţelor democratice la alegerile din 1998 (electoratul dându-le puterea pentru a doua oară) din cauza găinăriilor politice, între componentele ADR şi trădării uneia dintre componente (ppcd) electoratul, în primul rând, ţăranul nostru de la sat, iarăşi i-a taxat pe democraţi pentru aceste găinării politice, transmiţându-le puterea comuniştilor pentru o perioadă de tocmai 8 ani. În 2009-2010 electoratul le-a dat democraţilor încă o şansă. Însă prin comportamentul de până acum al componentelor AIE, inclusiv recentele alegeri locale care încă nu s-au terminat, ţăranul nostru

iarăşi începe să se dezamăgească. Pe lângă faptul că hoitul comunist, rănit de moarte, încă se zvârcoleşte în agonie şi uneori muşcă dureros, mai apar tot felul de conflicte între componentele locale ale AIE, fapt ce ne face să pierdem pe alocuri puterea din mâini. Aşa a fost cazul alegerii primarului de Căuşeni. Comuniştii şi-au făcut hatârul câştigând la Curtea de Apel din Tighina repetarea scrutinului. Au încercat să facă acelaşi lucru şi la Chişinău, foarte important pentru ei, dar nu le-a mers. Dar putea să fie alta decizia Curții de apel de la Bălți. Un al treilea tur de alegeri în Chişinău pe timp de vară, fără tineret, studenți şi alții plecați la odihnă, alegerile ar fi fost fatale. „Când mâța doarme, şoarecii joacă tananica pe masă”, spune un vechi proverb. De ce n-ar face astfel de bazaconii comuniştii, dacă cei din AIE la nivel central şi, acum, şi local, se sfădesc ca birjarii.

Este şi cazul satului meu de baştină, Cârpeşti, satul de baştină şi al cunoscutului om de o moralitate creştină impecabilă şi martir al gulagului sovietic Vasile Țepordei. După ce consătenii mei mă informaseră că alegerile în turul doi le-a câştigat reprezentantul Partidului Liberal, Ion Buzu, fost primar în mandatul anterior pe listele Alianței „*Moldova Noastră*”, mă liniştisem. Ştiam că comuniştii nu aveau nicio şansă, însă te puteai aştepta la orice. Zilele trecute aud cu stupoare că pe data de 17 iulie la Cârpeşti vor avea loc alegeri repetate ale primarului. La contestația făcută de partenerii de Alianță şi contracandidatul PLDM din ultimul tur, Vasile Ciobanu, care a pierdut cu diferența de cinci voturi (500 contra a 505 ale lui Ion Buzu), rezultatele alegerilor din 19 iunie au fost anulate. Printre lacrimi îmi vorbeau consătenii mei despre metodele folosite de reprezentanții PLDM din sat cu legături la Chişinău, „*mult mai diabolice ca ale comuniştilor*”, spuneau ei. Nu am nici un fel de reținere față de candidatul PLDM, dl Vasile Ciobanu, dar mă dezgustă modul cum a procedat PLDM față de partenerul său PL la nivel local în acest caz. Pierderea încrederii bunilor mei consăteni în moralitatea democraților este mult mai periculoasă.

COMPORTAMENTUL „*FIULUI RISIPITOR*” AL AIE2

„*Nimic nu este atât de amenințată ca speranța*”
(Antoine de Saint Exupery)

Personal am fost şi sunt un părtaş aprig al AIE2. Am văzut în ea (ca mulți alții) şi mai văd în continuare drept unicul mijloc de a scăpa de această molimă comunistă adusă pe capul nostru pe vârful baionetelor, dar care aidoma cancerului, a molipsit o parte a bunilor, credulilor noştri basarabeni. Ei au uitat de inspirata zicală românească „*Nu tot ce zboară se mănâncă*”. Această anacronică, nespecifică neamului nostru, ideologie comunistă este una extrem de periculoasă. Ea dăunează grav sănătății cum ar spune maestrul Dabija. Deci, Alianța pentru Integrare Europeană, ediția a doua, este cea, care mandată de noi, alegătorii, trebuie să ne scape de această molimă şi să ne ducă spre integrarea europeană în marea familie a popoarelor, din care nu numai geografic, dar istoric şi cultural facem parte. Întrebarea marii majorități a alegătorilor liberal-democrați este cum gestionează ei această încredere. Este o temă dureroasă. Atâtea speranțe investite în această Alianță, că totul va merge spre bine, că, în sfârşit, parcă am scăpat de ciuma comunistă, că, în sfârşit, după atâtea runde de alegeri, ar fi timpul să facă tot posibilul să evităm noi alegeri parlamentare anticipate, spre care ne împing cu atâta insistență comuniştii (în special, după pierderea Capitalei, la care au sperat foarte mult), dar şi componentele AIE2 prin comportamentul lor impardonabil.

Electoratul a obosit de atâtea alegeri, de acest război fratricid între componentele AIE2. Ieşiți din „*raiul comunist de peste opt ani*” electoratul Alianței, în mare parte autohtoni - intelectuali, tineri şi o bună parte dintre bunii noştri țărani, aşteaptă acțiuni hotărâte din parte Alianței. În zadar. Cocoțați în vârful puterii pe umerii electoratului său, ei, se pare, au uitat de cei care i-au votat. La nivel de lideri de prim rang, dar şi la

eşaloanele doi şi trei, se etichetează ca birjarii, provocându-ți greață şi dezamăgire. Acest comportament cu injurii şi invective din capul AIE2 s-a coborât la nivel local. Acum, când după un rezultat bun în teritoriu are loc formarea puterii locale acest comportament al vârfului AIE2 este deosebit de periculos. Să nu ne mirăm atunci când ne vom trezi cu alianțe monstruoase în teritoriu. Ce semănăm aceea vom culege, poate înzecit. Să nu înțeleagă acest lucru liderii AIE2, care ar putea pune capăt acestui război fratricid cu consecințe grave pentru această frântură de popor, dacă ar dori. Ar putea să strunească pe sine înseşi, să-şi strunească colegii din partide la nivelurile doi şi trei care, se creează impresia că ajunşi acolo în vârful piramidei, nu-i mai interesează deloc ce simt, cum retrăiesc cei, cărora trebuie să le fie recunoscători pentru ceea ce au devenit. Unii dintre ei, plini de sine, nu înțeleg că prin comportamentul lor neadecvat trădează speranțele alegătorilor liberal-democrați. De fapt, cele mai mari probleme au două partide componente AIE2 – PLDM şi PD, care au declarat un adevărat război între ele.

Sunt mai multe probleme cu care se confruntă Alianța, una dintre ele fiind *„fenomenul Plahotniuc”*. Ar fi bine să preluăm experiența altora în soluționarea unor astfel de probleme. Se vorbeşte că, ieşind din capitalismul sălbatic, democrația americană a adoptat un principiu, care a fost salvator: *„Nu vă întrebăm cum ați făcut primul milion, dar în continuare să respectați cu strictețe Legea”*. Venirea lui V. Plahotniuc în politică este o realitate (ne place sau nu), însă el, întreaga Alianță dar, în primul rând, întreaga Republică, ar avea de câştigat dacă el ar înțelege corect această situație a sa. Este de datoria lui M. Lupu să se ridice la înălțime şi să rezolve această problemă în partid. Se ştie că nu există război bun şi pace rea.

O altă problemă grea este problema PLDM-ului. Mai multe fisuri au apărut nu numai în interiorul AIE2 dar şi a celei mai

importante componente a AIE2 – PLDM. Indiscutabil, cel mai puternic la ziua de astăzi partid democrat, trece astăzi printr-o criză acută. PLDM se poate mândri cu un prim ministru cum este Vlad Filat (personal astăzi nu văd unul mai bun), un ministru de externe şi al Integrării Europene cum este Iurie Leancă (este poate unicul sector unde ne putem mândri cu succesele obținute), un ministru al Educației cum este M. Şleahtițchi, care a pornit o serie de reforme care, să sperăm, vor conduce la vindecarea acestui organism extrem de important pentru un stat dar foarte bolnav. Însă să n-o facem pe struțul şi să considerăm că în PLDM nu s-a întâmplat nimic. Cu plecarea din partid la început a lui Vitalie Nagacevschi – un foarte bun jurist însă care a preferat ca în loc să se lupte cu corupția, care la moment este cel mai mare flagel al societății basarabene, el o apără. Mai apoi partidul l-a părăsit fără a trânti uşa prim vicepreşedintele Alexandru Tănase, unul care a stat la baza formării acestui partid. Ultima pierdere a Partidului a fost plecarea prim vicepreşedintelui, preşedintelui fracțiunii parlamentare Mihai Godea. A plecat la momentul cel mai neoportun – în plină campanie electorală în alegerile locale trântind zgomotos uşa. Fiind un politician bine pregătit, echilibrat (fracțiunea în parlament activa mai organizat, fără excese ruşinoase cum a fost cea cu deschiderea uşilor în parlament), mă întreb (sunt sigur că se întreabă şi alții ca mine) ce l-a făcut să plece din Partid, să schimbe totul (cariera politică, poziția în Partid) pentru o efemeră poziție de parlamentar neafiliat, de candidat independent la funcția de primar al Capitalei. Dacă motivul a fost că Filat a mers în campania electorală cu propriul candidat la funcția de Primar al Capitalei (o eroare politică, recunoscută ulterior) atunci de ce dânsul nu a ieşit din cursa electorală atunci când a fost retras dl V. Bodiu? Să nu fi înțeles că nu are nici o şansă şi că, de fapt, lucrează împotriva lui Dorin Chirtoacă şi a Alianței în general? Nu cred. Este clar că îl are pe

cineva în spate. Păcat că un politician atât de bine pregătit a devenit marioneta cuiva. Nu are nici un viitor. Referitor la recentul proiect al său de partid este o pură aberație dacă nu planul cuiva de a dezmembra în continuare PLDM-ul. Ca partid serios n-are nici o şansă. Ar trebui să ia în considerație experiența altora, de ex. al MAE care, înțelegând aceste lucruri, a aderat la Partidul Liberal, fortificându-l. Mai multe runde de alegeri au arătat că electoratul deja este orientat spre 3-4 formațiuni de bază, restul neavând nici o şansă. Ele ar trebui să-şi găsească locul în aceste partide existente, care şi-au demonstrat viabilitatea. Nu au altă şansă. De ce însă M. Godea merge împotriva mersului natural al lucrurilor? „*Enteresul şi iar enteresul*" ar spune I. L. Caragiale. Este clar că la mijloc este nu numai cunoscuta rânză moldovenească ci şi rămasa încă de la grecii fanarioți patimă de a se vinde şi cât mai scump.

Dl V. Filat are asupra la ce se gândi asupra situației în partidul, pe care l-a organizat ca o alternativă p.c.r.m. ca pondere. Tot el poartă o anumită vină pentru faptul cum merg lucrurile în Alianță. Priveam deunăzi la ProTV o ediție a îndrăgitei emisiuni „*În profunzime"* cu Lorena Bogza, invitații căreia erau reprezentanți din eşalonul trei de la cele trei partide componente ale AIE2, printre care reprezentantul PLDM Veaceslav Ioniță. Am rezistat nu mai mult de cinci minute „*argumentelor*" acestei îngâmfate în pene „*slugi a poporului"* şi am părăsit, cu mare regret pentru acest prezent ruşinos al AIE2, această emisiune, navigând pe posturi altceva mai important. Acelaşi comportament l-a avut la începutul campaniei electorale locale dl V. Bodiu.

În concluzie am certa părere că AIE2 se joacă cu focul. Să nu dea Domnul alte alegeri parlamentare anticipate în toamnă. Cu ce mesaj venim noi cei de jos în fața alegătorilor noştri? Dacă ei consideră că victoria le-a venit numai grație întâlnirilor pe care le fac cu alegătorii (mai multe sau mai puține) atunci se greşesc

amarnic. Lucru mult se face de jos de cei care, fără nici un interes personal, dezinteresat au lucrat pentru aducerea AIE la guvernare. Electoratul, atât de obosit de atâtea alegeri fără rost şi dezgustat de ciondănelile dintre ei, s-ar putea să-i taxeze. Acest lucru s-a observat şi la alegerile primarului de Chişinău unde AIE a câştigat la limită. Acelaşi lucru se va întâmpla şi cu partenerii străini. Atâta susținere din partea lor, cum n-au avut nicio guvernare după 90, iar liderii AIE2 ca „*fiii risipitori"* nu o fructifică. Se pare că şi ei s-au săturat. Ei ne-ar putea susține, apăra de duşmani din afară, dar cum să ne apere de duşmanul din noi, cum să ne apere pe noi de noi. Partenerii europeni ne-au dat de înțeles că luna de miere pentru Republica Moldova s-a terminat.

Dlor lideri ai AIE2 nu încercați răbdarea tuturora. Nu aş dori să se întâmple ca în „*Epigonii"* marelui Eminescu „*O convenție e totul: cei azi drept mâine-i minciună/ Ați luptat luptă deşartă, ați vânat ținta nebună*". Dă-le Doamne mintea românului cea de pe urmă.

Literatura şi Arta nr. 4, 2012

UNDE AM AJUNS?

Cum au fost aceşti 20 de ani de independenţă de imperiul sovietic, condus de cel mai crud, perfid şi criminal regim (regimul comunist), pe care l-a cunoscut vreodată în multimilenara sa istorie această aşchie de popor? Voi încerca să-mi expun propriile viziuni (subiective) asupra acestui mare eveniment pentru orice popor ieşit din sclavia imperiului. Ziua Independenţei este sărbătorită cu mare fast de multe popoare care au ieşit de sub stăpânirea unor imperii sau au apărut ca formaţiuni statale noi pe harta lumii. Este cazul SUA, Italiei, Franţei, ş.m.a. state europene.

Pe data de 27 august vom sărbători 20 de ani de independenţă a Republicii Moldova. Sărbătoare, care în perioada comunistă de guvernare, fusese practic anihilată. Preşedintele Voronin în această zi sfântă pentru orice conducător de stat, de regulă lipsea din *„ţară”* (unde s-a mai văzut aşa ceva!), desfătându-se împreună cu tovarăşa la Karlovy Vary. De fapt nu e de mirare acest lucru fiindcă Voronin şi părtaşii lui la momentul declarării independenţei au fost împotrivă. A fost împotriva statului, pe care mai apoi l-a condus tocmai opt ani de zile, uzurpând puterea prin şantaj şi trădarea lui Iu. Roşca. A fost împotriva tricolorului, pe care l-a numit fascist, pe care însă ulterior nu i-a fost greaţă să-l sărute la investirea în postul de preşedinte şi la alte ceremonii. A fost şi este împotriva limbii române – limba statului, pe care l-a condus atâta timp, în familia sa (şi nu numai) drept limbă de comunicare fiind luată limba rusă. Regii Carol I şi Ferdinand fiind de origine nemţi, iar regina Maria – englezoaică, au învăţat limba poporului, pe care au acceptat să-l conducă. Regina Maria vorbea cu bravii ostaşi români în limba română, îmbărbătându-i în clipele grele de pe front. Taisia Voronin (drept primă doamnă), chiar ducându-se la întâlniri cu copii basarabeni (în calitate de mare amfitrioană), vorbea cu ei în ruseşte. Acest stat Republica Moldova pentru Voronin a fost un fel de SRL al familiei sale.

Să încercăm să facem o scurtă retrospectivă a evenimentelor, care au avut loc douăzeci de ani în urmă. La 27 august 1991 parlamentul de atunci (primul parlament şi ultimul ales pe principii democratice, reprezentând într-adevăr voinţa poporului. Toate celelalte parlamente care l-au succedat au fost alese *„cu spisca”*) condus de academicianul Alexandru Moşanu împreună cu primul preşedinte al Republicii Moldova Mircea Snegur în condiţii de incertitudine create de puciul antigorbaciovist de la Moscova au declarat independenţa de u.r.s.s. Oricare ar fi opiniile celor aflaţi pe extrema dreaptă sau cea stângă clasa politică de atunci a dat dovadă de eroism, având în rândurile ei personalităţi de vază care au returnat istoria (din păcate astăzi avem foarte puţini). În condiţiile când la Chişinău se afla o unitate a Armatei Sovietice (alte două unităţi aflându-se la Bălţi şi Cahul, nemaivorbind de cea de la Tiraspol care se află acolo şi astăzi, după 20 de ani de *„independenţă”*) acesta a fost un pas riscant pentru securitatea personală a acelora care au luat această decizie. Oricum, a fost un eveniment de importanţă majoră pentru această aşchie de popor român (păcat că nu a fost făcut pasul următor. Poate astăzi eram împreună cu Ţara în Uniunea Europeană şi ne na mai bălăceam în această mizerie materială, morală şi spirituală, în care ne aflăm astăzi). De iure sclavul sovietic de ieri, trecut prin deportări, gulaguri, foamete, închisori, colectivizare forţată şi deznaţionalizare acerbă, devenise liber. Nu însă şi de facto. Imperiul sovietic nu era dispus să cedeze atât de uşor ceea ce a acaparat tătuca Stalin. Pregătindu-se de acest sfârşit ruşinos (regimul avea analişti politici buni) regimul sovietic a creat pe teritoriul Republicii Moldova două enclave separatiste – cea din stânga Nistrului şi din sudul Republicii – Găgăuzia, care pe parcursul acestor 20 de ani au avut rolul calului troian.

Ce s-a reuşit totuşi în această perioadă de independenţă. De fapt de aşa zisă „*independenţă*” fiindcă imperiul fie şi sub alt nume nu ne-a lăsat nici pe o clipă din îmbrăţişarea lui „*frăţească*”, strângându-ne în braţe când mai tare când mai uşor funcţie de cine

se afla la cârma statului. Pentru a înăbuşi în faşă copilul nou născut Rusia i-a declarat război la doar jumătate de an de independenţă, la 2 martie 1992 tocmai în momentul când fusese recunoscută ca stat de ONU, devenind membru al ei? Indiscutabil, realizări au avut loc. Realizări fundamentale pentru un tânăr stat apărut pe harta lumii. În primul rând, au fost constituite toate structurile statale funcţionale (am mai spus, ar fi fost mai bine dacă ar fi fost declarată independenţa faţă de u.r.s.s. nu şi faţă de România, dar aşa a fost să fie, unirea fiind nedorită la momentul respectiv nici de Chişinău, dar nici de Bucureşti), reformat sistemul de învăţământ axat pe valorile naţionale, demarate reformele economice care, pornite stângaci, ulterior s-au împotmolit. În perioadele următoare realizările au fost mult mai modeste dacă să nu vorbim despre unele mişcări „*înainte*" ca racul. Perioada 1994-1998 de guvernare agrointerfrontistă a fost, în mare parte, o perioadă de stagnare în procesele de democratizare demarate de primul parlament.

Guvernarea democratică din perioada 1998-2001 a Alianţei pentru Democraţie şi Reforme a impulsionat procesele de democratizare a societăţii şi de apropiere de Uniunea Europeană. Dacă n-ar fi avut loc marea trădare a lui Iu. Roşca, care a înfipt cuţitul în coastele ADR, răsturnând (împreună cu Voronin) guvernul democrat al lui Ion Sturza şi zădărnicind participarea Republicii Moldova alături de România şi alte state est europene la semnarea intenţiei de aderare la Uniunea Europeană, astăzi poate ne-am fi aflat alături de România în Uniunea Europeană. N-a fost să fie aşa. Această mare trădare a lui Iu. Roşca a deschis calea comuniştilor spre puterea mult jinduită. Cu aportul lui (dar şi din prostia democraţilor) la putere a fost adus V. Voronin cu anacronicul său partid pcrm (de fapt şi el un fel de s.r.l.), realizând o guvernare comunistă de peste opt ani. A fost o perioadă, în care au fost mimate tot soiul de reforme economice şi programe de dezvoltare. Nefiind în stare să se rupă de la mentalitatea sovietică de gospodărire la nivel statal (nu şi familial, aici însuşind şi

promovând cu succes metodele de îmbogăţire personală a Familiei), încercând să reanimeze hoitul sovietic în industrie şi cel kolhoznic în agricultură. Vă mai amintiţi de acţiunile pur bolşevice. De formare a staţiilor de maşini şi tractoare (SMT)! Unde sunt ele? De lichidare a sărăciei! În rezultat am devenit cel mai sărac stat în Europa, întrecând-o chiar şi pe Albania. Sau mai recenta lozincă din alegerile parlamentare: „*să cream 40 de oraşe în Republică!!!*".Guvernarea comunistă nu a reuşit nici să reanimeze hoitul nici să promoveze reformele economice, aducând Republica Moldova într-o criză economică profundă. Toate programele de dezvoltare declarate cu atâta plombă au eşuat. De fapt nici nu se putea întâmpla altfel într-un stat hipercentralizat unde totul hotăra V. Voronin, el fiind de facto preşedinte al Republicii, preşedinte al Parlamentului, prim ministru (Ostapciuc, Tarlev şi Greceanîi fiind nişte marionete), având sub el justiţia şi presa. A creat un imperiu economic totalmente controlat Familia Voronin. Câţi întreprinzători au fost înghiţiţi de acest imperiul lui Oleg Voronin, care a devenit cu ajutorul babacului cel mai bogat om din Republica Moldova doar în 8 ani.

În politica externă guvernarea comunistă a mimat tot soiul de strategii şi politici, pendulând de la o extremă la alta, astfel că apusenii se buimăciseră dea binelea, neînţelegând încotro vrea s-o ia Republica Moldova. La început a mimat strategii de apropiere de Rusia prin intrarea în uniunea Rusia - Bielarusi ca mai apoi s-o întoarcă „*la 380°*" (vorba marelui geometru de pe malul Bâcului D. Moţpan), mimând strategii de apropiere de Uniunea Europeană. În rezultatul celor opt ani de guvernare n-a realizat nimic pe plan extern: nici mult jinduita apropiere de Rusia nu s-a realizat, cu care a avut aşa numitele „*războaie ale vinului*" şi „*ale gazului*" (pe timpul guvernării Greceanîi au avut loc cele mai mari scumpiri ale gazului, efectele cărora le simţim şi astăzi), nici apropierea de Uniunea Europeană nu a avut loc.

Ei bine, la 7 aprilie 2009 s-a întâmplat o minune. Atunci când practic nimeni nu se mai îndoia că comuniştii cu cele 60 de mandate acumulate (prin fraudare masivă) vor guverna şi următorii patru ani iată că tânăra generaţie, pentru care comuniştii timp de opt ani de guvernare nu le-a creat nici o perspectivă (doar cea de a părăsi masiv acest colţ de ţară), nu a mai vrut să accepte acest regim. A doua zi după alegeri, pe data de 6 aprilie seara, tinerii au ieşit paşnic în stradă, aprinzând sute de lumânări în Piaţa Marii Adunări Naţionale. A doza zi zeci de mii de tineri (mult mai mulţi decât în ajun) au umplut Piaţa, cerând paşnic repetarea alegerilor. Guvernarea însă, prin agenţii săi de securitate şi provocatori, a deturnat manifestaţia paşnică spre ceea ce s-a întâmplat mai apoi: vandalizarea celor două clădiri. În acea zi, dar în special, în zilele următoare regimul comunist a organizat adevărate vânări de tineri prin oraş. În comisariatele de poliţii prin metode nkvd-iste a avut loc maltratarea lor fizică şi psihică. Sute de tineri şi tinere nevinovate au căzut victime ale acestui regim odios. Trei tineri au fost ucişi. Cine a răspuns până acum pentru aceste crime? Nimeni. Într-un stat independent şi democratic e posibil acest lucru? Nu. Formarea Alianţei pentru Integrare Europeană, cu toate deficienţele ei, a fost privită de tineri, dar şi de toată suflarea democratică, drept unica şansă de scăpare de această râie comunistă, drept unica forţă politică capabilă să realizeze, în sfârşit, idealurile acestei aşchii de popor. Comportamentul de *„fii risipitori”* al celora de la conducerea Alianţei lasă tot mai puţine speranţe. Acest lucru îi deranjează tot mai mult pe susţinătorii AIE, atât în exterior cât şi în interior. Reprezentantul UE în Republica Moldova, domnul Dirk Schuebel, a transmis un mesaj clar către AIE: *„nu sunt ok neînţelegerile din Alianţă*”. Ce ar dori diplomatul? O conlucrare eficientă în Alianţă. *„Dacă cineva nu opreşte bolovanul care a început să se rostogolească, AIE va deveni istorie. Dacă nu se întâmplă ceva în toamnă, la revenirea din vacanţă, venirea comuniştilor la putere este inevitabilă. Este doar o chestiune de timp… În toamnă ar*

trebui să vedem cu totul şi cu totul alte relaţii în interiorul AIE. Partidele trebuie să îşi asume cu adevărat Alianţa, să identifice „amicii şi inamicii”, să se aşeze la masă şi să pornească de la întrebarea-cheie: ce vrem să facem din RM? Care va fi formula ei politică: republică parlamentară, prezidenţială? Care e proiectul constituţional pe care se va merge? În funcţie de acest răspuns trebuie gândite poziţiile politice, eventual renegociate anumite poziţii, compensaţii pentru unii membri ai AIE etc.” spune Dan Dungaciu, profesor universitar, ex consilier pe probleme de politică externă al preşedintelui M. Ghimpu.

Ca şi mulţi alţii, care au lucrat dezinteresat pentru demolarea comunismului, îmi pun întrebarea: pentru ce am făcut acest lucru dacă cei în care ne-am pus toată încrederea nu fac nimic pentru a-l demola. Dimpotrivă, prin acţiunile lor iresponsabile, fac tot posibilul pentru ai readuce la putere. Poate este necesară organizarea unei Adunări Naţionale a alegătorilor anticomunişti, la care să li se ceară liderilor celor trei partide componente AIE să înceteze acest comportament al fiilor risipitori (noi, alegătorii le-am adus victoria, i-am mandatat s-o gestioneze, iar ei ce fac), să oprească maşina AIE care e pe marginea prăpastiei, să li se pună un ultimatum. Dacă cei trei lideri prin comportamentul lor ne vor aduce la alegeri anticipate să ştie că câştigul comuniştilor este inevitabil. Marea majoritate care i-a votat până acum, cu tot anticomunismul din ei, nu vor mai vota încă o dată pentru cei care le-au trădat aşteptările. Nu vom îndemna tinerii să-i voteze că alţii mai buni nu avem. Cât despre tinerii trădaţi de atâtea ori, să nu mizeze pe susţinerea lor. Doi ani şi jumătate au trecut de la evenimentele din 7 aprilie 2009 şi carul stă pe loc. Dimpotrivă comuniştii prin mijloacele lor de informare şi aliaţii lor îi inoculează tot mai mult lui moş Ion că organizatorii şi făptuitorii distrugerii celor două clădiri sunt Filat, Ghimpu, Chirtoacă şi Urechian. Deunăzi priveam o conferinţă de presă a unui tânăr rătăcit, căruia îi alergau privirile ca unui şmecher, care declara că este unul dintre cei care a distrus clădirile (de ce însă nu

este arestat pentru această crimă?) şi face parte dintr-o organizaţie extremistă, membrii căreia „*…au fost plătiţi de Filat, Chirtoacă şi Urechian”* a declarat nonşalant individul. Şi toţi tac, nici o reacţie la spusele acestui tânăr rătăcit marionetă a ştim noi cui din spatele lui. Vor mai continua astfel de destăinuiri şi să nu se mire cei din Alianţă că dacă comuniştii vor reveni la putere ei vor fi primii hărţuiţi prin judecăţi aşa cum au mai procedat şi în alte dăţi.

Mă miră, şi nu numai pe mine: cum poţi să fii atât de orb să nu vezi că ieşti deja pe marginea prăpastiei. Îndemnul, cred că exprim opinia multora, este: opriţi-vă cât încă nu e târziu. Aşezaţi-vă la masa de tratative, reduceţi-vă din orgolii şi rezolvaţi, în sfârşit, problema puterii. Alegerile parlamentare interminabile provocate de comunişti, care nu pot să se complacă cu gândul că le-a venit timpul să se ducă (prea mult timp s-au aflat la conducere chiar în centrul geografic al Europei), au şifonat serios imaginea Republicii peste hotare. Acum lucrurile merg spre noi alegeri parlamentare. Noi, alegătorii, v-am mandatat pentru o perioadă de patru ani şi folosiţi acest mandat în slujba poporului, spre binele lui.

Literatura şi Arta nr. 32-33-34, 2011

UN RĂZBOI CARE NU SE MAI TERMINĂ

„Eu cu plăcere m-aş fi ocupat doar de scrierea versurilor
însă timpul îmi cere azi să fiu pe baricade”.
(Grigore Vieru)

Războiul de eliberare naţională, început în anii 90 continuă. Zecile de mii de oameni de la diverse mitinguri, culminând cu cei peste 700 000 de oameni de la Marea Adunare Naţională din a. 1989, când a fost adoptat limba română şi alfabetul latin, ne-au trezit demnitatea naţională aflată în stare de hibernare timp de aproape 50 de ani. Fiind uniţi, fiind într-un singur gând am obţinut rând pe rând limba română şi tricolorul, imnul, schimbarea la faţă a Chişinăului (transformându-se graţie eforturilor primului primar al Chişinăului în epoca modernă Nicolae Costin dintr-un oraş gubernial rusificat într-o capitală a noului stat independent), scoaterea în afara legii a partidului comunist criminal, care a adus atâtea nevoi pe capul acestei aşchii de popor român din Basarabia, suveranitatea şi, în sfârşit, independenţa de fostul imperiu sovietic. Dar până aici s-a ajuns. Mulţi dintre noi crezuseră că războiul s-a terminat. Am obţinut ceea ce ne-am dorit şi putem să ne liniştim. Au urmat însă cedări după cedări care mai continuă şi astăzi. S-a întâmplat aceasta atunci când a intrat dihonia între noi. „*Fraţii mai mari”* nu s-au resemnat nici pe o clipă cu înfrângerea. Ei s-au retras puţin şi au acţionat prin metode indirecte atât din interior prin coloana a cincea cât şi din exterior prin armata a 14-a de ocupaţie aflată în stânga Nistrului, care a început un război direct la Nistru. Folosind cunoscuta strategie a imperiilor – *divide et impera* ne-au tot divizat. Monolitul beton de la începuturi – Frontul Popular, care avea marea majoritate în parlament, a început să se divizeze în diverse fracţiuni, cea mai mare fiind fracţiunea „*Viaţa Satului”*, care ulterior s-a transformat în Partidul Democrat Agrar. A avut loc demisia primului parlament, venirea la putere a hidoasei guvernări agrariano-interfrontiste (de fapt majoritatea agrariană autohtonă era condusă subtil de o minoritate

străină şovină şi antinațională). A urmat legalizarea partidului comunist grație „*bunăvoinței*” mioape a lui P. Lucinschi, revenirea la fostele raioane sovietice (în locul județelor), încercarea de a reveni la fostele kolhozuri ş.m.a. cedări. S-a atentat din nou la sfânta sfintelor unei națiuni – limbă şi istorie. Din nou a trebuit să ne urcăm pe baricade pentru a le apăra.

Recâştigată în 1998 puterea de către forțele democratice, care au constituit Alianța pentru Democrație şi Reforme, şi au format guvernul Sturza, a readus o anumită speranță în inimile celor cu aspirații democratice. Însă prin trădarea lui Roşca, care era, parcă, din tabăra democraților (de fapt a fost un cal troian al forțelor retrograde proruseşti plasat în „*cetatea*” Mişcării de Eliberare Națională) şansa integrării europene împreună cu România şi alte țări est europene a fost ratată. Prin eforturile „*naționalistului*” Roşca şi miopia unor politicieni democrați la putere este adus Voronin cu anacronica sa făcătură pcrm. Lupta a intrat într-o nouă fază mult mai crâncenă. Atentatele guvernării comuniste asupra cuceririlor democratice sunt şi mai dure, mult mai mârşave. Sunt din nou atacate limba, istoria națională prin introducerea unui surogat de istorie integrată, integritatea teritorială a Republicii Moldova prin încercarea realizării a planului Kozak 1, care a fost stopată doar de furia maselor scoase în stradă. După următoarea trădare (a câta oare la număr) în fotoliul de preşedinte al Republicii pentru al doilea termen vine iarăşi V. Voronin, acest personaj macabru al istoriei contemporane a Basarabiei. Războiul continuă într-o formă mocnindă, înăbuşită, care însă nu putea să nu erupă într-un adevărat vulcan la 7 aprilie 2009. După alegerile parlamentare din cinci aprilie, când comuniştii prin fraude masive şi-au „*asigurat*” o nouă „*victorie*” pentru următorii patru ani, cupa răbdării s-a umplut până peste margini. Prima a răbufnit răbdarea tineretului, care nu mai vedea nici o perspectivă pentru ei în următorii patru ani de guvernare comunistă. Prin acțiunile lor curajoase din 7 aprilie (nu mă refer la vandalizarea celor două clădiri – însemne ale statului, lucru făcut nu de ei, ci de provocatorii lui Voronin şi

Roşca, de tot soiul de scursuri de prin închisori şi de la Tiraspol, chiar şi de la Moscova (a se vedea cazul lui Baghirov, anchetat astăzi pentru provocările de la 7 aprilie 2009, un tătar rusificat, lipsit de rădăcini şi de bunul simț, şovin, pentru care noi, românii basarabeni, suntem nişte tâmpiți, de altfel ca şi pentru „*cumirul*” său de altădată A. Puşkin), soldate chiar cu victime omeneşti şi maltratarea în stil kagebist a tinerilor, s-a pus capăt guvernării comuniste anacronice pentru secolul 21 chiar în centrul geografic al Europei, şi prea îndelungate.

În acele zile regimul comunist a declanşat un război deosebit de periculos – războiul generațiilor, când fiii şi nepoții protestatari erau contrapuşi bătrânilor retrograzi. Astfel acțiunile tinerilor au declanşat noi alegeri parlamentare, dându-le o şansă forțelor democratice. Tot cu ajutorul lor au fost câştigate alegerile parlamentare anticipate din 29 iulie 2009. Regimul comunist a căzut, iar la putere a venit o coaliție din patru partide democratice, care au format Alianța pentru Democrație şi Reforme. Tinerii şi alți alegători democrați le-au dat liderilor acestor partide democratice mandatul de guvernare, o şansă de a ne scoate din mocirla, în care ne bălăcim de ani de zile, o şansă de a termina acest război prea îndelungat şi istovitor. Primele acțiuni ale Alianței au fost, într-un fel, încurajatoare. Premierul Filat a format un guvern funcționabil, compus în linii mari din profesionişti. Preşedintele interimar al Republicii Dl Mihai Ghimpu a întreprins câteva acțiuni care ne-au permis să ştergem puțin ruşinea de pe obraz (formarea Comisiei de condamnare a crimelor comunismului, Decretul privind declararea zilei de 28 iunie drept ziuă de ocupație sovietică, neparticiparea la parada militară de la 9 mai 2010 alături de cotropitori ş.a.). Din păcate imposibilitatea alegerii Preşedintelui Republicii a generat noi alegeri anticipate. Prin mobilizarea la maxim a forțelor democratice, inclusiv a tinerilor, alegerile au fost pierdute de comunişti şi câştigate de forțele democratice care, după multe fricțiuni şi pendulări ale unora, au format în sfârşit AIE2, neajungându-le pentru alegerea Preşedintelui doar două voturi. Ceea ce a urmat apoi este din

domeniul absurdului. Având o aşa încredere a electoratului (59 de mandate din 101), având o susținere majoră a organismelor internaționale, liderii celor trei partide democratice (poate cu excepția lui M. Ghimpu) se comportă ca fiii risipitori. Spre bucuria comuniştilor, cărora n-are cine la da ultima lovitură să ajungă la groapa de gunoi a istoriei. Iar aceştia devin tot mai obraznici. De ce nu s-ar comporta aşa aceşti *„ivani”* ai Neamului, lipsiți de bunul simț şi de elementarul simț al apartenenței de neam. Dându-se drept mari apărători ai nevoiaşilor, aceşti țipălăi comunişti ne împing a patra oară de alegeri parlamentare în ultimii doi ani, pentru fiecare dintre care sunt scoase peste 50 mln de lei (atât de necesari astăzi). Războiul început peste douăzeci de ani în urmă împotriva comunismului nu se mai termină. Lozinca *„Moldova fără comunişti”* e încă în vigoare cu toate că autorii ei au cam uitat-o. Lozinca *„Unu doi, unu doi. Comuniştii la gunoi”* a cunoscutului *„pui de dac”* Roşca, de asemenea, e actuală numai că autorul ei primul a nimerit la groapa de gunoi, iar comuniştii grație înțelegerii între cei *„doi adevărați bărbați ai neamului”* sunt bine mersi, chiar se postează în rolul de a dicta regulile de joc. Noi, alegătorii, am făcut imposibilul şi le-am dat pe tavă democraților 59 de mandate, iar ei timp de un an de zile nu au putut să găsească încă două şi să aleagă şeful statului. Rolul de Danco al Neamului dl Filat, până acum l-a jucat prost. Având cea mai mare încredere a alegătorilor el trebuia să facă tot posibilul pentru a nu risipi victoria, pe care, noi alegătorii, i-am pus-o pe tavă. De ce el nu a devenit acel liant care să transforme Alianța amorfă şi slabă în beton? De ce au făcut totul ca astfel de expresii *„Moldova fără comunişti”,”principii şi valori”, „Alianță pentru Integrare europeană”* să devină nişte cuvinte de ocară? Electoratul democrat, bunii noştri prieteni externi, care ne doresc sincer, dezinteresat integrarea europeană şi ieşirea de sub influența Rusiei, se dezamăgesc tot mai mult în capacitatea conducătorilor noştri de a ne scoate, în sfârşit, din această mocirlă şi a pune capăt unui război care nu se mai termină.

SE CAUTĂ UN PREŞEDINTE de „ȚARĂ”

„Un preşedinte investit / Ne-ar trebui, dar care, cine?
De unii nici n-am auzit,/ Pe alții cred că-i ştim prea bine”
(G. Zarafu. Alegere de preşedinte)

Confruntarea dintre guvernarea liberal-democrată şi opoziția comunistă de peste zece luni a luat sfârşit joi, 20 septembrie. Se poate spune cu certitudine că acest război a fost câştigat de către comunişti, de Voronin. Prin votul unanim al fracțiunilor pcrm, PLDM şi PD a fost votată ziua primei runde de alegeri – 18 noiembrie (să fie aici la mijloc doar miopie politică?). Nu au participat la acest straniu, la prima vedere, spectacol doar liberalii. De ce straniu? Fiindcă timp de peste 10 luni nu s-a întreprins mai nimic pentru a *„tăia*” acest nod gordian şi, dintr-o dată într-o singură şedința de parlament fără prea mari discuții şi bătălii (pe potriva celor din perioada premergătoare de 10 luni), a fost numită o zi convenabilă mai mult comuniştilor în situația unei incertitudini totale în privința candidatului unic al Alianței şi probabilității alegerii lui (atunci când candidatul AIE2 stabilit prin Acordul de constituire a Alianței M. Lupu categoric nu este acceptat de către fracțiunea comuniştilor). Dându-le liberal-democraților mai puțin de o lună de zile pentru a alege candidatura potrivită, comuniştii au ştiut că ei, ca şi până acum pe parcursul a peste zece luni, nu se vor înțelege şi vor veni cu o singură candidatură nu prea pregătiți doar pe ultima sută de metri. Comuniştii pot fi satisfăcuți că le-a reuşit zădărnicirea funcționării normale a Alianței. De fapt meritul major al acestei *„victorii comuniste*” este al componentelor AIE2. Cu mâinile (mai corect cu mințile) liberal-democraților, nedepunând mari eforturi, Voronin a obținut ceea ce a dorit: numirea zilei alegerii preşedintelui şi primul pas spre alegerile anticipate, lucru dorit foarte mult de Voronin şi M. Tkaciuk, acest adevărat Che Guevara basarabean, care nu se simte în apele sale dacă nu ar provoacă diverse zguduiri sociale. Vă mai aduceți aminte cum prin

februarie comuniştii chiar au înaintat un demers în acest sens la Curtea Constituţională. Mâncărimea internă, în special în ultimele zece luni, nu putea să nu conducă la acest rezultat. Cu câtă satisfacţie şi sarcasm vorbeşte despre ei V. Voronin: „*Lasă ei între ei să se înţeleagă*" declară V. Voronin, fiind sigur că ei nu se vor înţelege. „*Tracii ar fi cei mai puternici dacă s-ar uni, însă ei nu se vor uni niciodată*" ca un blestem de peste milenii ne vin spusele marelui Herodot.

Este o situaţie destul de incertă dictată nu numai de faptul că AIE2 nu îi ajung două voturi pentru votarea în parlament a preşedintelui (dl M. Ghimpu a declarat recent că aceste două voturi ar fi fost găsite în tabăra comuniştilor, dacă se dorea. De fapt desprinderea ultimei aşchii de la pcrm confirmă acest lucru) ci, în primul rând, de disensiunile majore din sânul Alianţei. Toate nevoile din acest an de aici pornesc. De aproape un an de zile se tot duc tratative cu pcrm pentru a alege preşedintele însă fără nici un folos. Toate încercările de a dialoga în mod civilizat cu comuniştii au eşuat lamentabil, în primul rând, din cauza comuniştilor care doresc alegeri anticipate (nu sunt sigur dacă doresc acest lucru toţi parlamentarii comunişti!). Dar şi faptul că în Alianţă nu e bine (chiar e foarte rău) este cauza că comuniştii se comportă astfel. Dacă AIE2 ar fi fost „*de beton*" cum spuneau la început liderii ei, atunci, la sigur, nu am fi fost în situaţia aceasta ruşinoasă de cerşetori. Pcrm, aflat în agonie, ar fi fost lesne debarcat (mai era nevoie de un mic efort de a împinge acest hoit la groapa de gunoi a istoriei însă n-a fost să fie). Acest lucru a devenit destul de real după desprinderea primei aşchii din „*monolitul de beton comunist*" prin părăsirea lui de către M. Lupu cu un grup de susţinători. Aceasta a fost o primă fisură. Cea de a doua aşchie, desprinsă de la monolitul de beton, a fost părăsirea fracţiunii pcrm din parlament de către un alt grup din 5 persoane condus de către V. Ţurcanu şi V. Stepaniuc, unul dintre membrii fondatori ai pcrm (mai corect a fost unul dintre reanimatologii hoitului PCM). Războiul deschis, pe viaţă şi pe moarte, dintre grupurile de interes din PLDM şi PD ne costă mult pe noi,

alegătorii. „*Enteresul şi iar enteresul*" ar spune marele I. L. Caragiale. Dar interesul nostru, al celor mulţi, al „*prostimii*" cum ne consideră unii tineri politicieni liberal-democraţi cu caş la gură, unde e? Se află el, acest interes al nostru, prin vreo schemă a şmecherilor din cele două partide? Această luptă fratricidă între „*cocoşii liberal-democraţi şi democraţi*" nu se va termina cu nimic bun. Dar se ştie că până la urmă cocoşii bătăuşi nimeresc în ceaunul cu zeamă. Deocamdată cel mai treaz şi aflat în afara acestor „*interese*" este liderul PL dl Mihai Ghimpu, capabil să salveze corabia serios naufragiată pe nume AIE2.

Care ar fi ieşirea din această situaţie critică creată? Să se întrunească de urgenţă, cu simţul responsabilităţii pe care sunt obligaţi să-l aibă aceşti „*aleşi ai poporului*", să lase la o parte toate „*enteresele*", tot ce-i dezbină şi să-şi concentreze toată atenţia, toate forţele asupra aceea ce trebuie să-i unească. Dar trebuie să-i unească, chiar dacă sunt contaminaţi de o ură patologică personală ce se revarsă peste limitele normalului, porunca noastră, a alegătorilor, care le-am dat mandatul să ne conducă spre integrarea în comunitatea europeană. Să se concentreze plenar asupra găsirii candidaturii unice la preşedinţie, să se facă tot posibilul ca această candidatură să fie votată. Comuniştii vor face tot posibilul să zădărnicească acest lucru. În acest sens sunt posibile trei căi de derulare a evenimentelor. Prima şi cea mai optimă pentru noi toţi (indiferent de opţiunile politice) ar fi alegerea, în sfârşit, a preşedintelui, curmarea acestei interminabile crize politice şi legată cu ea criză economică. A doua cale. Cei trei lideri nu se pătrund de gravitatea şi importanţa momentului, continuă să se conducă de principiul „*una spun şi gândesc şi alta fac*", turnând apă la moara comuniştilor, Unii dintre ei fac un joc dublu şi, în rezultat, în urma unei combinaţii hidoase între una dintre componentele AIE şi comunişti sau grupul Dodon este aleasă o altă candidatura – alta decât cea a AIE. A treia cale – alegeri anticipate, a treia oară în ultimii doi ani. Este foarte probabilă, ţinând cont de faptul că prin acţiunile lor de torpedare a alegerii preşedintelui în trei runde la rând comuniştii

au demonstrat că asta doresc. Nu-i interesează faptul că vor fi, ca şi în rândurile precedente, bani aruncaţi în vânt. Rezultatele nu pot fi altele şi problema alegerii preşedintelui va rămâne nerezolvată. Miza comuniştilor este de a-şi lua revanşa. Ei însă nu înţeleg că chiar în pofida disensiunilor din sânul Alianţei, a slăbiciunii Alianţei, pcrm şi-a mâncat mălaiul, şi-a trăit traiul şi că se îndreaptă sigur spre groapa de gunoi politic a istoriei. Dovadă este şi ultima desprindere de pcrm a unei aripi în frunte cu I. Dodon după altele două mari divorţuri ale grupurilor M. Lupu şi Ţurcanu-Stepaniuc. Dovadă este şi faptul că pentru prima oară în ultimii zece ani organizaţiile locale ale pcrm nu au primit bani (aşa cum primeau până acum) pentru campania electorală locală. Istoria le-a dat liderilor AIE încă o şansă. O vor rata cum au mai procedat de atâtea ori în ultimii doi ani? Pasul lui Dodon este explicabil. Din cauza confruntărilor permanente cu cardinalul din umbră al pcrm M. Tkaciuk, liderul aripii ortodoxe a pcrm, revoluţionar prin vocaţie, Dodon nu are nicio perspectivă în acest partid, nici o şansă de a nimeri pe listele pcrm în eventualele viitoare alegeri anticipate. Părăsind fracţiunea împreună cu dna V. Abramciuc, preşedintele partidului socialiştilor, practic inexistent, el l-ar putea reanima după exemplului lui M. Lupu în cazul PD-ului, transformându-l într-un veritabil partid de stânga după modelul celor europene, care îl va înlocui treptat pe acest aşa numit partid de stânga pcrm. Nu sunt adeptul acestui partid de stânga, nici pe departe nu împărtăşesc ideologia de stânga socialistă. Însă ne place sau nu, este clar că circa 40% de alegători ai stângii nu se vor transforma peste noapte în alegători ai dreptei sau chiar ai centrului. Partidele de stânga europene (socialiste din Italia, Spania, Portugalia, Franţa, sau social-democrate din Suedia, Finlanda, Germania ş.a.) sunt cele care apără drepturile sociale ale păturilor defavorizate (drept că nu întotdeauna corect). Cât priveşte pcrm, care se pretinde a fi stânga basarabeană, este un nonsens absolut: comunistul nr. 1 V. Voronin şi capitalistul nr. 1 O. Voronin!!! „Care stângă? Pcrm este de stânga? Succesorul în drept al partidului bolşevic criminal murdărit de sângele a zeci de

milioane de victime ale regimului comunist, este stânga basarabeană?” spunea cu durere în suflet într-un discurs reputatul om de cultură şi om politic Ion Ungureanu.

Atunci care ar fi interesul lui Dodon să nu susţină alegerea preşedintelui cu orice preţ? Nu este în situaţie să condiţioneze alegerea preşedintelui sau descompunerea Alianţei. Nu este cazul să insiste asupra candidaturii „*apolitice*” Z. Greceanîi. Chiar dacă a rupt-o definitiv cu pcrm (ceea ce este îndoielnic), fiind ministru şi prim ministru în câteva guverne comuniste, parlamentar pe listele pcrm, ce fel de persoană apolitică este? Vă mai aduceţi aminte cum tot ea în timpul evenimentelor din 7 aprilie 2009 a declarat că va da ordin să împuşte în tinerii care nu se vor linişti. Dacă toate acestea sunt apolitism atunci are dreptate jurnalistul Iulius Popa că în Basarabia „*totul este posibil, chiar şi imposibilul*”. Unicul dintre cei trei lideri care are o poziţie fermă în această problemă este liderul PL Mihai Ghimpu. Mă miră poziţia PD-ului, care nu se luptă ferm pentru postul care îi aparţine prin Acordul semnat. Cât priveşte dl V. Filat, el dezamăgeşte tot mai mult. Speranţele învestite în el au fost foarte mari, dar se pare că balonul se dezumflă. El va avea numai de câştigat dacă va menţine Alianţa şi foarte mult de pierdut dacă va continua să procedeze în modul din ultimul an. Cât e de straniu însă, existenţa Alianţei este o necesitate vitală şi pentru grupul Dodon. Neaflându-se la „*suprafaţă*” măcar câţiva ani, Dodon are toate şansele să urmeze soarta grupului Ţurcan-Stepaniuc. Dacă cei trei nu vor proceda corect chiar în primul tur sunt, într-un fel, obligaţi să facă acest lucru în turul doi: să susţină necondiţionat candidatura Alianţei la preşedinţie şi să meargă în următorii trei ani rămaşi la fortificarea partidului său socialist pentru a-l pregăti de alegerile parlamentare ordinare din 2014. Pentru aceasta va trebui să submineze metodic poziţiile pcrm-ului şi să câştige segmentul lui de electorat – unicul sol fertil pentru implantarea ideilor socialiste (nu însă cele promovate de comunistul capitalist V. Voronin).

Literatura şi Arta nr. 46, 2011

ÎNCEPUTUL SFÂRŞITULUI AIE2?

„Douăzeci de ani de luptă. / Unde dracu' să mai lupți? /
Umblu cu cămașa ruptă / Într-o țară de corupți."
(T. Popovici, Tărăboi în țara lui Voroşca)

Din păcate, Alianța a ajuns la o fază critică când tot mai mulți îşi pun întrebarea dacă mai există AIE2. De iure există (acordul de formare a ei încă nu a fost anulat), însă de facto practic nici nu a existat pe parcursul acestei perioade de aproape un an de zile. Ceea ce plutea în aer, de ceea ce ne temeam mai mult noi, alegătorii anticomuniști, a început să se realizeze. În şedința parlamentului din 13.10.11 fracțiunea PLDM împreună cu fracțiunea comuniştilor, prin vot comun, l-au demis pe directorul SIS-ului, dl Mihai, reprezentant al Partidului Liberal. Tot atunci a fost o primă încercare a comuniştilor de a-l demite pe dl M. Lupu din postul de preşedinte al parlamentului. Apoi a urmat o încercare de modificare a legii privind procurorul general (pentru a putea fi demis). Răspunsul din partea PD nu a întârziat. Într-o şedință, PLDM, PD şi pcrm (cu excepția PL) au votat împreună data alegerii preşedintelui. În altă şedință PD împreună cu pcrm au votat candidatura lui Reşetnicov la funcția de vicepreşedinte al Parlamentului. Acest duel între cele două componente ale AIE2, dacă nu va fi stopat, va conduce la sigur la decesul Alianței. Nu sunt un adept al lui Lupu (am demonstrat-o nu o dată), însă căderea lui acum înseamnă căderea Alianței, tot aşa cum decizia lui din 28 decembrie 2010 a însemnat formarea AIE2. A pornit un proces deosebit de periculos. În acest caz, nu-l înțeleg totalmente pe Filat, nu-i înțeleg pe susținătorii lui în pofida acestei situații. Ceea ce face PLDM acum este un act sinucigaş analogic cazului ppcd-ului. Unde este acum ppcd? La groapa de gunoi. Unde va fi PLDM, dacă va merge până la distrugerea AIE2 şi formarea coaliției roşu-verde (cum a fost cea roşu-oranj) – tot la groapa de gunoi, dacă nu se vor trezi din această stare de hipnoză

comunistă. Să nu-i împingă păcatul să facă acest lucru. Unde a dispărut lozinca preferată a verzilor „*Moldova fără Voronin. Moldova fără comuniști*"? Sau a fost numai un truc electoral bine deghizat? Nu mai este oare actuală? Nu mai există pericolul comunist, de care am dorit atât de mult să scăpăm? Este cazul când uneori un lucru dorit prea mult nu se realizează. Noi, alegătorii, ne-am făcut lucrul cel mai bine pentru această aşchie de popor guvernată atât de prost. Ei, aleşii noştri, „*slugile noastre*", şi-au făcut lucrul foarte prost. Noi, alegătorii, treziți de minunata tânără generație, am făcut ca numai în doi ani de zile de alegeri repetate să reducem susținerea comuniştilor de la 60% după alegerile din 5 aprilie 2009 (chiar dacă au fost masiv fraudate alegerile, comuniştii la acel moment oricum aveau circa 55% de susținere a electoratului) la 47% după alegerile din iulie 2009 şi doar la 40% după alegerile din 28 noiembrie 2010. Noi, alegătorii, mobilizați nu de cele 3-4 partide democrat-liberale, cum cred ei, dar de marea dorință de a scăpa de comuniști, am făcut practic imposibilul într-un colț de țară populat de o aşchie de popor român pauperizat, demoralizat, întunecat de doctrina falsă comunistă a egalității (între moş Ion susținătorul lui Voronin şi Oleg Voronin!!!). Le-am pus pe tipsie 59 de mandate de parlamentari. Ei mai trebuiau să facă o nimica toată. Să formeze un beton monolit din cele trei componente (aşa eterogene cum sunt, situația critică cere abandonarea unor principii doctrinare până când această aşchie de popor român nu va fi scoasă din rătăcirile ei prin pustiu), să găsească cele două voturi care nu ajung pentru alegerea preşedintelui Republicii, să formeze un guvern funcțional şi să se pună pe treabă pentru a ne scoate din mocirla în care ne bălăcim deja de vreo 20 de ani (dar şi până la '90, cu mici diferențe, eram în aceeaşi stare – în robia sovietică). E o ruşine, mare ruşine ca noi, care nu suntem cei mai proşti în Europa, nici pe departe nu suntem cei mai leneşi, să ne aflăm chiar în coada Europei la capitolul sărăcie. Să nu-i deranjeze deloc pe aleşii noştri această stare extrem de ruşinoasă? Cu atât mai

mult că actuala guvernare se bucură de cea mai mare susținere din partea structurilor europene, susținere pe care nu a avut-o nici una din guvernările precedente. De ce se comportă ca fiii risipitori? De ce unii tineri politicieni, precum Ioniță, se comportă atât de impardonabil? Cu pufuşor pe botişor, cel mai onorabil pentru el şi salvator pentru partid ar fi să-şi dea demisia, aşa cum se procedează în țările civilizate în cazuri similare. Atât de mult am aşteptat această tânără generație de politicieni, liberă de chingile trecutului, în care însă sunt încorsetați unii dintre politicienii mai în vârstă, ca acum să ne dezamăgim în ei. Dar ei sunt viitorul acestui colț de țară. Cu cine să mai mergem înainte?

Au dorit foarte mult căderea comunismului şi integrarea europeană sutele de mii de tineri care au returnat istoria după evenimentele din 7 aprilie 2009. Au dorit mulți dintre cei care nu sunt indiferenți de soarta acestui colț de țară, dintre cei care au văzut o şansă reală de a scăpa de ciuma comunistă, dintre cei care au văzut o posibilitate de realizare a visului din ultimii 20 de ani – de integrare în marea familie europeană, din care face parte geografic de milenii şi care a contribuit esențial la constituirea ei la începuturi. Au dorit din tot sufletul zecile de mii de concetățeni de-ai noştri de peste hotare, aflați în mare parte acolo departe de familii, mame, tați, frați şi surori, din mila regimului comunist al lui Voronin (anume în perioada guvernării comuniste acest proces de migrație a luat o amploare atât de mare, foarte periculoasă pentru dăinuirea de mai departe a satelor noastre), unii dintre care au venit de la sute, chiar şi mii de kilometri să voteze căderea comuniştilor. Ce fac acum Filat şi părtaşii lui? Scuipă pe doleanțele lor, pe eforturile lor uneori supraomeneşti. Vor mai veni aceştia la votare cum au venit dacă Filat va face alianța cu comuniştii? Nu cred. Vom mai lucra noi, ca proştii, atât de dezinteresat în campania electorală pentru acest partid care acum lucrează împotriva voinței noastre, a alegătorilor care i-am ales? Nici într-un caz. Vor mai veni masiv la vot tinerii atât de dezamăgiți de această conducere democrat-liberală de peste doi

ani, care nu a făcut nimic pentru a şterge ruşinea de pe obrazul tinerilor stigmatizați de regimul comunist şi structurile kgb-ste de atunci drept golani, terorişti etc.? Nu cred. Să votezi împotriva comuniştilor, ca până la urmă aleşii tăi să-ți ducă votul tot la comunişti, este ceva din zona absurdului. Cocoțați în vârful puterii, se consideră intangibili. Dar să ştie că va fi blestemat (aşa cum este blestemat Iu. Roşca pentru distrugerea Mişcării de Eliberare Națională) cel care se va încumeta să distrugă Alianța, să distrugă speranța celor mulți de integrare europeană. Căderea Alianței va fi un podeț sigur pentru revenirea comuniştilor la putere. Este un lucru foarte clar şi nu cred că nu-l înțeleg mai marii zilei. De ce atunci procedează aşa?

Este un îndemn şi către dl Lupu. El va trebui să facă anumite cedări, să nu se țină cu tot dinadinsul de miniştrii săi, de Plahotniuc (cât îi trebuie, Doamne, unui om?), de procurorul general. Să dea dovadă de mai multă cooperare. Procedând aşa cum au procedat pe parcursul celor două luni de după alegerile din 5 aprilie 2009, ei au devenit eroi naționali. Dacă vor merge mai departe aşa cum au mers până acum în acest an de zile, unii dintre ei vor deveni trădători naționali, fiind blestemați ei şi copiii lor. Acum, când pcrm se destramă văzând cu ochii, istoria le mai dă o şansă liderilor Alianței să iasă din această criză politică fără sfârşit. Declarația celor trei (Dodon, Greceanîi şi Abramciuc), care au părăsit la timp corabia naufragiată a pcrm, nu este de neglijat. Eu totuşi încă mai cred, ca şi reputatul analist politic Anatol Țăranu, ca şi mulți alții, că, în pofida acestei situații deosebit de grave, AIE2 va supraviețui. Dar ea va supraviețui şi va deveni funcțională numai în cazul când cei trei lideri se vor pătrunde de gravitatea momentului, vor înțelege că, întrând în noi alegeri anticipate, deziluzia multora va fi atât de mare, încât ar putea să se repete anul 1994 sau 2001. *„Dă-le, Doamne, mintea românului cea de pe urmă”.*

Literatura şi Arta nr. 47, 2011

ÎNCOTRO, ALIANȚĂ?

„E ora, cea din urmă, când patria ne cheamă /Să punem la o parte oricare alte griji, /Şi ascultând suspinul ce-l varsă-o dulce mamă,/Să ne lăsăm de ură, de certe şi intrigi”.

(Andrei Mureşanu)

Ce îndemn frumos din partea celui care a scris cel mai înălțător imn al românilor de pretutindeni – „*Deşteaptă-te, române!”*. Dacă cei trei lideri ar „*asculta suspinul ce-l varsă-o dulce mamă”*, sunt sigur că s-ar lăsa „*de ură, de certe şi intrigi*”. Dar se pare că ei sunt surzi la tot ce-i înconjoară, cu excepția lui M. Ghimpu. Tot mai mulți (parteneri străini, ambasadori, societatea civilă) îşi pun cu îngrijorare fireasca întrebare: ce se întâmplă cu Alianța pentru Integrare Europeană? De ce liderii ei nu simt pericolul căderii Alianței? De ce, în loc să valorifice rezultatele victoriei obținute după alegerile din 28 noiembrie 2010, ei se comportă ca fiii risipitori ai națiunii române? Din marea dorință de a scăpa de comuniști, electoratul a făcut eforturi majore ca în 2010 să le pună pe tipsie celor trei partide de coaliție 59 de mandate, din păcate, cu două mandate mai puțin decât necesarul pentru alegerea Preşedintelui Republicii. Dacă ştia ce se va întâmpla pe parcursul acestui an din cauza lipsei acestor blestemate două voturi, sunt sigur că ar mai fi făcut un efort supraomenesc şi le-ar fi adus şi aceste două voturi lipsă. Numai că după cele întâmplate pe parcursul ultimelor unsprezece luni, nu sunt sigur că aceasta le-ar fi ajutat să guverneze bine.

A obosit electoratul de atâta dihonie între cei trei. La atâta iresponsabilitate, în special, din partea lui Filat, electoratul de centru-dreapta nu s-a aşteptat. Încrederea în acest tânăr politician, care a venit cu cea mai bună echipă de guvernare, a fost foarte mare. Şi mai rămâne această încredere. Dl Filat este cel mai bun premier pe care-l poate da Alianța. Meritul său este promovarea energică a Republicii Moldova în structurile europene. Este

meritul său că partenerii noştri europeni au crezut în noi, în cursul ireversibil proeuropean, acordându-ne tot suportul necesar. Dar tot el va fi vinovat de căderea Alianței, groparul ei, dacă nu se va coborî cu picioarele pe pământ. Am spus-o şi o mai spun: nu-mi place Marian Lupu în postul de preşedinte al Republicii. Nu-mi plac rătăcirile lui (să fie numai rătăciri?) în problemele identitare şi ale limbii. În altă situație nu aş fi optat pentru el la Peşedinție. Dar în situația de astăzi avem noi oare o altă alternativă? Venise Dodon cu soluția lui – țaca Zina (am mai avut pe timpuri o „*preşedintă*” – țaca Jenea, care ne-a dus faima departe peste hotarele Republicii) – care, mi se crease impresia (poate greşesc), că ar fi fost dorită în funcția de preşedinte de mai mulți politicieni cu putere de decizie. Numai datorită poziției tranşante a lui M. Ghimpu împotriva acestei candidaturi nu a ajuns să fie propusă drept candidat. Dacă ar fi nimerit pe liste Zinaida Greceanîi, ar fi câştigat chiar din primul tur cu sprijinul comuniştilor şi nu numai. Din păcate, nu avem prea multă libertate în alegerea preşedintelui Republicii. În situația de astăzi M. Lupu este răul cel mai mic. Uitați-vă cum se înroşeşte din nou întreaga Republică. La aceasta contribuie şi Şelin cu social-democrații săi (şi acesta „*adevărat moldovean*”, dar care nu-şi vorbeşte limba). Mai corect ar fi, aşa-numiții social-democrați, fiindcă există o mare diferență între social-democrația lui Şelin şi cea europeană. Nu a mai rămas nimic din social-democrația basarabeană concepută la începuturi, în 1990, de O. Nantoi, doar denumirea.

Pentru mulți a devenit clar că nealegerea lui M. Lupu va conduce neapărat la alegeri anticipate. Aceste alegeri însă vor fi catastrofale pentru partidul atât de promițător doi ani în urmă al lui Filat – PLDM (nu va mai avea nici o şansă să mai ia vreodată 32 de mandate), pentru imaginea noastră în fața partenerilor europeni, dar şi pentru electoratul prea obosit de atâtea alegeri şi gâlceavă.

Se vehiculează diferite scenarii posibile. În această situație de neîncredere totală între cei trei, de ură patologică, de

suspiciune, în mare parte alimentată şi din afară (metoda diabolică bolşevică „*Dezbină şi domină*” e încă practicabilă de acest succesor în lege al celui mai criminal partid - pcus- pcrm), în acest colţ de ţară guvernat atât de prost este posibil orice scenariu, „*chiar şi imposibilul este posibil*”. Conform unui scenariu, M. Lupu, fiind ales în funcţia de preşedinte al Republicii, ar putea să-l demită împreună cu comuniştii pe premierul V. Filat şi să-l instaleze în această funcţie pe Plahotniuc, comuniştilor revenindu-le funcţia de preşedinte al parlamentului şi alte funcţii. Ar fi o variantă posibilă, dar există unele rezerve. Să fie comuniştii atât de proşti să se mulţumească doar cu o funcţie-cheie din cele trei, având aproape 40 de mandate? Nu cred. Dacă acest lucru totuşi se va întâmpla, nu cred că comuniştii se vor opri la aceasta şi îşi vor onora obligaţiunile. Nu cred că M. Lupu nu înţelege ce pericol îl paşte, cât de şantajabil devine. În orice moment comuniştii, împreună cu aceiaşi liberal-democraţi supăraţi de trădarea democraţilor, îl vor putea demite pe Plahotniuc. El deja i-a dat lui Plahotniuc o funcţie importantă pe care n-o merită – cea de vicepreşedinte al Parlamentului.

Un alt scenariu vehiculat este acela că liberal-democraţii împreună cu comuniştii îl demit pe M. Lupu din funcţia de preşedinte al Parlamentului şi reconfigurează Alianţa. Dacă luăm în consideraţie faptul că deja au avut loc câteva acţiuni concertate împreună „*PLDM+pcrm*” – demiterea directorului SIS, încercarea de a demite procurorul general, cel puţin a fost auzită în Parlament ameninţarea de demitere a lui M. Lupu, atunci acest scenariu nu este mai puţin real.

În cazul unor alegeri anticipate rezultatele ar putea fi foarte proaste. Să nu dea domnul să se repete anul 1994 sau 2001, când electoratul, dezamăgit de guvernările proaste, au făcut o alegere şi mai proastă, aducând la putere cu o majoritate zdrobitoare în 1994 un partid inexistent – PDA, iar în 2001 – un partid succesor în drept al unui partid criminal - pcrm. Nu-i vedeţi cum ies deja din vizuini ca hienele la vânat tot soiul de „*salvatori ai Neamului*”, tot

felul de panglicari, ţipălăi? Unul dintre ei este I. Roşca, care ar fi trebuit să devină deja cadavru politic, dar iată că nu se grăbeşte să devină. Din păcate, este încă băgat în seamă, din păcate, chiar de mai-marii zilei de astăzi. 50 de ani şi i-a sărbătorit cu mare pompă. Pe lângă alţi lideri politici (Voronin, Diacov ş.a.) a fost şi premierul Filat, care i-a adresat cuvinte elogioase acestui fariseu care a făcut atâtea deservicii Mişcării de Eliberare Naţională. „*Să scăpăm cât mai repede de acest parlament*”. Ia uitaţi-vă câtă grabă. Al cui credeţi că este acest îndemn? Al lui Voronin? Ar fi de înţeles, însă nu este al lui. Este al „*celui mai vechi politician, adevărat bărbat*”, I. Roşca. Şi-ar pune umărul să răstoarne această, din păcate, slab funcţională Alianţă. De ce nu? Experienţă de răsturnare a guvernelor democratice are. În 1998 el a fost elementul-cheie în răsturnarea guvernului Sturza, a acelui guvern care era pe cale să depună împreună cu România cererea de aderare la Uniunea Europeană. Răsturnând guvernul Sturza, i-a adus la guvernare pe comunişti. Acum, răsturnând guvernul Filat, iar îi aduce pe comunişti la putere.

Sunt multe alte hiene care se pregătesc de alegeri. Şansele lor sunt minime. Acest lucru l-au demonstrat alegerile precedente, când tot soiul de partiduţe făcături electorale au luat sub 1% (inclusiv ale lui Şelin şi Roşca). Nu face însă să-i subestimăm. Nu întotdeauna electoratul votează cu capul. Deziluzia electoratului acum este atât de mare, că ar putea să se întâmple orice, inclusiv alegerea unora dintre aceşti ţipălăi. Întoarce-le, Doamne, celor trei simţul responsabilităţii, trezeşte-i măcar în ceasul al doisprezecelea din starea aceasta de somnambuli, luminează-i să aleagă, în sfârşit, acest preşedinte, să ne scoată din această criză politică, să pună capăt acestui război care nu se mai termină.

Literatura şi Arta nr. 49, 2011

ÎNCĂ O ŞANSĂ RATATĂ. ÎNCOTRO ACUM?

„Binele public trebuie să fie cea dintâi şi cea mai însemnată lege.”
(Cicero)

Din păcate, nu aşa gândesc şi „slugile”noastre din parlament. Nu binele public este „cea dintâi şi cea mai însemnată lege”, ci interesul personal, interesul de gaşcă, interesul unui stat străin. Mult aşteptata minune nu s-a întâmplat. Alegerile preşedintelui Republicii au eşuat lamentabil, neajungându-le de data aceasta nu doar 2 voturi, ci chiar 3. S-a găsit şi printre democraţi un Iuda. Nu e de mirare acest lucru în această situaţie cu un prea mare grad de incertitudine. Ar fi fost un bun cadou de Crăciun pentru cei circa 80% care aşteaptă sfârşitul acestei crize politice prea îndelungate, pentru cei care s-au săturat de atâta aşteptat, de acest război care nu se mai termină. Dar uneltirile antihriştilor, inconsecvenţa şi duplicitatea unora din Alianţă n-au permis ca această sfântă sărbătoare să fie mai luminoasă, ca să intrăm mai împăcaţi sufleteşte în noul an.

Sunt departe de gândul că alegerea Preşedintelui Republicii Moldova ar fi rezolvat toate problemele politice şi economice. S-ar putea întâmpla ca cele politice să mai continue şi după alegerea Preşedintelui, să sperăm, nu cu aceeaşi intensitate. Dar sunt sigur că alegerea Preşedintelui va pune capăt, cel puţin pentru următorii 3 ani, acestei instabilităţi politice, îi va dezarma pe ţipălăii aşa-zişi de stânga (comunişti, socialişti mai vechi şi mai noi, tot soiul de comsomolişti cu caş leninist la gură, aşa-zişi social-democraţi). Le va dezlega mâinile partenerilor noştri europeni pentru a ne ajuta să mergem mai siguri pe calea integrării în marea familie europeană. Le va deschide mai multe uşi investitorilor străini care, în condiţiile actuale de criză în întreaga lume, ar avea interesul de a investi în Republica Moldova, desigur, în cazul unei stabilităţi politice ca siguranţă a investiţiilor lor. Ceea ce se întâmplă şi cum

se întâmplă astăzi în acest colţ de ţară aflat în calea tuturor relelor este pe placul Moscovei, care urmăreşte pe diferite căi de a-i aduce la putere pe cei care reprezintă coloana a cincea fidelă Kremlinului. De aceea lansează diverse proiecte: Transnistria fără Smirnov, dar cu omul Moscovei; Chişinăul fără Alianţă cu Dodon în frunte. Ar dori să-şi înlocuiască vasalul comunist Voronin cu un alt vasal neocomunist (socialist), Dodon.

În fine, problema nu e în faptul că s-a mai pierdut o şansă. În aceşti douăzeci de ani de orbecăiri în această junglă a democratismului, am pierdut atâtea şanse, că începem să ne obişnuim. În 1991 am pierdut şansa reunirii cu Patria-mamă. Din cauză că conducătorii de atunci nu au fost la înălţimea înaintaşilor lor de la 1918. Pericolul la 1918 era mult mai mare, dar marii noştri patrioţi, chiar aşa cum erau ei de diferiţi ca mentalitate, nu au filozofat în problema Unirii, ci au făcut-o în condiţii mult mai dure (sute de mii de soldaţi ruşi dezertori bolşevizaţi aflaţi pe teritoriul Basarabiei, o intelectualitate naţională aproape inexistentă după mai mult de 100 de ani de jug ţarist). După declararea independenţei la 27 august 1991, atunci când în Rusia aproape jumătate de an a existat o dualitate de puteri între Gorbaciov – preşedintele deja inexistentei u.r.s.s.– şi Elţin – preşedintele nou-apărute i Rusii –, atunci când şi în Basarabia coloana a cincea era dezorientată, debusolată, ar fi fost posibilă Unirea. Dar am ratat această şansă. Astăzi am fi fost împreună cu Ţara-mamă în Uniunea Europeană. În 1998, din cauza marii trădări a lui Roşca şi a opoziţiei de atunci comuniste, am pierdut şansa de a începe împreună cu România şi Ţările Baltice lungul drum spre integrarea europeană. În 2004, din cauza naivităţii şi a credulităţii (să fi fost oare numai aceasta?) opoziţiei democrate, Voronin a fost reales pentru încă patru ani, perioadă care a culminat cu dezastrul din 7 aprilie 2009 (de fapt, aceasta este esenţa regimurilor totalitare, dar regimul lui Voronin a fost unul ca atare, Voronin fiind şi preşedinte, şi prim-ministru, şi preşedinte de parlament). Oare nu în acelaşi mod procedează

Lukaşenko în Belarus şi, mai recent, Nazarbaev în Kazahstan?). Problema este în faptul că începem să ne obişnuim cu aceste pierderi. De atâtea ori am fost chemaţi să apărăm valorile şi interesele naţionale şi de atâtea ori am fost trădaţi. Acum s-ar putea întâmpla ca în cazul poveştii ciobanului cu lupul, care de două ori a chemat oamenii în ajutor să păzească turma de lup, fiind o alarmă falsă, ca a treia oară, când lupul într-adevăr atacase turma de mioare, oamenii să stea liniştiţi pe la casele lor. Acesta este pericolul cel mare. Electoratul democrat a obosit de atâtea filozofări în jurul „principiilor şi valorilor", de atâtea „dialoguri şi consultări" (inexistente) între cei trei. S-ar putea întâmpla ca în cazul când „lupul va ataca turma" (făcând alegorie la deja iminentele alegeri anticipate, lupul fiind nu Lupu, ci cioara), oamenii să stea liniştiţi pe la casele lor sau să prefere să se ducă la frigărui în loc să vină să voteze nu se ştie ce, nu se ştie pentru ce. Chiar şi cazul manifestaţiei din faţa parlamentului în ziua de 16 decembrie vorbeşte despre acest lucru. Unde sunt sutele de mii de apărători ai democraţiei de altă dată? În faţa parlamentului, de o parte scanda un grup mai numeros de mucoşi comsomolişti (ai lui Tkaciuk, Dodon, Şelin), care vociferau lozinci antiAlianţă, înscenând chiar în stradă procedura de nevotare a Preşedintelui. De altă parte, se afla un grup puţin numeros de persoane cu simţ naţional, care încercau să se impună în apărarea Alianţei. Este ruşinea noastră că acolo se afla un afroromân (cetăţean al Republicii Moldova), care le cerea (!!!) deputaţilor rusolingvi să respecte Constituţia şi să vorbească în Parlament în limba română. Fiţi atenţi, acest lucru îl cerea un afroromân originar din Sierra Leone, John Onoje, devenit recent cetăţean al Republicii Moldova. Nu noi, cei născuţi aici, pe mormanele de oase ale strămoşilor noştri, cerem să ne fie respectat acest drept constituţional fundamental, ca în cel mai înalt for să se vorbească limba de stat – limba română.

Un alt caz sfidător la cer a avut loc recent. În Piaţa Marii Adunări Naţionale, locul sfânt al deşteptării noastre, ziua în

amiaza mare a avut loc vandalizarea monumentului instalat în amintirea victimelor ocupaţiei sovietice şi regimului totalitar comunist. În plină zi. De fiii şi nepoţii călăilor care ne-au deportat părinţii şi bunicii, inclusiv pe cei ai Zinaidei Greceanâi. Iar noi stăm liniştiţi pe la casele noastre. Acum două săptămâni, Piaţa Marii Adunări Naţionale, sfinţită de atâtea ori pe parcursul acestor douăzeci de ani, a fost spurcată de prezenţa antihriştilor cu secera şi ciocanul, cu steaua şi îndrăgitele steaguri roşii de culoarea sângelui. Iar noi am rămas liniştiţi pe la casele noastre. Nu ne trezesc „din somnul cel de moarte" aceste simptome clare ale bolii care se numeşte indiferenţă, alimentată din plin de acţiunile iresponsabile ale Alianţei.

Cât priveşte acest „salvator al Neamului", Dodon, este un caz aparte. Făcând mare zarvă că a ieşit din pcrm pentru a salva „naţiunea", pentru a scoate din impas „ţara", aflată la ananghie din cauza imposibilităţii alegerii preşedintelui R.M., de ce nu a demonstrat acest lucru la 16 decembrie? Ce a vrut să demonstreze prin acest gest – să arate stăpânilor că nu le-a trădat speranţele? Este foarte clar că Dodon este o marionetă împinsă să înlocuiască cu timpul vasalul Kremlinului pcrm cu un altul, psrm (doar o literă îi deosebeşte, mai mult nimic).

Şi ca să fie mai convingător (că aşa e la modă acum – antihristul se dă cel mai mare apărător al creştinilor) pentru credulii noştri români basarabeni (chiar dacă se consideră moldoveni), în ajunul sfintei sărbători de Crăciun Dodon zice: „*În plan religios, creştinismul este religia poporului nostru* (da, aşa este. Ba mai mult, creştinismul s-a întărit şi s-a răspândit prin poporul nostru, aflat la Marea Neagră şi la gurile Dunării – popor care a stat la baza creştinismului, unicul popor creştinat în mod natural). *Noi considerăm că anume religia creştină este unul dintre creatorii statalităţii şi ai caracterului poporului moldovenesc. Creştinismul a fost şi trebuie să redevină stâlpul moral al societăţii, iar Biserica trebuie să preia astăzi rolul de dascăl spiritual al societăţii. PSRM va susţine Creştinismul în*

inițiativele sale de a-şi spori rolul moralizator în societate (şi pcrm, continuatorul de drept al partidului bolşevic al lui Lenin – cel mai aprig duşman al creştinismului, cel mai mare satanist, a declarat acest lucru – n.n.), *va contribui la edificarea lăcaşelor de cult* (şi Voronin a făcut acest lucru după ce mentorii lui le-au distrus, dimineața intrând în biserică să se închine lui Hristos, iar după-amiază plecând la Valea Morilor să se închine idolului său, V. Lenin) *şi va proteja mediul creştin din Moldova de influențele nocive religiei şi moralei creştine*" (ca şi Voronin??? – n.n.). Ăsta este Dodon. Speranțele noastre, legate de aşa-numita „ieşire" din pcrm şi votarea, în sfârşit, a preşedintelui statului, au fost deşarte. Chiar dacă, împotriva convingerilor sale, va face acest lucru, el se va vinde scump. Oricum, avem o lună de patimi până la ultima (!!!) rundă de alegeri, după care ori ne alegem cu un preşedinte şi continuăm cu ajutorul acordat de prietenii noştri europeni procesul început de integrare în Uniunea Europeană, ori ne ocupăm de alegeri anticipate (e a treia oară şi al cincilea scrutin electoral în ultimii doi ani), deschizând calea reală a revenirii comuniştilor la putere şi reorientării acestei bărci naufragiate pe nume „*Republica Moldova*" pe un nou-vechi vector – vectorul estic spre neouniunea sovietică a lui Putin. Totul depinde de cei trei din Alianță. Le va lumina oare mințile această minunată sfântă sărbătoare de Crăciun? Să sperăm. Este ceea ce ne-a mai rămas.

Literatura şi Arta nr. 1, 2012

CINE TULBURĂ APELE?

„N-au mai spus şi alții lumii de-a ei rele să se lase?
Cine-a vrut s-asculte vorba? Cine aude? Cui îi pasă?
Toate au trecut pe lume, numai răul a rămas"
(M. Eminescu)

Din păcate, mulți au atenționat asupra pericolului care ne paşte, însă nu au fost auziți, nu au fost ascultați. Şi după 15 ianuarie criza politică, acest război care nu se mai termină, continuă. Alegerea preşedintelui a eşuat. De 15 ianuarie, chiar de ziua naşterii Poetului nostru Național, comuniştii au boicotat şedința Parlamentului. I-am văzut încolonați cu flori la bustul marelui Poet. Culmea impertinenței. I-am văzut pe V. Voronin, M. Tkaciuk depunând flori la bustul lui Mihai Eminescu, spurcându-i curățenia dumnezeiască cu prezența lor satanică. Am auzit-o pe o tovarăşă deputat comunist declamând versuri din „*Împărat şi proletar*" (dar Eminescu mai are multe alte versuri, cum ar fi „*De la Nistru pân' la Tisa…*," „*Raptul Basarabiei…*". M-am îngrozit. Cum spunea cineva că în acest colț de țară chiar „*imposibilul este posibil*". Vi-l puteți imagina pe Tkaciuk adorator al lui Eminescu? Eu nu.

De fapt, în modul cum au decurs evenimentele preelectorale, rezultatul nu putea fi altul. Împotrivirea crâncenă de a-l alege pe M. Lupu preşedinte (chiar din interiorul Alianței) a condus la acest rezultat. Am spus-o şi o mai spun: dl M. Lupu din punctul meu de vedere nu este cel mai bun preşedinte. Dacă ar fi fost posibil, aş fi pledat pentru o altă candidatură. Nu trebuie însă să uităm că între cele trei componente ale Alianței a fost încheiat un acord de principiu şi că, conform acestui acord, PD-ului îi revine postul de preşedinte al Republicii. De asemenea, nu trebuie uitat că datorită lui M. Lupu există AIE2. Ideea unui preşedinte neafiliat politic, în situația de astăzi, este o utopie. Despre un preşedinte neafiliat trâmbițează de luni de zile comuniştii, trâmbițează mai noul stângist Dodon (propunând candidatul „*apolitic*" Z.Greceanâi!!!), trâmbițează monstrul altoit pe stânga

social-democrată a lui O. Nantoi în frunte cu Şelin, trâmbițează Mocanu cu antimafia lui, Roşca cu ce a mai rămas din puternicul de altădată ppcd.

Ei bine, să ne aducem aminte cum au procedat comuniştii în 2000 într-o situație similară. Fiind propus un candidat neafiliat – dl V. Barbalat, comuniştii, pentru a-şi atinge scopurile ascunse, nu l-au susținut la ultima tentativă de alegere, conducând spre alegeri anticipate, care ulterior i-au deschis lui Voronin calea spre mult jinduitul post de preşedinte. Mai mult decât atât, din miopia politică a unor democrați, în 2005 a devenit preşedinte pentru a doua oară. Acum, în situația de astăzi, Voronin doreşte acelaşi lucru. Nimic nu s-a schimbat în tactica lor. Ei vor alegeri anticipate cu orice preț şi pe fundalul apatiei electoratului, al nemulțumirilor populare să revină la putere. Este tactica bolşevicilor care au ocupat puterea prin prostia muncitorilor şi țăranilor, a unei pături a intelectualității, care mai apoi, drept recunoştință, au fost masacrate prin colectivizarea forțată, represalii, deportări în gulaguri etc. Ei recunosc numai metodele revoluționare. Nu-l vedeți pe revoluționarul Che Guevara al Basarabiei – M. Tkaciuk – cum se umflă în pene pe ecranele mai tuturor televiziunilor. Nu-i înțeleg pe acei din spatele acestor televiziuni libere. Născute de Alianță, care a adus o libertate reală a presei după cenzura comunistă de peste opt ani, ele luptă prin toate metodele contra acestei Alianțe. Dacă memoria nu ne este scurtă, să ne amintim câte posturi de televiziune libere, la care putea avea acces cineva din afara protipendadei comuniste, existau până în 2008? Nici unul. Unicele două posturi de radio Antena C şi de televiziune EuroTV au fost împărțite „frățeşte" între Voronin şi Roşca (acest revoluționar de profesie apărut din nou pe baricade drept mare luptător împotriva „hoților, bandiților"). Mai târziu a apărut postul ProTV Chişinău, dar care avea o arie de răspândire îngustă. Astăzi toate aceste posturi de televiziune apărute grație Alianței se comportă ca sinucigaşul: luptă mai mult împotriva celora grație cărora au apărut, şi mult mai puțin împotriva celora care, nu dea Domnul să revină la

putere, doar pene vor zbura din cocoşii mediatici „*liberi şi neafiliați*". Priveam deunăzi o emisiune la scandalosul post Publika (cineva şi-a pus întrebarea de ce Publika se scrie cu k (ca)?), avându-i drept invitați pe analistul politic I. Boțan şi pe revoluționarul, ideologul principal al pcrm, M. Tkaciuk. Ce declarații pompoase făcea acest mare moldovean pui de dac cu încurajarea tacită a lui Boțan şi a prezentatoarei N. Moraru? Această emisiune este rulată foarte des pe postul pcrm NIT. Îşi dau seama această N. Moraru (care pe timpul comuniştilor ar fi pătimit fiind chiar încarcerată), acest analist politic I. Boțan (de altfel, foarte bine pregătit), mulți alți analişti politici şi aşa-numiți politicieni de dreapta cât de periculos este jocul lor de-a democrația şi libertatea presei, libertatea la opinie? Este de înțeles nemulțumirea lor de această guvernare proastă liberal-democrată. Nici mie nu-mi place. Doi ani de zile cei trei lideri ai Alianței s-au comportat asemenea fiilor risipitori, s-au luptat (uneori pe viață şi pe moarte) între ei neglijând monstrul pcrm, care era pe cale să-şi dea duhul, dar care a reînviat, crescându-i mai multe capete (psdm, psrm ş.a.) devenind foarte periculos. Dar cum să ieşim din această adâncă criză politică, din acest război fratricid? Doborând Alianța, dându-i jos pe aceşti „*hoți, criminali*", cum vociferează Voronin, Dodon, Şelin, Mocanu, Roşca ş.a. şi readucându-i la putere pe comuniști? Ei vor şti cum să folosească în scopurile lor (aşa cum au făcut mentorii lor bolşevicii la 1917) această oportunitate. Ce s-a ales cu aliații politici ai bolşevicilor la 1917 (eseri, cadeti ş.a.) după ce au uzurpat puterea bolşevicii, ştim cu toții. Să fie acest lucru atât de greu de înțeles?

Pericolul, într-adevăr, este mare. Politica struțului în această situație este foarte periculoasă. Uitați-vă ce se întâmplă în Bucureşti. Ce pot face nişte mase de nemulțumiți dirijate abil din umbră. Această aşa-numită „*uniune civică*" este periculoasă prin faptul că fără meritul comuniştilor ar putea degenera în manifestații de stradă ample prin alăturarea diferitelor pături nemulțumite, instigate de marionete gen Salvgardare, Antimafie, ppcd ş.a. I. Roşca deja cheamă la manifestații de stradă în stilul

său de luptă contra celora cu „*mâinile murdare, contra hoţilor şi criminalilor*”. Desigur, este prea încrezut acest iuda al Basarabiei (Roşca, astăzi deconspirat, nu mai este conspiratul din anii 2000), dar nici subestimat nu trebuie. Tineretul poate foarte uşor să cadă în mrejele roşchiste (cum, de altfel, s-a întâmplat şi la 7 aprilie, când aţâţaţi de provocatori, inclusiv de-ai lui Roşca, au devastat cele două clădiri). Acţiunile lui trebuie să fie contracarate. Studenţii, pe care intenţionează să-i scoată Roşca în stradă, trebuie să fie informaţi despre scopul adevărat al lui Roşca – de readucere la guvernare a coaliţiei roş-oranj. Tineretul, care este naşul Alianţei, ar putea fi şi groparul ei (dacă vor fi manipulaţi din umbră). Cu atât mai mult că are motive serioase: până în prezent după aproape trei ani după evenimentele din 7 aprilie a rămas în ochii bătrânilor, a majorităţii populaţiei neinformate drept „*huligani şi derbedei*”. Alianţa nu a făcut nimic pentru a şterge această pată ruşinoasă de pe obrazul tinerilor. Lor ar trebui să li se explice că adevăratul scop al acelora care tulbură apele este de ai readuce la putere pe comunişti oricare ar fi motivele declarate ale lui Roşca, Mocanu, Dodon, Şelin ş.a. trubaduri ai comuniştilor. Alianţa ar trebui să conştientizeze pericolul major care o paşte (dar nu numai pe ea, pe noi toţi).

Luna de miere a Alianţei s-a terminat demult. Le-a spus-o şi partenerii europeni, însă liderii Alianţei au neglijat acele sfaturi. Modul cum au acţionat până în prezent liderii Alianţei (mai puţin dl M. Ghimpu) este inadmisibil, este mortal pentru Alianţă. Cei trei lideri trebuie de urgenţă să-şi revadă relaţiile, să se concentreze asupra a ceea ce îi uneşte. Asupra a ceea ce îi dezuneşte lucrează de zor Kremlinul, comuniştii, mai nou plămădiţii socialişti, tot soiul de moldovenişti şi aşa-zişi creştin-democraţi, din păcate, aproape întreaga presă scrisă şi electronică care, culmea, există tocmai graţie acestei Alianţe. Va dispărea Alianţa (aşa rea cum este), vor dispărea sau vor fi reînrolate toate aceste televiziuni „*libere*” în slujba comuniştilor. Să nu fie clar acest lucru? Să ne fie memoria atât de scurtă?

Literatura şi Arta nr. 3, 2012

NAŢIUNE, NU DORMI!!!

„Reacţiunea a prins iar limbă. Ca un strigoi în întuneric, ea stă la pândă, ascuţindu-şi ghearele şi aşteptând momentul oportun pentru poftele ei antinaţionale…Naţiune, fii deşteaptă!(…) Şi noi dormim, domnule!”

(I.L.Caragiale)

Aceste cuvinte au fost scrise cu circa 100 de ani în urmă, dar cât de actuale sunt. Pe parcursul acestei perioade zbuciumate, reacţiunea şi-a satisfăcut în repetate rânduri „*poftele antinaţionale*” în acest colţ de ţară aflat în calea tuturor relelor. Şi astăzi, reacţiunea antinaţională şi-a „*ascuţit ghearele”*, fiind gata să le înfigă în inima Alianţei. Deunăzi I. Roşca, un sinistru personaj în politica basarabeană, cu o „*bogată experienţă de proteste”,* a iniţiat un aşa-numit „*Comitet pentru Apărarea Constituţiei şi Democraţiei*” (ca să vezi ce mare apărător al Constituţiei s-a iscat, dar pe timpul când guverna împreună cu Voronin, cine a apărat Constituţia, încălcată permanent de V. Voronin, care, fiind preşedinte „*de ţară”*, preluase abuziv funcţiile de preşedinte de Parlament, prim-ministru şi ale justiţiei). La acest CACaDu roşchist se alipeşte şi Congresul Civic (CC) voroninist. Observaţi cum s-a mobilizat reacţiunea antinaţională de la extrema stângă până la extrema dreaptă prin formarea acestor două mişcări: CC-ul lui Voronin şi CACaDu-ul lui Roşca. Observaţi cum reînvie coaliţia roş-oranj. **„***La noi relaţiile cu domnul Roşca, şi personale, şi partinice, au istoria lor de mai mulţi ani, chiar de decenii deja, au trecut peste două decenii* (pasărea pre limba ei piere: să înţelegem că colaborarea lui Roşca cu Voronin are o istorie de peste două decenii, adică de până la venirea lui Roşca la cârma Frontului Popular – n.n.). *Comuniştii vor cere de la tribuna Parlamentului demisia Comisiei Electorale Centrale, Curţii Constituţionale, spicherului Marian Lupu, a Guvernului AIE şi a întregii Alianţe*”, declară cu emfază

V.Voronin (după atâtea prostii făcute de AIE Voronin se vede iarăşi pe cal alb, drept „*salvator al naţiunii”*). Noul CACaDu al lui I. Roşca cere din stradă întocmai acelaşi lucru. Ce coincidenţă de scopuri sau de obiective. Revoluţionarul de stradă I. Roşca şi cu revoluţionarul de cabinet M. Tkaciuk pun la cale un nou puci bolşevic. De fapt, nu este nimic nou în acţiunile lui Roşca.

Ei bine, acţiunile lui Roşca ar fi explicabile cunoscându-i natura. Nu mă miră nici declaraţiile lui V. Stepaniuc, ale lui I. Dodon, care tot din aceeaşi barcă vin. Toţi clatină din răsputeri barca fragilă a guvernării liberal-democrate. Mă îngrijorează însă înregimentarea diferiţilor analişti politici şi politicieni, a unor posturi de televiziune (în special, postul Publika TV, talk-show-urile Nataliei Moraru, provoroniniste şi proroşchiste. Aţi observat-o printre oaspeţii de vază ai lui I. Roşca la serbarea semicentenarului său), care declară că nu susţin ideea AIE privind referendumul constituţional, pe care-l consideră un eşec. În general, o soluţie mai bună, în opinia mea, ar fi o republică prezidenţială sau semiprezidenţială, aşa cum a fost concepută de primul parlament, şi referendumul ar trebui să prevadă anume aceste modificări în Constituţie. Din păcate, acest tip de referendum nu poate fi organizat mai devreme de luna octombrie. În cazul Republicii Moldova, când în viitorul apropiat nu se prevede preluarea puterii de către o singură forţă politică (cum a fost în cazul pcrm) şi în lipsa unei experienţe a coaliţiilor parlamentare, este necesar ca măcar una din ramurile puterii să fie stabilă. Acesta ar putea fi preşedintele ales în mod direct. Într-un fel, îi înţeleg şi consider corect că liderii AIE2 trebuie criticaţi pentru faptul că au ajuns la această situaţie, dar dacă luăm în răspăr orice iniţiativă (de fapt, cam târzie) de redresare a situaţiei, nu riscăm oare să ajungem în căruţa voroşchistă şi să contribuim la reîntronarea lor la putere? Să intrăm din nou în alegeri parlamentare, al căror rezultat este foarte previzibil? Pentru oricine este clar că pcrm, dar şi nou-născutul psrm al lui Dodon nu doresc alegerea preşedintelui (aţi văzut că nici Dodon nu l-a

susţinut pe O. Nantoi pentru alegerea în funcţia de preşedinte). Ei doresc alegeri anticipate: comuniştii – pentru a-şi lua revanşa pe fundalul situaţiei actuale extrem de incerte, iar Dodon, fiind grăbit – pentru antrenarea partiduţului său în scrutin, gândind că o bună parte a susţinătorilor comuniştilor îl va susţine în alegeri.

Toată stima faţă de O. Nantoi, I. Boţan, A. Barbăroşie, V. Dolganiuc ş.a., dar acum ei dau apă la moara lui V. Voronin şi I. Roşca, care întotdeauna a fost doar una singură., dând dovadă de unitate şi înţelegere, spre deosebire de cei din Alianţă. „*PPCD cu PCRM sau invers vor da în gât actuala guvernare. Dacă cineva crede că mă va intimida* (noi, cei mai înainte născuţi îl ştim ce erou neînfricat este I. Roşca – n.n.) *asociindu-mă cu PCRM, o va da în bară. Nimeni nu deţine dreptul exclusiv asupra protestelor în Republica Moldova, vom protesta în paralel, concomitent*”, declară franc I. Roşca. Nu în paralel, domnule-tovarăş Iurie Ivanovici, ci chiar împreună cu ei. Lasă la o parte conspiraţia. Lucrul acesta îl recunoaşte însuşi V. Voronin. „*Partidul Comuniştilor va organiza proteste şi se va alătura Comitetului pentru Apărarea Constituţiei, creat de politicianul Iurie Roşca”.* Ce să mai umblăm cu fofârlica. Cel care a luat mai puţin de 0,5% din voturi la alegerile parlamentare acum un an ne vorbeşte despre uzurparea puteri!!!. Curat murdar. „*Codul penal prevede că acţiunile privind menţinerea ilegală la putere se pedepsesc cu închisoare. Liderii AIE ar trebui să stea după gratii cel puţin 10 ani, pentru uzurparea puterii în stat. Aceştia nu vor fi traşi însă la răspundere, deoarece instituţiile statului care deţin prerogativa de a constata actul de uzurpare nu o vor face. Şi asta pentru că sunt subordonate actualei guvernări* (dar pe timpul guvernării voroşchiste, cui îi erau subordonate toate cele patru puteri în stat? – n.n.)”, continuă I. Roşca. Iată, domnilor liberal-democraţi, care faceţi politică cu mănuşi albe, ce vă aşteaptă dacă prin infantilismul vostru îi veţi readuce la putere pe Voronin şi Roşca. Dacă revin la putere, la sigur o să-şi ducă la îndeplinire ameninţările, nu cum aţi făcut voi. Dar oare acţiunile lui I. Roşca

de însuşire a avutului obştesc prin diferite mecanisme nu ar trebui pedepsite cu ani grei de închisoare? Câţi ani ar fi trebuit să stea la închisoare milionarul I. Roşca, care s-a îmbogăţit din politică? Dar trădarea, marea trădare a idealurilor naţionale comisă de I. Roşca, prin care articol din Codul moral ar trebui să fie pedepsită? După atâtea trădări ale idealurilor naţionale comise până acum (cred că este lider naţional, şi nu numai la acest capitol), I. Roşca trebuia să fie aruncat irevocabil la groapa de gunoi a istoriei, să fie neglijat, ostrachizat, tras la răspundere penală pentru diferite coţcării economice. Dimpotrivă, a fost „*băgat în seamă*" permanent de la 2009 încoace de mai toate posturile de televiziune şi „*consultat*" drept mare sfătuitor cu „*mare experienţă politică*" (mai exact în ale trădării). Anul trecut, premierul V. Filat, D. Diacov şi alţi politicieni liberal-democraţi l-au felicitat pe I. Roşca cu ocazia împlinirii a 50 de ani. Acum, în semn de recunoştinţă, I. Roşca ameninţă că va scoate tineretul în stradă pentru a doborî Alianţa, pentru a-i da jos pe „*hoţi, bandiţi, nebuni",* adică pe Filat, Lupu şi Ghimpu. Într-adevăr „*Crimele nepedepsite nasc monştri*", cum spune un vechi proverb latin.

Duminica trecută, 22 ianuarie, a doua zi după ziua morţii celui mai mare satanist din Istorie, V. Lenin, „*creştin-democratul"* I. Roşca, alături de A. Plugaru, aflat mereu în ultimul timp la treuca comuniştilor de la NIT, ş.a. a organizat primul protest din lanţul promis până la desfăşurarea referendumului. Dacă anterior Roşca scanda lozinci ca „*Un doi, un doi, comuniştii la gunoi!",* acum în aceeaşi lozincă a înlocuit cuvântul „*comuniştii"* cu „*Alianţa"*: „*Jos comuniştii!"* de altădată a înlocuit-o cu „*Jos Alianţa!"*.

De fapt, Alianţa culege roadele politicii sale mioape promovate, în special, pe parcursul ultimului an. În loc să scoată la lumină adevărul despre 7 aprilie 2009, să arunce lumină asupra mecanismelor de îmbogăţire peste noapte a familiei Voronin pe parcursul „*domniei comuniste"* de peste opt ani (comunistul nr. 1, V. Voronin, cu miliardarul numărul 1, O. Voronin, au sărăcit peste

măsură acest colţ de ţară (suntem la coada Europei la acest capitol, tocmai aceştia, fiind cu musca pe căciulă, ne vorbesc astăzi despre *hoţi, bandiţi, nebuni, regim criminal* etc.!!!), ei au fost preocupaţi doar de luptele interne, pentru a demonstra cine este mai important. Nici acum nu-i înţeleg pe cei trei lideri ai Alianţei, care încă nu s-au pătruns de pericolul ce îi paşte, care, de fapt, ne paşte pe toţi – revenirea comuniştilor la putere. Se creează impresia, cel puţin din ceea ce se observă cu ochiul liber, că nu are loc nicio schimbare în comportamentul lor. Iar pericolul, într-adevăr, este mare. Cât de mult şi-au erodat din imagine. Cât de greu va fi de recăpătat încrederea susţinătorilor Alianţei. Uitaţi-vă acum, când într-adevăr există acest mare pericol pentru Democraţie, societatea civilă este inactivă. Unde este acel Comitet de Apărare a Democraţiei, de care are strictă nevoie fragila guvernare liberal-democrată drept contrapunere faţă de CC-ul voroninist şi CACadu-ului roşchist? Unde sunt chemările la anihilarea acestui pericol voroşchist pentru soarta democraţiei? „*Şi noi dormim, Domnule!",* cum ar spune I.L. Caragiale.

Literatura şi Arta nr. 4, 2012

MONSTRUL S-A TREZIT. CINE E VINOVATUL?

„Voronin vede-n vis doar demonstrații:/
Trec cete zângănind în piața mare,
Ai săi – cu pieptul numai decorații, /
Ai lor – cu lanțuri grele la picioare”
(T. Popovici. Tărăboi în țara lui Voroşca)

În primul rând - cei trei lideri ai Alianței. De situația în care am ajuns de vină, în primul rând, sunt liderii Alianței. Rânza moldovenească, ranchiuna, miopia politică ne-a adus în această situație, i-a adus pe ei în situația să suporte batjocurile lui Voronin şi Roşca, ale băieţandrilor lor obraznici Muşuk, Petrenko, Reşetnikov, Sârbu ş.a. Chiar şi în această situație critică se creează impresia că cei trei încă nu au conştientizat gravitatea situației. Nu vedeți cum Roşca şi Voronin clatină din răsputeri corabia naufragiată a Alianței, iar cei trei lideri se comportă de parcă nu se întâmplă nimic. Această guvernare liberal-democrată, în care am investit atâtea speranțe, actualmente este atacată de coaliția monstruoasă renăscută voroşchistă, de clasa politică extraparlamentară, este lipsită de sprijinul acelora care i-a susținut în alegeri. Nu vedeți cum strategii pcrm cu CC-ul lor şi Iu. Roşca cu CACADu-ul lui şi-au împărțit frățeşte timpul organizării manifestărilor de stradă: sâmbătă- Voronin cu Tkaciuk, iar duminică – Iu. Roşca. Numai organizatorii aparent sunt diferiți, umplutura este însă aceeaşi. Drept argument, la mitingul de duminică (29.01.2012) al lui I. Roşca, unul dintre aplaudații săi din piață țipa ruseşte în camera de luat vederi: „*Moldova, eto russkaia strana*!” („Moldova e o țară rusească!”). Tactică bolşevică. Se face pentru a crea impresia unor proteste în masă. Dacă ar protesta împreună s-ar vedea că nu sunt chiar aşa de mulți susținători. I-am văzut la manifestările de stradă organizate deja de ambii monştri sau unul şi acelaşi dar cu mai multe capete. Sâmbătă Piața Marii Adunări Naționale (locul celor mai

importante evenimente ale deşteptării noastre naționale) este spurcată de adepții comuniştilor, iar duminică – tot de ei, chiar dacă unii se mai consideră creştin democrați. Este ceva pur basarabenesc în toată făcătura aceasta: „*creştinii”* şi antihriştii adunați într-o barcă. Acest sfânt loc pentru noi toți riscă să devină „*piața marii adunături antinaționale*”. Şi noi cei cu simțire românească – jurnalişti, politologi, politicieni, pur şi simplu oameni de bună credință asistăm pasivi la această blasfemie.

Asistăm pasivi la manifestările de stradă concertate ale pcrm şi ale lui Roşca (nu mai spun ppcd fiindcă el nu există), dar unde sunt manifestările societății civile în sprijinul Alianței? Să nu observe liderii Alianței că pierd tot mai mult din sprijinul societății civile? De unde atâta miopie politică? Nu i-a ajuns mintea să împartă această putere între ei, o vor ceda prosteşte comuniştilor (având 59 de mandate – o majoritate destul de confortabilă), care vor şti cum să o împartă. Voronin va şti cum să-l răsplătească pe aliatul său de „*peste două decenii*” Iu. Roşca. Iar noi, cei care i-am ales, ce ne facem? Vom sta liniştiți pe la casele noastre nepăsători de soarta acestei aşchii de popor sărăcită şi prost guvernată?

Într-un moment de sinceritate invitatul emisiunii jurnalistului A. Golea „*Otkrytaya studiya”* din 01.02.2012 N. Andronic s-a exprimat într-un fel că „*…în situația de astăzi, chiar dacă vor fi alegeri anticipate, situația nu se va schimba cardinal. Tot cele patru partide vor accede în parlament, având loc doar o redistribuire a numărului locurilor în parlament* (pericolul mare este că această redistribuire ar putea fi în favoarea pcrm – n.n.). *Partidele extraparlamentare* (chiar şi al său – n.n.) *nu au nicio şansă să acceadă în parlament”.* Şi atunci ce scop urmăreşte revoluționarul Roşca? Este clar - readucerea comuniştilor la putere aşa cum a făcut în a. 2001 şi în 2005 şi să se căpătuiască cu vreun fotoliu moale şi călduț.

O mare parte de vină de situația creată, de trezirea acestui monstru, poartă însă presa, această presă devenită liberă tocmai

grație venirii la putere a Alianței, tot ea fiind cea care o sapă la rădăcini, o sapă adânc şi insistent, o clatină puternic, punând umărul la compromiterea ei, postându-se de fapt involuntar (dar poate nu!) în susținătorii acestei adunături voroşchiste. Nu sunt adeptul interzicerii criticii guvernării liberal-democrate care, într-adevăr, merită să fie criticată pentru proasta guvernare, dar trebuie de făcut acest lucru mai responsabil, mai profesional (priveam cu greață deunăzi un exemplu de aşa numit „*profesionalism jurnalicesc*": la Moldova I în emisiunea „*Moldova în direct"* duduița moderatoare îl tot provoca pe invitatul ei ministrul de externe Iurie Leancă când îşi va da demisia pentru faptul că încă nu putem călători în Europa fără vize (de parcă vina ar fi numai a lui). De asemenea, având un salariu de 7500 lei, cum a putut să-şi cumpere o maşină de 6500 Euro (ca să vezi ce mare sumă. Când de alde Dodon, Roşca, Voronin ş.a. cumpără maşini pe sute de mii de Euro aceşti jurnalişti „*oneşti*" tac). Onest din fire cum îl ştim (este poate unul dintre puținii miniştri aflat la locul lui) a fost nevoit să recunoască că multiplele vizite în străinătate i-au permis să facă economii pe diurne). Acum moş Ion îi vede pe toți aflați într-o barcă: Voronin, Roşca, Tkaciuk, politologi, jurnalişti, politicieni extraparlamentari ş.m.a. El nu poate face deosebirea între ei. Toți declară că Alianța, care are o susținere de cca 60% în parlament, a uzurpat puterea (dar tocmai aceasta a făcut Voronin timp de 8 ani de zile el fiind de facto şi preşedinte al Republici, şi spicher de parlament, şi prim ministru, şi putere judecătorească, aducându-şi sub el întreaga presă).

Priveam deunăzi o emisiune cu A. Godea la TV7, avându-i drept protagonişti pe I. Dodon, Iu.Roşca, E. Muşuc şi N. Andronic. Obrăznicia acestor pioneraşi Muşuc şi Roşca nu avea margini. Ei erau cei mai mari împilatori ai Alianței. Dându-şi mare importanță într-un moment de sinceritate Roşca a declarat că „*…atât timp cât eram cuminte toate televiziunile mă invitau la emisiuni, cerându-mi sfatul* (ca să vezi ce important politician se crede - n.n.). *Acum când am trecut la acțiuni televiziunile nu mă*

mai invită". Iată domnilor/doamnelor jurnalişti ce monstru ați trezit din somnul cel de moarte. Cel care a fost în vârful politicii aproape 20 de ani era pe cale de ducă din marea politică. „*Maurul şi-a făcut misiunea. Maurul poate să plece"* - o zicală care-l caracterizează plenar pe acest iuda basarabean. După ce a distrus cea mai importantă mişcare de eliberare națională - Frontul Popular, aducându-l la ultimul scrutin la 0,5% de încredere a electoratului (în comparație cu peste 50% în 1990), după ce a cedat cârmuirea acestei aşchii ppcd „*tinerilor săi magnifici"* se pregătea omul la „*odihna binemeritată"*. A obosit revoluționarul. Nu este uşor să te afli permanent în copaci şi pe baricade. Bravii noştri jurnalişti în goană după senzații ieftine l-au readus pe baricade. Simțind că e băgat în seamă, dându-şi mare importanță, Roşca a revenit pe baricade, de astă dată nu împotriva comuniştilor cum se prezenta fals anterior ci chiar alături de ei, cot la cot cu ei. Ambii (ppcd şi pcrm sau invers) participă la un proces extrem de periculos. Pe fundalul nemulțumirilor de guvernarea chiar proastă a Alianței, a crizei politice care nu se mai termină legată de nealegerea preşedintelui provocată tot de Alianță, prin provocările regizate în mai toate raioanele Republicii ei au deschis cutia pandorei, care nu se ştie cu ce se va termina. Acțiunea huliganică a veşnicului pioneraş Muşuc la guvern în data de 1 februarie, a lui Petrenko, Sârbu, Reşetnikov la Procuratura generală, a altor komsomolişti şi komunişti la Ministerul Agriculturii face parte din acest lanț de provocări. De fapt dl Filat culege roadele politicii sale mioape promovate în sânul Alianței. Mulți dintre aceşti provocatori cu pufuşor pe botişor ar fi stat acum foarte liniştiți, cuminți dacă între cei trei ar fi fost înțelegere. Ca un profet Voronin încă la începuturile Alianței declarase că „*aceşti băieţaşi"* nu vor putea guverna, nu se vor înțelege. Filat, care avea rolul de lider în această Alianță grație numărului mare de mandate, trebuia să fie la înălțime, să îndreptățească încrederea majoră acordată de electorat. Ranchiuna şi rânza moldovenească ne-a adus pe toți în această situație. Dar nici acum, în al

doisprezecelea ceas nu se observă o schimbare spre bine a relațiilor între cei trei. Prin comportamentul lor ei chiar vor să ducă la căderea Alianței, în care şi noi, şi partenerii noştri europeni, am investit atâtea speranțe. Le lipseşte totalmente flexibilitatea. Este şi cazul referendumului care încă nu a fost inițiat oficial însă câte discuții în jurul lui au generat. Dacă opunerea față de acest referendum nu numai a opoziției comuniste ci şi a unei bune părți a clasei politice extraparlamentare este atât de mare de ce cei trei nu s-ar mobiliza la maxim (folosind şi situația ambiguă a grupului Dodon) şi nu ar susține alegerea unui candidat din afara lor în acest tur doi. Până şi Dodon a înțeles ce pericol major pentru Republica Moldova (dar şi pentru viitorul partiduțului său socialist care se află încă în faşă) prezintă acțiunile revoluționarilor Tkaciuk şi Roşca.

Obraznic din fire, considerând că nu i s-a acordat atenția şi timpul cuvenit la acea emisiune a părăsit demonstrativ emisiunea, aruncând microfonul comportându-se ca un huligan, cum a mai procedat şi excentricul Klimenko alte dăți. El nu părăseşte emisiunile adoratoarei sale Natalia Morari de la Publika TV, cele de la NIT, de la postul său EuTV, unde este menajat, corcolit, băgat în seamă. Obrăznicia acestui personaj sinistru nu are margini. Manipulând fariseic cu faptul că comuniştii în a. 2005 au cedat majoritatea în comisia electorală opoziției el „*cere”* (mare ştuțer-n.n.) dizolvarea CEC-ului, dizolvarea Curții Constituționale. Ce fel de opoziție a fost ppcd dacă el s-a aflat la guvernare cu pcrm, Roşca ocupând toți cei patru ani funcția de vicespicher, iar la un moment dat chiar funcția a doua din guvern – prim vicepremier responsabil de structurile de forță? De aceea această comisie „*condusă de opoziție*” a acceptat marile falsuri electorale de la 5 aprilie în favoarea guvernării comuniste. Dacă n-ar fi fost revolta tinerei generații la 6-7 aprilie 2009 CEC-ul de atunci (al opoziției cum declară Roşca!!!) şi astăzi l-am fi avut în frunte pe „*marele apărător”* al Constituției V. Voronin în funcția de spicher al parlamentului şi prin cumul preşedinte al Republicii,

prim ministru cu puterea judecătorească şi presa sub el. Acest pericol ne paşte acum, în această situație extrem de dificilă. Participând involuntar (alături de toată această strânsură opoziționistă) la clătinarea corăbiei grav naufragiate a Alianței, riscăm să-l readucem pe Voronin cu clanul său flămânzit timp de aproape trei ani de neaflare la „*kormuşcă”* la puterea mult

jinduită. Şi atunci jale şi amar va fi. Numai pene vor zbura din noi toți, în special, din țanțoşii cocoşi politologi şi jurnalişti. Fiți atenți: Voronin este mult mai hotărât decât cei trei lideri ai Alianței şi va şti cum să folosească puterea.

Literatura şi Arta, nr. 6.

CAPITOLUL II

Să eliminăm s(c)lavul din noi

„Indiferența, dezbinarea, minciuna, ura, răzbunarea /
Prea multe-s Doamne la un loc. S-aprinde țara într-un foc”.

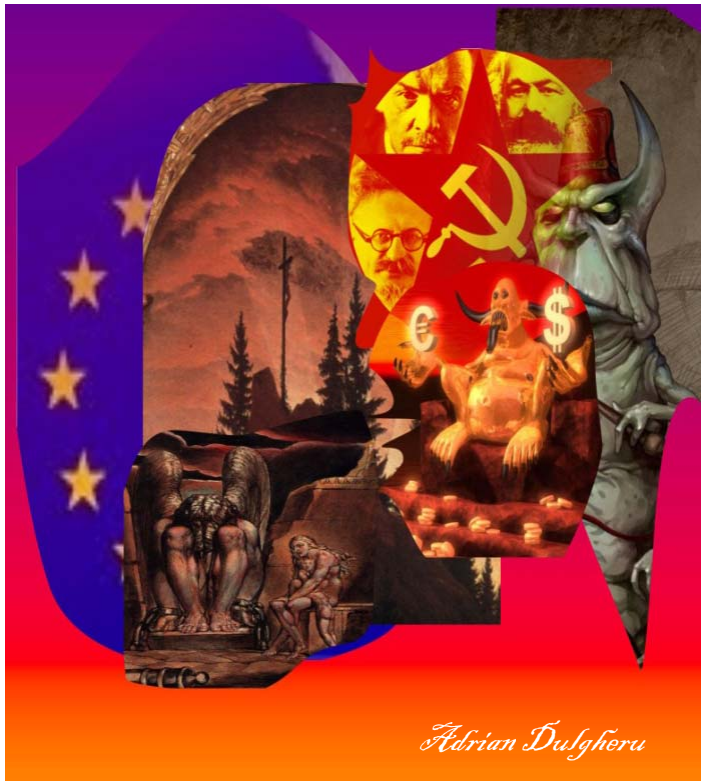

CÂND A APĂRUT SLAVISMUL?

„Slovenii, gepizii, longobarzii şi herulii prădează hotarele împărăţiei romanilor”
(Gheorghe Şincai. Geneza românilor, a. 548 d.Hr.)

Este indiscutabilă vechimea neamului nostru (nu şi pentru „*fraţii noştri mai mari*” din est. Un popor fără istorie cum poate accepta să o aibă alţii?) ieşit din marile şi vechile culturi Cucuteniană, Gumelniţa, Hamangia, Petreni – lucru afirmat în primul rând de străini. Spaţiul carpato-danubian este considerat de mulţi cercetători străini drept leagănul civilizaţiei europene. Cercetătorii români parcă s-ar ruşina să spună, să propage acest adevăr incontestabil. Ei mai degrabă îmbrăţişează nişte idei preconcepute, false, fără suport ştiinţific, ofensatoare pentru Neamul nostru, aruncate de neprietenii noştri, cum ar fi latinizarea peste noapte a unui popor latin prin naştere, numirea Moldovei după numele unei căţele a lui Dragoş (aruncată de ungurii veniţi mult mai târziu pe aceste meleaguri jinduite de ei), rădăcinile slave ale poporului român ş.a. falsuri. Teritoriul actualei Basarabii a fost parte componentă a marii culturi (civilizaţii) cucuteniene. Mai mult ca atât, geografic se află chiar în centrul acestui teritoriu cu o suprafaţă de cca 350000 km^2, întins de la munţii Carpaţi în vest până la Tripolie (localitate în apropierea or. Kiev, Ucraina), cunoscut sub denumirea de Civilizaţia Cucuteni. Este cunoscut faptul că orice proces, inclusiv cel de formare a unei civilizaţii, ia naştere dintr-un centru de cristalizare, răspândindu-se apoi în cele patru direcţii, ceea ce vorbeşte despre faptul că primii germeni ai civilizaţiei Cucuteni ar fi apărut în acest spaţiu dintre Prut Nistru. Vechimea acestei civilizaţii se estimează la 5-6 mii de ani. Însă în anumite situri vechi de pe teritoriul Basarabiei şi României de astăzi au fost descoperite artefacte cu o vechime de 30-40 mii de ani (cum ar fi cele de la Brânzeni, Republica Moldova, Mitoc, România ş.a.).

Tracii sunt urmaşii direcţi ai civilizaţiei Cucuteni şi „*...cei mai numeroşi după inzi*” conform spuselor marelui istoric grec Herodot. Ei au lăsat urme adânci (mai puţin scrise) nu numai în spaţiul carpato-balcanic, dar şi pe un întreg teritoriu întins de la vechea Troie (aflată pe teritoriul actualei Turcii) până la Peninsula Iberică (cum ar fi cazul legendarului trac Eneas care, conform unor surse istorice scrise, ar fi părăsit Troia în flăcări în secolul VII p.Hr. împreună cu câteva mii de traci pe 40 de corăbii cu capacitatea de aproximativ 400 de oameni fiecare, o parte dintre care au ajuns după multe peripeţii tocmai pe Peninsula Italică, la latini, căsătorindu-se cu fiica regelui acestora.

Geto-dacii, la rândul lor, au fost cel mai viguros lăstar desprins de la trunchiul trac, care a dat naştere poporului român. Unui popor latin prin naştere şi nu latinizat (ca multe alte popoare ale Imperiului Roman). Unui popor cu o limbă latină distinctă, mult mai apropiată astăzi de rădăcinile ei – limba veche latină. Unui popor dârz şi viteaz, condus de mari conducători precum Buerebista şi Decebal, lucru confirmat şi de măreaţa coloană a lui Traian, ridicată chiar în centrul capitalei lumii de atunci (dar şi de astăzi în plan spiritual), Roma, pe perimetrul căreia, în spirală, sunt imortalizate în piatră scene ale luptei romanilor, adunaţi din întregul Imperiu Roman, cu un mic popor dac, condus de viteazul rege al lor Decebal, care a preferat sinuciderea robiei ruşinoase. Unui popor sănătos moral şi spiritual, condus de mari conducători spirituali ca Zamolxe, Deceneu ş.a., care avea o credinţă monoteistă în „*suprem*”, foarte apropiată de cea creştină de mai apoi, atunci când marile civilizaţii ale timpului – egiptenii, grecii şi, mai târziu, romanii, nemaivorbind de unii vecini pe atunci sălbatici încă (care se consideră astăzi „*buricul ortodoxismului*”), care se închinau multor zei, unor idoli cioplţi în lemn şi piatră, unor animale etc. Aceasta este şi explicaţia că poporul român este unicul popor creştinat în mod natural, nu prin înşelăciune, decrete sau prin forţă, cum au fost creştinaţi, spre exemplu, bulgarii, ungurii, ruşii ş.a. Acestea sunt rădăcinile foarte adânci ale

poporului român, motiv cu care trebuie să ne mândrim, în pofida unor metehne preluate ulterior de la diverse hoarde de nomazi din Est, care timp de veacuri au tot trecut peste noi.

Ce se poate spune despre slavii mult mai bine mediatizați? Despre ei pentru prima oară s-a auzit şi s-a scris doar prin secolul V d.Hr., când au apărut în acest spațiu carpato-danubian, parte trecând prin spațiul dintre Carpați şi Marea Neagră, adică prin Basarabia, aflată în calea tuturor relelor – calea multor triburi barbare din Est, ademenite de bunăstarea Apusului. O altă parte venind prin Nord, prin Germania. Despre care proces de slavizare putea fi vorba atunci, a unui popor mult mai puternic în plan cultural şi spiritual, care avea un scris propriu de multe secole (a se vedea cunoscutele tăblițe de la Tărtăria, apărute chiar înaintea scrisului sumerian, atunci când alfabetul chirilic a apărut mult mai târziu – în secolul IX d.Hr). Cu un nume împrumutat, cu conducători împrumutați, cu un scris împrumutat (călugării greci Kiril şi Metodiu au obținut alfabetul chirilic prin compilarea celui grecesc, unele litere fiind aceleaşi, altele obținute prin inversare), cu o cultură împrumutată ulterior de la europeni, cu un stadiu de dezvoltare al civilizației inferior celei apusene cu cca 400 de ani, ruşii pretind a fi astăzi centru cultural şi al ortodoxismului? Este cel puțin ridicol.

Să încercăm să dezghiocăm acest aşa-numit „*proces al slavizării poporului român*”. Explicația unui anumit grad de slavizare rezidă în condițiile istorice care au favorizat acest proces. Nou-apărutele principate româneşti, în fața expansiunii tot mai puternice islamice turceşti, au acceptat biserica creştină ortodoxă, având drept alternativă şi biserica catolică, cum au făcut ungurii. Aflați ca o insulă latină într-o mare slavă, amenințați tot mai mult de islamismul turcesc, a fost acceptată propovăduirea religiei creştine în biserici în vechea slavă. Fiind unicele centre culturale şi educaționale, treptat limba slavă veche a pătruns şi în cancelariile domnitorilor români. Acestea ar putea fi explicațiile unui aşa-numit grad de slavizare mai timpurie, mult trâmbițat de

apologeții rusofili ai moldovenismului primitiv gen Stepaniuc, Stati, Nazaria ş.a. ca ei, dar care nu şi-a atins scopul. Drept argumente incontestabile că, înconjurat de un mare puhoi slav, poporul român a rezistat procesului de slavizare ne vorbesc limba, portul şi cultura păstrate până în prezent, aceleaşi în Transilvania, în Muntenia şi în Moldova (şi în Basarabia) apărută mai târziu ca gubernie a Rusiei, fiind ruptă de ruşi din trupul vechii Moldove), (nu şi în Kiev, nu şi în Moscova). Falsul însă a fost întotdeauna arma secretă a slavilor mai vechi şi mai noi. „...*Poporul moldovenesc a mers sute şi sute de ani (în viziunea „preasfințitului*” 199 de ani, dacă calculăm de la 1812, fără vreo 15 ani după ocupare când Basarabia, canonic, se afla în mitropolia Huşilor, fără cei 22 de ani de aflare la sânul bisericii mame şi alți 20 de ani de o anumită independență, inclusiv parțial, față de biserica rusă, constituie multe sute de ani? Bună aritmetică!) *număr la număr cu popoarele Rusiei ortodoxe. Mult timp noi am fost un singur stat* (mai precis, 106 ani în Rusia țaristă şi alți 46 de ani în Rusia Sovietică)...*Poporul ortodox al Moldovei independente îşi păstrează unitatea cu popoarele frățeşti ale Bielorusiei, Rusiei, Ucrainei* (iată că, conform „*prea-sfințitului*”, Patria-Mamă România este mai departe geografic şi spiritual de Basarabia, părticică indispensabilă a ei, ruptă mişeleşte din trupul ei, decât „*popoarele frățeşti*” nominalizate), *părtaşe ale moştenirii spirituale a Sfintei Rusii* (dacă şi Rusia Sovietică, care a exterminat peste suta de milioane de oameni, este considerată sfântă, atunci totul e clar şi în privința „*sfinteniei*” Rusiei țariste, şi a celei mai noi), *înfăptuind această unitate prin apartenența la o singură Biserică-Mamă*”, ne „*luminează*” patriarhul Moscovei şi al întregii Rusii, Kiril. Este un fals spus de o înaltă față bisericească, care nu are dreptul să mintă în fața lui Hristos. Mult mai corect ar fi că slavii au devenit frați de credință ortodoxă mult mai târziu grație românilor creştini (fie sub numele de daci, geți, vlahi, valahi ş.a.), peste care au venit ei. După părăsirea părții de nord a Dunării, la sud de Dunăre, pe teritoriul actualelor state

precum Bulgaria, fosta Jugoslavie, romanii au format provincia Dacia Inferioară (să fi fost romanii atât de proşti să organizeze o provincie dacică pe un teritoriu fără daci?!), în care a prins cele mai adânci rădăcini creştinismul. Deja la anul 324 la Niceea este organizat primul sobor bisericesc, la care participau, pe lângă episcopi din diferite regiuni ale provinciei Dacia Inferioară şi alte provincii ale Imperiului Roman, şi episcopul Teofil al dacilor creştini din nordul Dunării. Printre ei nu se afla reprezentantul duhovnic al slavilor, fiindcă ei încă nu veniseră în această zonă a creştinătății. Slavii păgâni au apărut în spațiul carpato-balcanic doar în secolul V d.Hr., iar primii slavi (creştinați prin înşelăciune de către Boris) au fost bulgarii (un popor de origine turcică venit de pe Volga, care a fost slavizat de sârbii vecini). Slavii păgâni ai Rusiei kievene au fost creştinați forțat doar în sec. IX d.Hr. Dar aceştia încă nu formau „*Sfânta Rusie*", care a apărut doar în sec. XIV, în baza celor 5 knezate ruseşti unite în jurul knezatului Moscova. Şi atunci îmi pun întrebarea: cine de la cine a moştenit spiritual???

Cu toate metodele diabolice de slavizare la care au fost supuşi românii, nici după cca 1000 de ani de vecinătate cu slavii ei nu au devenit slavi, au rămas aceiaşi latini ca şi stră-strămoşii lor. Slavismul slavilor din sud (al celor din fosta Jugoslavie, al bulgarilor) a fost mult mai puțin primejdios, mai puțin ofensiv, comparativ cu cel al ruşilor, aşa-numiților slavi din nord, însă în vinele cărora curge mult mai mult sânge asiatic decât slav. Lucrul acesta îl confirmă şi naționaliştii ruşi, care declară că ruşii adevărați (adică slavii) reprezintă doar cca 8% din actualul popor rus, restul fiind corcituri sau popoare străine slavismului, numiți impropriu „*rossiane*".

Literatura şi Arta nr. 30, 2011

AI FOST PESTE PRUT, LA RUŞI?

„Ai fost peste Prut, la ruşi? Da, avem rude la Chişinău"
(Dialog auzit în trenul „*Chişinău-Bucureşti*")

Pe noi ne supără o astfel de atitudine a unor frați de peste Prut. Această supărare are un anumit temei. Este de mirare că, aflați în robie rusească aproape 200 de ani, am reuşit să ne păstrăm graiul (fie cam pocit pe alocuri), obiceiurile strămoşeşti, tradițiile, portul, atunci când peste o sută de popoare mici au fost înghițite, asimilate de fostul Imperiu Rus şi, ulterior, de celălalt imperiu – u.r.s.s. Nu au dispărut fizic, ci, fiind asimilate într-un mod sălbatic, în mod asiatic, s-au transformat treptat în ruşi (avem şi printre noi destui români basarabeni transformați în ruşi). Au dreptate unii naționalişti ruşi care afirmă că doar cca 8% din actuala populație a Rusiei sunt ruşii adevărați, care au unificat la începuturi, în secolul XV, cele cinci cnezate ruseşti. Ceilalți sunt numiți „*rosiane*". Printre altele, anul viitor veneticii noştri vor serba 200 de ani de la „*eliberarea Basarabiei de sub turci*". Vom fi tot atât de mioritici ca şi în ziua aniversării Unirii Basarabiei cu Patria-Mamă de 27 martie curent (2011 – n.n.), când grupuri de rătăciți, dirijați din umbră (ştim noi de cine), au manifestat împotriva acestei sărbători. Motivul invocat fiind că Basarabia a fost ocupată de România la 1918, adică frații de peste Prut i-au „*ocupat*" pe cei de partea asta de Prut. În această zi, care va fi cunoscută din timp, toate forțele democratice ar trebui să organizeze un mare miting de doliu. Autoritățile locale ar trebui să interzică veneticilor sărbătorirea acestei prime ocupații ruseşti, care a marcat începutul tuturor nevoilor de mai apoi. Şi totuşi noi, o frântură de popor român din estul României, aflată în calea tuturor relelor – vorba cronicarului, am rezistat acestui proces diabolic de deznaționalizare. Desigur, nu fără urmări. „*Şi strânge legătura înnăscută/ Cu țara ta şi inima-ți întreagă/ Tu dăruieşte-i-o, căci în pământu-i/ Sînt rădăcinile puterii tale*" ne

îndeamnă marele poet german Schiller în lucrarea sa „*Wilhelm Tell*”. Basarabenii au urmat întotdeauna acest îndemn. Drept că au ieşit foarte şifonaţi din ultima îmbrăţişare „*frăţească*” a ursului (a se înţelege a rusului), deznaţionalizaţi prin implantarea sub toate formele (inclusiv prin religie) a slavismului. Înjumătăţiţi numeric, decapitaţi de floarea naţiunii şi de cei mai buni gospodari (până astăzi, după 20 de ani de aşa-numită independenţă, ţăranul nostru nicidecum nu poate reveni la esenţa sa de până la a doua ocupare rusească din 1940). Acest lucru nu-l înţeleg unii dintre fraţii noştri de peste Prut. De altfel, nici nu-l pot înţelege, fiindcă ei nu au fost în pielea noastră.

Problema unirii Basarabiei cu Patria-Mamă până nu demult era doar de natură politică şi spirituală. Câteva articole şi comentarii apărute recent în unele mijloace de informare în masă din Ţară au scos această „*problemă*” la nivel economic. Subiectul costului eventualei reuniri a Basarabiei cu România a fost preluat şi mai puţin comentat de ziarele chişinăuiene. Încerc să vin cu un mic comentariu asupra acestei probleme dureroase pentru basarabeni. Dintr-un punct de vedere, apariţia acestor articole în presă şi discuţiile în jurul lor demonstrează însăşi posibilitatea reunirii Basarabiei cu Patria-Mamă, într-un fel pregăteşte societatea pentru acel moment, mult aşteptat de românii de peste Prut. Mă miră puţin modul ales de abordare a acestei probleme extrem de sensibile pentru basarabeni, care au fost de atâtea ori uitaţi, trădaţi, vânduţi. Încerc să aduc câteva extrase din presă privind subiectul costurilor unirii. „*Nota de plată a românilor pentru reunirea Basarabiei cu România ar fi cam între 30 şi 35 miliarde de euro în primii 5 ani. Ne putem permite oare să susţinem unificarea în condiţiile în care noi înşine avem nevoie de sute de miliarde de euro pentru a integra cu adevărat România în spaţiul european?”* – scrie ziarul „*Cotidianul*”. „*Din acest calcul ar ieşi o cheltuială de 5% din PIB, sumă pe care România nu şi-o poate permite. Este foarte mult în comparaţie cu posibilităţile noastre şi ar fi foarte probabil să ne destabilizăm economic.*

Imaginaţi-vă o familie care are doi copii şi care în aceste condiţii nu ducea lipsă de nimic. Mai face unul. Şi tot ar reuşi să se descurce, dar cu eforturi mari. În schimb dacă face patru, poate nici unul nu va merge la şcoală” – a explicat ministrul finanţelor Sebastian Vlădescu. Exemplul domnului ministru cu patru copii este, în opinia mea, unul neadecvat, chiar amoral, aş spune, faţă de românii basarabeni. Eu aş aduce un alt exemplu: „*Într-o familie normală, unul dintre copii a fost pe nedrept judecat şi surghiunit. După eliberare vine acasă la mama sa şi mama nu-l respinge numai pentru faptul că va trebui să împartă bucăţica de pâine cu el, la obţinerea căreia el nu a participat. Este acceptat împreună cu ceilalţi copii*”. Cifrele prezentate mi se par exagerate, chiar dacă au fost luaţi în consideraţie toţi factorii obiectivi şi subiectivi. Dar chiar dacă ele ar fi reale, oare această frântură de popor român – basarabenii - nu merită acest sacrificiu din partea poporului român? Aici aş aduce cuvintele cunoscutului om politic şi jurnalist francez Julles Michelet: „*Naţiuni ale Europei! Prosperitatea de care vă bucuraţi o datoraţi poporului român, care a stat în calea tuturor năvălitorilor*”. Parafrazând-o, aş spune „*Popor român! Prosperitatea relativă de care vă bucuraţi o datoraţi Basarabiei care, deseori, a fost o monedă de schimb în marea politică*”. La 1812 partea vechii Moldove dintre Prut şi Nistru, numită de ruşi Basarabia, a fost jertfită, poftele ruşilor fiind mult mai mari – întregul principat al Moldovei, dar şi Muntenia. 100 de ani de asuprire ţaristă cumplită, de s(c)lavizare acerbă, de deznaţionalizare cruntă nu au şters dorul de Patria-Mamă al „*fiicei*” jertfite. La 1918, datorită cunoscutei generaţii de aur basarabene a Unirii, condiţiilor prielnice (căderea bruscă a imperiilor austro-ungar, rus şi a Germaniei) şi previziunii politice clare a conducerii României de atunci, a avut loc Unirea Basarabiei cu Patria-Mamă. Un răgaz de 22 de ani (1918-1940) a fost extrem de benefic pentru vindecarea rănilor. Dacă nu ar fi fost acest răgaz, am fi ajuns la gradul de deznaţionalizare din Transnistria. În 1940 Basarabia iarăşi este cedată fără rezistenţă

Imperiului Rus (Sovietic). Puțini români din Regat ştiu prin ce calvar îngrozitor a trecut această frântură de popor român din Basarabia: lichidarea florii intelectualității basarabene chiar în primele zile ale ocupației sovietice, deportările în vagoane pentru vite din 1940, 1949-1953 a peste 200.000 de oameni (bătrâni, copii, femei) în străfundurile Siberiei reci la direct şi la figurat; exodul masiv peste Prut în 1944, în special al intelectualității, care se estimează la cca 700.000 de oameni; foametea organizată din 1946-1947, care a dus la dispariția a încă cca 300.000 de oameni, ajungându-se şi la cazuri de canibalism; colectivizarea forțată din 1949-1950; deznaționalizarea diabolică în perioada sovietică 1944-1990 (cunosc frații noştri că în or. Chişinău, inclusiv în majoritatea centrelor raionale şi a orăşelelor, care au fost rusificate până la refuz, până în 1959 n-a existat nici o şcoală cu predare în limba română?) ş.a. Basarabia a fost abandonată și în 1991, când apăruseră unele condiții prielnice de reunificare. Îşi pot închipui aşa ceva frații noştri de peste Prut, care s-au apucat să calculeze cât va costa Neunirea noastră (vorba maestrului Dabija), ce jertfe imense au fost aduse pe altarul neamului de către basarabeni?

Cunosc oare frații noştri că în or. Chişinău (nemaivorbind de majoritatea centrelor raionale şi orăşelelor, care au fost rusificate până la refuz, până în a. 1959 n-a existat nici o şcoală cu predare în limba română? Basarabia a fost abandonată şi în a. 1991, când apăruseră unele condiții prielnice de reunificare. Îşi pot închipui aşa ceva frații noştri de peste Prut, care s-au apucat să calculeze cât va costa Neunirea noastră - vorba maestrului Dabija (conform calculelor unor „*contabili”* de la Bucureşti unirea Basarabiei cu România i-ar costa pe români „*cel puțin 30-35 mlrd Eur în primii cinci ani”*) ce jertfe imense au fost aduse pe altarul neamului de către basarabeni? E de mirare că s-a mai păstrat spiritul românesc la această frântură de popor român după atâtea chinuri şi nevoi (mă refer la deşteptarea din anii 1988-1989, care i-a trezit şi pe frații noştri de peste Prut).

Abandonată încă o dată de către frați, Basarabia va fi mult mai lesne atrasă în sfera de influență rusească (din care, de fapt, nici nu a ieşit). Se vorbeşte tot mai mult de un nou plan Kozak de reglementare a aşa-numitului „*diferend transnistrean*” (de fapt, în 1992 a fost o invazie a Rusiei asupra Republicii Moldova, ocupând partea de peste Nistru). Dacă în 1940 România nu a putut înfrunta colosul asiatic u.r.s.s., astăzi e o altă situație internațională. Rusia cu imensul său arsenal atomic este însă un imperiu pe picioare de lut, cu o mulțime de probleme interne. În această nobilă misiune de reîntregire a Neamului, România, la sigur, va fi susținută şi de organismele europene, inclusiv financiar. Astfel, povara reîntregirii va fi suportată economic nu numai de România. Mai există şi interesele geopolitice ale NATO şi Uniunii Europene în această zonă. Nobila declarație a preşedintelui Băsescu a fost primită cu mare entuziasm de către basarabeni. Cca 200.000 de semnături au venit în susținerea acestei declarații. Circa 400.000 de cereri de redobândire a cetățeniei române au fost înaintate Ambasadei României la Chişinău. Sângele apă nu se face.

Literatura şi Arta nr. 38, 2011

CINE SE VA ÎNCUMETA SĂ REPETE „ISPRAVA” LUI IURIE ROŞCA?

„Cel mai mare duşman este în mijlocul nostru.
Acesta este NEUNIREA.
Fraţii mei! Biruiţi acest straşnic duşman şi noi vom birui totul.”
(Pan Halippa)

Recent am sărbătorit douăzeci de ani de independenţă a Republicii Moldova. O sărbătoare foarte importantă pentru popoarele care au obţinut această independenţă prin luptă. Şi în Basarabia lupta nu a încetat pe tot parcursul celor 50 de ani de robie sovietică. O luptă mocnindă cu mici răbufniri ale unor grupuri mici de adevăraţi eroi naţionali. Marea răbufnire a avut loc atunci când regimul lui Gorbaciov a mai slăbit puţin chingile. În anii ’88-’89, sute de mii de basarabeni au eliminat frica din ei şi au ieşit în stradă, culminând cu marile Adunări Naţionale de la 31 august 1989 şi 27 martie 1991. A fost un început care promitea multe. N-a fost să fie aşa din cauza cunoscutei „rânze” moldoveneşti, care de fiecare dată în momentele cruciale era pusă mai presus de Cauza Naţională. Fapt ce ne-a costat şi ne costă încă foarte mult. De douăzeci de ani ne bălăcim într-o mizerie materială, morală şi spirituală. Aşa a fost în 1991, când a existat şansa reală de a ne reuni cu Ţara. Se invocă diverse motive: că nu a fost momentul propice, că aveam armata sovietică pe teritoriul Basarabiei, care ne-ar fi strivit. Nu cred că sunt motive serioase (după anihilarea puciului, armata, care parţial participase la acest puci, era dezorientată, dar şi dualitatea puterii Gorbaciov-Elţin era un element favorabil la acel moment). Se invocă şi argumentul că Bucureştiul nu dorea această reunire. Da, Ion Iliescu, educat la Moscova, nu dorea să meargă împotriva Moscovei. Dar dacă Chişinăul făcea acest pas, oare Iliescu n-ar fi fost forţat de mase să accepte Reunirea?). Oare în 1918 situaţia era mai uşoară? Ţara-Mamă era aproape îngenuncheată, rămânând cu doar circa o

treime din teritoriul de până la război. Consilierii familiei regale căutau un loc de refugiu pentru familia regală (una din variante era Rusia, regina Maria şi ţarul Nicolae al II-lea fiind veri. Vă imaginaţi ce soartă i-ar fi aşteptat în Rusia ulterior bolşevizată). Bande de sute de mii de soldaţi ruşi bolşevizaţi, care terorizau satele basarabene. O populaţie întunecată pe parcursul celor peste 100 de ani de robie ţaristă. A fost însă „*generaţia de aur*”, care a înfăptuit Unirea, chiar dacă condiţiile acesteia au fost mult mai dificile. La 1991 ne-a lipsit această generaţie la nivelul de vârf, chiar dacă la nivelul de jos avântul popular era mult mai ridicat. Nici atunci între naşii Unirii, Ion Pelivan, Pan Halippa, Ion Inculeţ, Pantelimon Erhan, Anton Crihan ş.a., aflaţi în diferite partide, care împărtăşeau diferite ideologii, nu era o armonie completă, însă în momentul decisiv ei au pus mai presus de toate Cauza Naţională. Apostolii Unirii au realizat Unirea mult jinduită. Ca şi în 1917, în 1991 Basarabia şi-a declarat independenţa după ce Ucraina a făcut acest lucru. Numai că în 1918 clasa politică de atunci nu s-a oprit la primul pas, a făcut şi al doilea pas, a mers mai departe – spre Unirea cu Patria-Mamă. În 1991 s-au oprit doar la prima fază, care, ulterior, s-a văzut că a fost doar o independenţă iluzorie faţă de Imperiu. Şi astăzi ne mai aflăm în ghearele lui, care ne ţin încă strâns. Rânza moldovenească ne-a costat pierderea acestei minunate şanse. Suprafaţa din vârful puterii era prea mică pentru cei „doi Mircea” (din punctul de vedere al matematicii, vârful piramidei puterii este un punct): Mircea Snegur şi Mircea Druc (vă mai amintiţi lozinca scandată de sutele de mii de oameni din piaţă: „*Mircea Snegur, Mircea Druc spre victorie ne duc!*”. N-a fost să fie. După victoria obţinută de mase, din cauza miopiei politice a politicienilor, de atunci încoace am tot dat înapoi ca racul. Din cei doi a fost jertfit Mircea Druc, care dorea cel mai mult să realizeze Reunirea (desigur, a fost mare şi presiunea Moscovei. Kriucikov, şeful kgb-ului de atunci, se ocupa personal de acest lucru prin filiala sa din Republică. Pentru faptul că nu le sufla în borş celor de la

conducerea de la Moscova (pe parcursul scurtei perioade de aproape un an de zile de prim-ministru, nu a fost niciodată la Moscova la şefii săi direcţi (pe atunci Republica Moldova îşi declarase doar suveranitatea). Ulterior diverşi demnitari, precum Lucinschi, Voronin, Tarlev, Dodon, Greceanîi, au făcut din aceasta o obişnuinţă).

O a doua şansă reală de desprindere de Imperiu şi de ieşire din criza materială şi spirituală, în care ne bălăcim, a apărut în 1998, când a fost formată coaliţia Alianţă pentru Democraţie şi Reforme. Cauza că nu s-a reuşit nici de această dată este aceeaşi: mâna Moscovei, amplificată de „*rânza moldovenească*" şi de trădare. Atunci când la cârma guvernului a venit Ion Sturza – un politician pragmatic şi bine pregătit, care a început să treacă de la declaraţii la acţiuni concrete de apropiere de Uniunea Europeană, Moscova s-a deranjat. Ea şi-a pus în aplicare toate pârghiile şi premierul Sturza a fost demis. Tocmai în momentul când trebuia să plece la întrunirea de la Helsinki (împreună cu alte state est-europene, inclusiv România) şi să semneze intenţia de aderare la Uniunea Europeană. Ca şi acum, exista o dualitate de putere. Exista dualitatea de putere. „*Protagonistul acestei demisii a fost Petru Lucinschi, preşedintele de atunci al Republicii Moldova, care se pregătea intens de un nou mandat sau de alegeri şi vedea că între timp în jurul lui cresc alte personalităţi politice care au rezultate, care au pondere în sondaje. Şi o parte mică, dar suficientă, din partea comuniştilor. Voronin în prima etapă nu era implicat în această lucrare*", spune într-un interviu recent ex-premierul Ion Sturza. Iar Iurie Roşca declara că formaţiunea sa va vota pentru demiterea guvernului Sturza deoarece „*nu există o altă cale de a debarca elementele compromise din cadrul executivului, odată ce acestea controlează partidele politice ce le-au delegat în guvern*". Şi l-au debarcat. Această luptă fratricidă a deschis calea spre o guvernare comunistă de peste opt ani. Fără prea mari eforturi din partea comuniştilor. Tot aşa se întâmplă şi acum. Fără mari eforturi, comuniştii, încetul cu încetul, fură

victoria AIE (la nivel local deja au făcut acest lucru). „*Alianţa există, dar Alianţa şi-a pierdut calitatea ei de coaliţie de guvernământ, pentru că, neavând majoritatea, Alianţa pentru Democraţie şi Reforme va deveni o forţă de opoziţie şi bineînţeles că pierderea de către ADR a majorităţii duce, inevitabil, la căderea guvernului Sturza, ceea ce eu consider că este o mare drama politica*", declara cu regret Alexandru Moşanu.

Care este marea diferenţă dintre ADR-ul din 1999 şi AIE2 de astăzi? „*Din păcate, nu este în favoarea AIE2. ADR a fost, în primul rând, formalizată. A avut un program de activitate, a avut conducători formali, un mecanism de activitate cu implicarea tuturor membrilor Parlamentului de la formaţiunile politice respective. Nu era un club al celor patru sau al celor trei care erau atunci. Şedinţele ADR-ului erau mai ceva decât şedinţele parlamentului, cu dezbateri, opinii. Deci ADR-ul funcţiona. Noi aveam un miniguvern, în care erau viceprim-miniştri reprezentanţii formaţiunilor politice care discutam înainte de a ieşi în şedinţa de guvern şi găseam compromis pentru toate punctele*", ne spune ex-prim ministrul Ion Sturza. Există foarte multe paralele între situaţia ADR şi AIE. Şi într-un caz, şi în altul criza a fost generată din interior. Cu ce s-au ales P. Lucinschi şi I. Roşca astăzi, ştim. Cu ce se va alege cel din AIE care se va încumeta să repete „*isprava*" lui Roşca, vom vedea. Nu dea Domnul să se întâmple acest lucru.

Ce avem astăzi la nivel de AIE, de guvern? Nu avem un guvern funcţional, o echipă, un mecanism bine pus la punct. Este ca racul, broasca şi o ştiucă (ca şi AIE2 în întregime). Un club constituit din reprezentanţi ai componentelor AIE cu un premier în frunte, care tinde să concentreze practic toată puterea în mâinile lui (motivul fiind că în alegeri a acumulat mai multe mandate în Parlament decât celelalte două componente ale AIE). Consiliul Alianţei, format conform acordului de constituire a AIE, nu funcţionează. Cei trei lideri de partide componente ale AIE nu se întâlnesc între ei, nu discută, practic nu colaborează. Marea luptă

acum se dă în jurul alegerii preşedintelui republicii din toamnă. Se vehiculează diferite scheme pentru ieşirea din această criză profundă, inclusiv o posibilă alianță a PLDM cu pcrm (drept că recent Voronin a declarat în modul său tipic voroninist că pcrm îl are drept candidat pe dna Z. Greceanîi care „*…este cea mai bună candidatură. Nu este alta mai bună. Restul, ce, ăştia sunt candidați serioşi. Au demonstrat cum pot lucra*”, şi nu va vota nici o altă candidatură AIE (nici pe M. Lupu, nici pe V. Filat)). Este o situație de mat, dacă e să ne exprimăm în termeni de şah. Situația din AIE îi îngrijorează şi pe oficialii europeni şi nu numai. Preşedintele Băsescu, cel mai sincer şi mai constant avocat al Republicii Moldova în Uniunea Europeană, îi avertizează într-un fel pe liderii AIE că ferestruica spre UE este încă întredeschisă, însă la un moment dat ea ar putea să se închidă ermetic (îl deranjează mai multe acțiuni din ultimul timp ale Chişinăului, inclusiv problema Istoriei românilor, pentru care din banii contribuabililor români au fost editate pentru şcolile din Republica Moldova 450 de mii de exemplare la rugămintea AIE). Este lucrul cel mai prost care ar putea să se întâmple. Pierderea acestei şanse va însemna includerea pe vecie a Republicii Moldova în sferele de interes ale Rusiei. Este strict necesar ca societatea civilă, alegătorii celor trei partide să facă tot posibilul, inclusiv prin manifestații de stradă, să zădărnicească alunecarea în prăpastie a AIE2, să-i trezească la realitate pe cei trei lideri şi să le ceară se gestioneze corect încrederea masivă acordată lor pentru a ne scoate din această mocirlă acum când avem susținerea masivă a structurilor europene şi a României.

Literatura şi Arta nr. 35, 2011

PREA MULTĂ ÎNCHINĂCIUNE TRECE ÎN PROSTIE

„Patriarhia Moscovei face totul pentru a izola biserica noastră de comunicarea cu ortodoxia mondială, a o distruge şi a o repune sub puterea ei.”
(Preasfinția Sa Patriarhul Filaret, capul Bisericii Ortodoxe Ucrainene)

Este poziția unui slujitor al Domnului cu coloană vertebrală dreaptă. Din păcate, biserica noastră de mult se află în supunerea totală a Bisericii Ruse. De la 1812 ea nu a fost a noastră (cu excepția perioadei 1918-1940 şi, parțial, de la 2002 încoace, după reînființarea Mitropoliei Basarabiei). Despre vizita patriarhului „*Moscovei şi al Întregii Rusii*” Kiril în Republica Moldova se vorbeşte de vreo jumătate de an. Acum se ştie că Sfinția Sa a fost invitată de dl V. Filat în martie 2010 şi, repetat, în iulie curent, şi de preşedintele interimar al Republicii, M. Lupu, în ianuarie curent. După cum vedeți, invitația a fost făcută la cel mai înalt nivel. Şi primirea i-a fost organizată pe potriva unui mare demnitar de stat. Sosit la Chişinău, însoțit de un întreg alai „regesc” (după exemplul lui Putin), cu medic personal, cu bucătar personal, cu pază personală, el a ținut duminică o liturghie în scuarul Catedralei în prezența a cca 2000 de enoriaşi, printre care preşedintele interimar Marian Lupu, premierul Vlad Filat şi Vladimir Voronin (mare credincios şi acesta!!!). Şi timpul parcă a fost împotriva acestei vizite nelegitime, sâmbătă fiind o temperatură care a scăzut până la +11–12°C, însoțită de o ploaie rece mocănească. El a vizitat nu o biserică-soră ortodoxă a unui stat independent şi suveran, cum se consideră Republica Moldova (cum ar fi fost normal), ci un teritoriu canonic al său (cum au menționat şi unii jurnalişti gen Ciubaşenco). „*Moldova este parte a sfintei Rusii* (a cărei sfinte Rusii, a celei care ne-a înjumătățit numeric ca populație, trecându-ne prin lagăre de exterminare, deportări, închisori, foamete? – n.n.)”, declarase relativ recent

Kiril. Oare nu le zgândără auzul liderilor AIE, care i-au sărutat mâna? Cu această ocazie jurnaliştii au scos la iveală un document publicat în monitorul oficial al Rusiei în 1992 (în perioada democratică elţinistă), care reprezintă raportul unei comisii a Dumei de Stat privind colaborarea Bisericii Ruse cu organele de partid, cu KGB-ul. Conform acestui document, actualul patriarh al Rusiei, sub numele de Mihailov, figura în calitate de agent al KGB-ului. De fapt, este cunoscut că ultimul patriarh adevărat al Bisericii Ruse a fost patriarhul Tihon, care i-a anatemizat pe bolşevici, fiind pentru aceasta arestat şi otrăvit. Toţi patriarhii ruşi ulteriori au colaborat cu KGB-ul. De ce Kiril ar fi trebuit să fie o excepţie? Dacă nu ar fi fost aşa, nu mai era numit în acest post. Motivul vizitei lui Kiril nu este unul canonic, este mai mult unul politic. Acest lucru s-a văzut foarte clar chiar şi din discursul Sfinţiei Sale. Mai mulţi jurnalişti au observat că în discursul său Kiril nu a folosit niciodată sintagma oficială a statului pe care l-a vizitat – Republica Moldova, ci doar noţiunile de Moldova (care, după cum se ştie, e mult mai largă), noţiunile de „*popor moldovenesc*", „*limbă moldovenească*". Domnia Sa a fost sfătuit de consilieri să nu folosească aceste sintagme care duc la divizarea societăţii. El a făcut acest lucru intenţionat. Cât valorează atunci chemările la înţelegere şi linişte din slujba sa? Partea politică a discursului său nu s-a deosebit prea mult de discursurile şovinului ambasador al Rusiei în Republica Moldova, V. Kuzmin. Nu ştiu dacă Lupu şi Filat şi-au dat seama că, de fapt, ei au participat la startul sărbătorilor ruseşti legate de împlinirea în anul viitor a 200 de ani de „*eliberare a poporului moldovenesc de sub jugul turcesc*". Cât priveşte Lupu, nu mă miră, deoarece de ceva timp în urmă el declarase franc că „*…noi trebuie să-i mulţumim Rusiei că ne-a eliberat în 1812, astfel astăzi n-ar fi existat statul Republica Moldova*". Dar ai solicitat, dle-tov. Lupu, şi părerea celora care au fost deportaţi în Siberia de regimul ţarist (drept că mai puţini) şi a celora (mult mai mulţi!) care au fost deportaţi, omorâţi prin închisori, gulaguri şi foamete organizată,

depersonalizaţi de regimul comunist sovietic mult mai satanic? Ar fi ei de aceeaşi părere cu dumneata? Ei bine, cu Lupu totul este clar, dar de ce cu el (inclusiv cu comuniştii) s-a înrolat şi Filat? A meritat această faţă bisericească o astfel de primire fastuoasă, când aceeaşi biserică i-a blagoslovit pe cazaci şi pe tot soiul de scursuri de pe întreg teritoriul necuprinsei Rusii trimişi în Transnistria pentru a o apăra de „naţionaliştii români", graţie căror voturi vă aflaţi astăzi la putere, domnilor Filat şi Lupu? Dimpotrivă, Patriarhul Moscovei şi al Întregii Rusii Kiril a fost decorat de către preşedintele interimar Marian Lupu cu „Ordinul Republicii", cea mai înaltă distincţie de stat. La evenimentul organizat la Palatul Republicii au venit prim-ministrul Vlad Filat, liderul PCRM, Vladimir Voronin, fostul preşedinte Mircea Snegur, mai mulţi deputaţi. Ordinul i-a fost înmânat pentru „*…promovarea valorilor creştine şi contribuţia la dezvoltarea şi aprofundarea legăturilor între poporul rus şi moldovenesc*" (sic!!!).

Scrisesem ceva mai sus că această vizită a lui Kiril în calitate de „păstor al turmei" a fost nelegitimă. Voi încerca să aduc argumentele de rigoare. Pe parcursul ultimilor 300 de ani, Biserica Ortodoxă Rusă nu a avut un rol de eliberare şi apărare a credincioşilor, cum se declara, ci acelaşi rol de ocupaţie ca şi al Armatei Ruse. Biserica urma Armata Rusă pentru a „*bate*" (ca pe un stâlp de hotar) *crucea rusească*" la hotar, vorba maestrului N. Dabija. Aşa s-a întâmplat şi la 1812, când, după ocupaţia politică rusească, Biserica Rusă, într-un mod samavolnic anticanonic, a bătut crucea pe Prut. Nu au venit cu crucea în mână şi inimă, cum ar fi fost creştineşte. Drept argument a fost politica bisericească dusă în Basarabia după ocuparea ei în 1812 - o politică de subjugare spirituală totală, de îndobitocire. Bietul creştin basarabean nu mai avea dreptul să se roage Domnului în limba sa, să-şi respecte sfinţii.

De altfel, mă întreb şi Vă îndemn şi pe Dumneavoastră să meditaţi puţin. Conform cărui canon bisericesc enoriaşii acestei

aşchii de popor român au nimerit sub oblăduirea Bisericii Ruse? Nu veţi găsi. Ocuparea politică a unei părţi a vechii Moldove nu a însemnat şi trecerea enoriaşilor de la biserica Moldovei la cea rusă. Nu există nicio hotărâre a Sfântului Sinod în acest sens. În decizia Sfântului Sinod al III-lea ecumenic era scris: „*…privilegiile şi drepturile dintru început şi din vechime au dobândit fiecare eparhie să rămână curată şi nesilită de alţii*". Încălcând acest canon sfânt, ocupând spaţiul dintre Nistru şi Prut al vechii Moldove, Rusia a introdus samavolnic în spaţiul ocupat Biserica Rusă (limba rusă de propovăduire, canoanele ei, sfinţii ei). „*Iar de ar arăta cineva o lege politicească împărătească potrivnică acestui canon (dar tocmai legea politică ţaristă de anexare a Basarabiei este potrivnică acestui canon – n.n.), apoi această politicească lege să rămână fără schimbare şi nelucrătoare*" (**Cuvânt moldovenesc, 1918, 22 martie**). Ce a făcut însă Biserica Rusă? A scuipat pe această interdicţie canonică (ierarhic superioară canonic) şi a contribuit împreună cu puterea politică (ţaristă, mai apoi sovietică) la înrobirea şi îndobitocirea totală (economică şi spirituală) a aşchiei de popor român din Basarabia, zădărnicind cursul natural creştin al acestei aşchii de popor român cu o istorie de peste 1600 de ani (a se menţiona că la primul Sobor Bisericesc de la Nicheea, în a. 319, a participat şi episcopul Theofil al dacilor din partea dreaptă a Dunării). Robia „*creştină*" şi anticreştină rusească a fost pentru basarabeni mai cruntă decât cea economică.

Deci, reiese că V. Filat şi M. Lupu au sărutat mâna unui impostor pentru enoriaşii acestei aşchii de popor român. Cine dintre oficialităţile laice (poate doar dl M. Ghimpu, care însă actualmente nu deţine nici un post oficial, cu excepţia celui de parlamentar) şi bisericeşti din Basarabia s-ar încumeta să-i înfrunte pe ruşi aşa cum i-a înfruntat patriarhul Bisericii Ucrainene, Filaret? Înalt Preasfinţia Sa Filaret, părinte spiritual al ucrainenilor, urmaş al bisericii ctitorite de consângeanul nostru Petru Movilă, care a afirmat că „*…anume lipsa egalităţii între*

Rusia şi Ucraina, atitudinea guvernanţilor ruşi ca faţă de un „frate mai mic" este problema actuală… Patriarhia Moscovei face totul pentru a izola biserica noastră de la comunicarea cu ortodoxia mondială, a o distruge şi a o repune sub puterea ei" – a spus Înalt Preasfinţia Sa Patriarhul Filaret. Aşa se comportă ruşii cu verişorii lor de sânge slav – ucrainenii. Ce să mai vorbim de noi, care suntem de alt neam, de alt sânge. „*Noi ne rugăm ca Domnul să vă dea puterea şi inteligenţa* (lui Ianukovici – n.n.) *pentru a apăra integritatea şi independenţa Ucrainei de atacurile „vecinilor buni", care doresc să ne înăbuşe în „îmbrăţişările frăţeşti". La rugăciuni pentru aceasta îi chemăm pe toţi credincioşii*", a mai spus Filaret. Pe când să aşteptăm de la Vladimir şi ortacii săi astfel de declaraţii? Dimpotrivă, auzim declaraţii ale unor feţe bisericeşti, adevărate slugi (nu ale Domnului), ci ale stăpânilor de la Moscova. „*Gândurile mele sunt îndreptate către minunata mea patrie* (Rusia – n.n.), *care aproape de 200 de ani se salvează împreună cu mulţimea de popoare care alcătuiesc, în sine, acea sfântă Rusie, care nu există pe harta lumii, dar a cărei cetăţenie noi o purtăm cu mândrie*" – a declarat patriarhului Kiril episcopul Nicodim (fostul părinte Ioan Vulpe din Orhei) la hirotonia sa. Ce să mai comentăm aici?! Răspunsul unui sclav, de care avem mulţi în acest colţ de ţară, inclusiv în eşalonul de vârf al puterii, numită democrată şi liberală. Meritătăm ce avem sau avem ce meritătăm!

Literatura şi Arta nr. 41, 2011

POVARA RESEMNĂRII NOASTRE

„Indiferența, dezbinarea, minciuna, ura, răzbunarea /
Prea multe-s Doamne la un loc. S-aprinde țara într-un foc".

Un popor dăinuieşte în timp prin demnitatea semenilor săi. Faptul că poporul român cu foarte adânci rădăcini s-a păstrat atât de bine în timp în pofida tuturor vicisitudinilor istorice demonstrează că am fost un popor cu demnitate şi verticalitate. *„Înaintea gloriei care le-a revenit Greciei şi Romei, chiar şi Mesopotamiei şi Egiptului pe malul Dunării inferioare şi la poalele dealurilor Balcanilor locuia un popor avansat pentru vremea ceea în domeniile artei, tehnologiei şi comerțului la distanță"* menționa *„The New York Times"* cu ocazia expoziției Culturii Cucuteni la New York organizată în perioada 29.11.2009-25.04.2010 de România, Republica Moldova şi Bulgaria. *„Dacii* (strămoşii noştri mai apropiați – n.n.) *sunt cei mai viteji şi mai dârji dintre traci"* spunea marele Herodot. Faptul că Imperiul Roman a plătit un timp tribut unui mic popor cum era poporul dac confirmă acest lucru. Faptul că chiar în inima Imperiului Roman– în Roma antică după cucerirea atâtor popoare şi seminții doar dacii au fost imortalizați într-un monument măreț cum este Columna lui Traian confirmă, de asemenea, acest lucru. În pofida faptului că ultimii 2000 de ani peste noi au trecut atâtea valuri de barbari – avarii, hunii, slavii, bulgarii de pe Volga, ungurii de pe Cama, apoi tătarii, turcii şi iarăşi slavii (de astă dată o seminție a lor mult mai perfidă şi periculoasă – ruşii, indiferent că erau conduşi de țari sau de prim secretari au căzut pe capul nostru) poporul nostru a rămas acelaşi popor latin într-o mare slavă – vorba străinilor. *„Ce bine ar fi fost pentru unirea tuturor slavilor dacă n-ar fi existat poporul român"* se plângea un înrăit panslavist al sec. XIX Aksakov. Cu câtă îndârjire a luptat regimul țarist sub falsa umbrelă a eliberării creştinilor de sub jugul turcesc pentru ai asimila pe aceşti îndărătnici români – urmaşi ai dacilor,

dar fără succes. Ecaterina a II-a a încercat să refacă şi vechia Dacie din cele două țări româneşti şi Serbia (pentru ai mai dilua pe români!!!) evident sub protectorat rusesc.

Din păcate o aşchie de popor român ruptă din trupul Țării mame rămasă orfană şi supusă celui mai despotic proces de asimilare şi deznaționalizare se pare că nu a rezistat spiritualiceşte. Prea dur, prea satanic a fost jugul rusesc (în special cel bolşevic). *„Un veac fără sfârşit, noi plecați, tăcuți, conştienți de slăbiciunea noastră, noi am dus jugul, un veac întreg limba noastră a fost interzisă, un veac întreg limba natală a fost persecutată…"* spunea în cuvântarea sa înflăcărată din Sfatul Țării ilustrul profesor universitar, savant, mucenic al regimului țarist C. Stere. Din păcate au dispărut şi acele virtuți caracteristice înaintaşilor noştri din Generația de Aur a Unirii. Pentru a dăinui fiziceşte în timp am îmbrățişat false tălmăciri ale Baladei Mioriței, diverse zicale precum *„Capul plecat sabia nu-l taie"* *„Dă-mi o pace şi îți dau două"* ş.a. Regimul totalitar comunist a dat naştere la generații de pavlici morozovi, de mancurți. Ce s-a întâmplat cu această aşchie de popor român că suntem atât de dezbinați, indiferenți, răzbunători şi plini de ură împotriva a lor săi şi mult mai puțin împotriva duşmanilor, atât de lipsiți de verticalitate în ultimul timp. Decapitat de floarea intelectualității după prima ocupare țaristă de la 1812, după prima şi a doua ocupații sovietice (1940, 1944) totuşi această aşchie de popor român a renăscut ca prin minune în anii 90' ca Pasărea Phoenix din cenuşă. Însă, se pare, prea de scurtă durată a fost entuziasmul, prea uşor am cedat ceea ce am obținut cu atâtea eforturi. De fapt se pare că l-am subestimat pe diavolul roşu. Imperiul roşu în agonie aflat cu un picior în groapă a reuşit să lase în urma-i discordie, creând tot soiul de enclave – Karabahul de munte, Osetia de sud şi Abhazia în Caucaz, Transnistria şi Găgăuzia în Republica Moldova. Războiul din 1992 dus de Rusia împotriva Republicii Moldova în raioanele de est s-a transformat într-un război lent mocnind, care nu se mai termină. Sindromul transnistrean însoțit de cel găgăuz

ne-a marcat prea adânc. Au țintit bine, cu bătaie lungă, zbirii din Kremlin când au creat aceste enclave.

Kremlinul declara recent că nu-l mai vrea pe Smirnov preşedinte în rîmînîul lor, îl vor pe altul. Credeți că cineva din eşalonul de vârf guvernării a reacționat cumva la acest amestec bădărănesc al Rusiei în treburile interne ale Republicii Moldova? Nici o reacție, nici un avertisment măcar de formă. „*Nimeni în afară de noi n-are dreptul să vorbească şi să hotărască ceva în numele poporului Basarabiei…Şi acuma când noi vroim să intrăm ca stăpâni în casa noastră, reprezentanții minorităților naționale n-au dreptul moral de a închide uşa în fața noastră”* spunea în aceeaşi cuvântare C. Stere. Să încerce cumva cineva dintre oficialii moldoveni să spună cine ar fi mai bine să guverneze, spre exemplu, Cecenia, să vedeți ce tămbălău ar ridica ruşii. Încercase într-o formă diplomatică vice preşedintele J. Biden să atragă atenția conducerii Rusiei că nu e bine ce face ea cu opoziția şi cât zarvă cu spumă la gură ridicase Putin. Cu noi, cei resemnați, fricoşi, sclavii de ieri ai fostului imperiu se poate proceda astfel. Când oare ne vom ridica frunțile, ne vom îndrepta spatele, care riscă să rămână gârbovit pe veci? Poate avea dreptate poetesa Ana Ahmatova când a refuzat să traducă „*Balada Mioriței”* fiindcă nu putea înțelege de ce baciul moldovean îşi aştepta umil sfârşitul fără să lupte.

Câtor proceduri umilitoare eşti supus când treci prin „*țara lor”* prin Tighina, Tiraspol. Nişte mucoşi în haine paramilitare te întorc pe dos prin tot soiul de controale. Timp de 20 de ani în Transnistria a fost educată o generație în spiritul celui mai negru antiromânism. Noi însă suntem răbdători, iertători. „*Răsfoiam”* din curiozitate deunăzi nişte documente depuse de un tânăr „*inginer*” absolvent al universității „*T. Şevcenco*” din Tiraspol (care după câte ştiam era un institut de învățători, iar acum produce şi ingineri!) la Universitatea Tehnică a Moldovei pentru echivalarea diplomei. Am observat printre cursurile ascultate de tânăr câteva ieşite din comun: „*Istoria patriei”* (170 ore), în care

nu era nici un cuvânt despre Moldova, numai istoria Rusiei; „*Istoria rmn”* (60 ore), în care, pe lângă alte aberații vei găsi şi astfel de teme „*Lupta poporului transnistrean împotriva naționalismului moldovenesc”, „Atacul Moldovei asupra rmn în 1992”; „Limba oficială (ucraineană)* (aşa era scris în document, preluat ca formă probabil de la Odesa – n.n.) s.a. de acest soi. Cum vă place Domnilor rolul de agresor pe propriul pământ, pe vechia moşie a lui Ştefan cel Mare şi Vasile Lupu. Ştiind că timp de 20 de ani în această enclavă secesionistă sunt educate prin falsuri generații de tineri ostili, duşmănoşi nouă, noi în stilul eroului Leopold din cunoscutul film pentru copii „*Tom şi Geri”* îi îndemnăm „*să trăim în prietenie”*. În zadar. În cazul de mai sus legat de recunoaşterea diplomei nu sunt sigur că colegii noştri vor fi destul de principiali şi printre diferențele legate de disciplinele de specialitate vor stabili drept restanțe la „*Istoria românilor”, „Limba română”*. Mai probabil vor da dovadă de compasiune, înțelegere.

Dar nu numai cei din enclava separatistă Transnistria se comportă astfel. Nu stau mai bine la acest capitol nici cei din Găgăuzia, naşul căreia a fost acelaşi Lukianov ca şi al Transnistriei. Vă mai amintiți cazul bacalaureatului cu pricina la limba română. Din „*compasiune şi înțelegere”*, oficialii noştri le-au permis celor peste 40 de tineri găgăuzi să fie admişi la universități, creând de fapt un precedent. Până la urmă, vinovați au fost nu cei peste 40 de tineri, care nu au dorit să învețe o elementară limbă română, nu oficialii de la Comrat, care timp de 20 de ani au scos totalmente limba oficială a statului – limba română din uz, înlocuind-o cu limba rusă, ci ministrul educației dl M. Şleahtițchi, care a încercat să facă puțină ordine. Atunci când başcanul Găgăuziei i-a spus răspicat şefului său premierului V. Filat că nu-i va mai citi ordinele dacă nu vor fi scrise şi în limba rusă, acesta l-a bătut prieteneşte pe umăr ca în cunoscutul film animat pentru copii. „*Înțelegător*”, başcanul şi-a îndemnat „*oficialii”* găgăuzi să învețe limba română. Credeți că o vor

învăța? Eu unul nu cred şi am argumente pentru aceasta. Deunăzi aflu cu stupoare din presă că o tânără găgăuzcă Nina Dimoglo, lidera mişcării tineretului din UTA „*Gagauz-Yeri*" „*Ilery*", a aderat la organizația „*Rusia internațională*" (un fel de nou interfront) din „*Frontul popular din întreaga Rusie*" (FPR) condus de V. Putin, menționând „…*Găgăuzia rămâne pe parcursul mai multor ani o insuliță rusească* (chiar aşa este – n.n.) *pe teritoriul Republicii Moldova* (de ce nu şi pe cel al Ucrainei unde tot sunt găgăuzi-n.n?)…*Autonomia este legată de Rusia prin credință comună* (de parcă noi, românii basarabeni, am fi de credință musulmană-n.n.), *istorie* (de la 1812 încoace!!!), *colaborare economică şi culturală. Pentru noi este important să întărim poziția limbii ruse în autonomie* (cât face gestul împăciuitor al başcanului? Nimic). *Cred că programul FPR va deveni o locomotivă unificatoare pentru țările ex-sovietice care pe parcursul ultimilor 20 de ani au putut să tragă învățăminte din acea catastrofă geopolitică care a destrămat o țară şi popoarele ei unite cândva*". Cum Vă place Domnilor confesiunile acestei tinere cu caş la gură, care nici măcar nu a apucat să prindă ceva din raiul sovietic. Spune aceste lucruri nu cunoscuta de tristă faimă Nina (tot Nina) Andreeva, dar o tânără educată în aceşti 20 de ani de aşa numită independență a Republicii Moldova. Statul le-a fondat pe banii contribuabililor (în mare parte ai românilor basarabeni) la Comrat o universitate ca o instituție de renaştere a limbii şi culturii găgăuze. Ce a făcut administrația de la Comrat din această universitate sub ochii (şi cu îngăduința unora) oficialilor de la Chişinău ştie toată lumea – a „*întărit poziția limbii ruse*" cum spunea tânăra interfrontistă găgăuză şi a educat generații de găgăuzi ostili românilor din Republica Moldova.

Să vedem ce reprezintă această organizație „*Rusia internațională*", acest nou interfront. Recent la Moscova (această Mecă a interfrontismului mondial!) a avut loc primul congres, la care a participat şi un reprezentant al minorității ruse din Republica Moldova E. Şolari, liderul organizației de tineret

„*Moldova nouă*"*!!!* În biroul politic a fost ales şi transnistreanul E. Şevciuk. Unul dintre liderii acestui interfront2 declara că „*...Înlăturarea motivelor care au condus la destrămarea u.r.s.s. poate fi făcută doar cu forțe militare adică de trecut cu Armata Roşie prin fostele republici unionale* (cum au mai făcut-o anterior)*...Dacă Putin şi inițiatorii Rusiei internaționale nu sunt gata să treacă în marş militar prin fostele republici sovietice ca să forțeze să intre în noul* ***Proiect, împuşcând sau arestând*** *oponenții unificării, ei pot să uite despre visurile lor de a reface fostul imperiu*" a menționat ***tovarăşul.*** Cum Vă place Domnilor? Nici o diferență între putinism, stalinism, hitlerism şi alte isme. Vedeți ce perspective ne deschid aceşti noi apostoli ai interfrontului gen Nina Dimoglo, S. Şolari şi cei din spatele lor (pcrm, psd, partidițe gen „*Patri(h)oții Moldovei*" ş.a.), care ne împing din nou în iadul sovietic, din care cu mare greu am ieşit. Noi însă, resemnați, procedăm în continuare ca eroul filmului nominalizat mai sus. Ambasadorul rus V. Kuzmin, cunoscut prin şovinismul său fără margini, atentează bădărăneşte la valorile naționale, susține deschis astfel de acțiuni, iar noi resemnați tăcem. Ministerul Afacerilor Externe ia apă în gură – nu cumva să deranjeze liniştea „*metropolei*". Un alt şovin de talia lui Kuzmin patriarhul Kiril vine la Chişinău să ne învețe ce limbă vorbim şi ce popor suntem, ne îndeamnă să trăim în linişte şi înțelegere cu cei blagosloviți tot de ei (aduceți-vă aminte cum căzăcimea, întreaga scursură de pe necuprinsul spațiu rusesc au fost blagosloviți de patriarhul Alexii al II-lea în războiul împotriva noastră în 1992), care cheamă armata roşie să vină să refacă cu armele fostul imperiu. De fapt el a început lanțul festivităților legate de „*200 de ani de la eliberarea a Basarabiei de sub jugul turcesc*", iar oficialii noştri în semn de pioşenie mioapă îi pupă mână.

Unde a dispărut demnitatea stră-strămoşilor noştri de altă dată? Prin ce cataclisme mai trebuie să trecem ca să ne trezim din acest somn hipnotizant? Având atâta susținere din partea organismelor europene avem o şansă istorică (astfel de şanse apar

foarte rar) de a reveni, în sfârşit, în marea familie europeană şi scăpa de influenţa nefastă de peste 200 de ani a barbarilor din est, iar noi ne antrenăm pe noi înşine în interminabile războaie fratricide. Domnilor lideri liberal-democraţi! Dacă v-a mai rămas un pic din demnitatea marilor noştri strămoşi, marilor noştri înaintaşi treziţi-vă. Răbdarea prietenilor noştri europeni, dar şi a electoratului liberal-democrat, nu este fără limite. Daţi ascultare sfaturilor marelui tribun al limbii noastre A.Mateevici: „*Mai întâi de toate să ştiţi că fără unire nu vom dobândi nimic…Să staţi cu mare putere la straja intereselor naţionale* (nu personale sau de gaşcă – n.n.). *Să nu ne alipim de partide străine* (iar pcrm nu este partid de-al nostru – n.n.), *să nu luptăm pentru interesele de clasă, ci pentru cele de obşte, naţionale*". Iar „*interesul de obşte*" al nostru este integrarea europeană ca unică soluţie pentru perpetuarea noastră în timp.

Literatura şi Arta, nr. 44, 2011

S(C)LAVISMUL IMPLANTAT ÎN NOI PRIN RUSIFICAREA SOVIETICĂ

„Începutul nostru ni s-a făgăduit, numele ni s-a prefăcut, pământul ni s-a sfâşiat, drepturile ni s-au călcat în picioare, numai că n'am avut conştiinţa naţionalităţii noastre, numai că n'am avut pe ce să ne întemeiem şi să ne apărăm drepturile"
(M. Kogâlniceanu).

28 iunie a căzut pe capul basarabeanului ca un trăsnet. Pentru această frântură de popor a început cea mai neagră filă din istoria existenţei sale. Dacă la prima ei ocupare de către imperiul ţarist ruşii au venit, cel puţin declarativ, cu crucea, cu ideea lor anacronică de „*eliberare a creştinilor de sub jugul multisecular al necredincioşilor"* (chiar şi atunci când aceştia nu prea doreau să fie eliberaţi) de data aceasta aceeaşi ruşi au venit cu satan în suflet, cu simbolurile lui pe frunte. Reocuparea Basarabiei, de această dată, s-a făcut nu numai cu tancuri şi avioane. Ruşii sovietici au adus cu ei şi au implantat o nouă ideologie – ideologia comunist-stalinistă – cea mai criminală ideologie din istoria civilizaţiei umane. Ideologie care a generat metode diabolice noi de zombare a maselor, de mancurtizare a lor, de eliminare a lui Dumnezeu din inima basarabeanului, creştin prin naştere, simţire şi gândire: închiderea aproape totală a bisericilor şi mănăstirilor; lichidarea, deportarea, umilirea, slujitorilor lui Dumnezeu; ateizarea pe toate căile posibile a sufletului bietului basarabean. Şcoala şi propaganda ideologică au fost cele mai prolifice instrumente ale călăilor comunişti. Ei au atentat la sfânta sfintelor pentru basarabeni – familia, zdruncinând-o din temelii. Copiii basarabeanului au fost impuşi să se dezică de Dumnezeu. În sufletul fraged al bieţilor copii, transformaţi în octombrei, pioneri, komsomolişti, credinţa în Dumnezeu era substituită cu credinţa în satan, Lenin şi toţi părtaşii lui, ei fiind slugile lui satan pe pământ.

Învățăturile biblice– să ai teamă de Dumnezeu, să nu furi, să-ți cinsteşti părinții, înaintaşii, să fii cinstit, să nu preacurveşti au fost înlocuite cu aberațiile ideologice comuniste: familia este o recidivă a trecutului burghezesc, credința este opiu, iar partidul este mai presus de toate, credința în el trebuie să înlocuiască totul. Astfel din sufletele neprihănite ale copiilor basarabenilor, trăsniții ideologiei comuniste au modelat generații de pavlici morozovi, de komsomolişti, de carierişti partinici fără principii (unul din ei este chiar V. Voronin, care dimineața poate să se închine lui satan, jurându-i credință pe veci, iar după amiază să aprindă lumânări în biserică. Mai tânărul comunist Dodon este copia fidelă a bosului), fără scrupule, aroganți (uitați-vă la acest tânăr comunist Serghei Sârbu (ce mamă l-a născut şi l-a alăptat cu lapte cu venin comunist care i-a pătruns până în măduva oaselor), fariseici şi duplicitari, adevărați mutanți, care se conduc doar de principiul „*scopul scuză mijloacele”*. Bieții noştri basarabeni supuşi colectivizării forțate, ateizării, deznaționalizării şi rusificării, deportării până la Cercul Polar, unii mai slabi din fire nu au rezistat. Lipsit de pământ țăranul basarabean, care-şi avea rădăcinile adânc implantate în pământul său, a fost depersonalizat, transformat într-un sclav kolhoznic dezvățat să gândească, pentru care gândea şi hotăra brigadierul, preşedintele de kolhoz, secretarul de partid. Şcoala superioară a fost, practic, totalmente rusificată. O bună parte a intelectualității a devenit un soi de purtători de cunoştințe într-un domeniu îngust, anaționali, lipsindu-le cu desăvârşire acea binecunoscută calitate a intelectualului de până la 1940. Toate aceste metode diabolice de deznaționalizare prin rusificare şi ateizare acerbă nu puteau să rămână fără urmări. S(c)lavismul a prins rădăcini adânci la românii basarabeni şi se exprimă sub diferite forme.

Cea mai mare parte dintre basarabeni folosesc un limbaj foarte infect, impregnat cu rusisme sau calchieri din limba rusă. Chiar şi mulți dintre tinerii care au trecut prin şcoli pur româneşti din Basarabia dar şi din România, fie din lenevie intelectuală, fie

dintr-un soi anapoda de bravadă, folosesc acest limbaj păsăresc. Aflându-mă în delegații în România am fost martor a unor astfel de cazuri. Două tinere studente în a. 6(?) la medicina din Iaşi, întorcându-se în Călăraşii lor de baştină, vorbeau în microbusul Iaşi – Chişinău într-un limbaj asemenea celui din piața din Chişinău. Păcat că şase ani de aflare într-un mediu atât de prielnic pentru a însuşi perfect limba dulce a lui Eminescu şi Mateevici au fost pierduți pentru aceste tinere, chiar dacă au acumulat ceva cunoştințe în domeniu. Intelectualul veritabil este mai mult decât un purtător de cunoştințe într-un anumit domeniu. În primul rând el trebuie să fie purtător al valorilor naționale. Ce valori româneşti pot să transmită ei semenilor lor, rudelor – oameni simpli, aflați încă, nu din voia lor, în sclavia trecutului, ieşiți de sub tăvălugul sovietic ateu, velicorus şi anațional, cu sufletul prea deformat, când se vor întoarce acasă (dacă se vor întoarce)?

Deseori privesc cu admirație prin Chişinău tineri care vorbesc o curată limbă românească, care demonstrează că ştiu cărui neam îi aparțin şi se mândresc cu acest lucru. Acestora le aparține viitorul. Priveam în duminica alegerilor locale la Chişinău cu mare satisfacție frumoasa acțiune „*+1 vot”*) care avea scopul de a sensibiliza tinerii (şi nu numai) să meargă la vot. Ce frumoasă acțiune a tinerilor din piață în contrast cu acțiunile tinerilor, în special, alogeni de la acțiunile organizate de pcrm: îmbrăcați în maiouri cu portretul lui Che Gevara - unul dintre cei mai mari terorişti ai secolului XX, şi bonete cu simbolul satanei în frunte – steaua roşie cu cinci colțuri; mărşăluind în ritmul marşurilor militare sovietice şi nelipsitele „*Slaveanka”* şi „*Internațională”*. Mii jale de aceşti copii alolingvi cu un psihic mutilat de criminalii comunişti care nu au nici un viitor. Printre ei sunt mulți cu rădăcini româneşti născuți în familii mixte şi deveniți mai adevărați ruşi prin educație şi simțire, anaționali. Cum se vor integra ei în societate, în comunitatea basarabeană? Îi vezi scandând „*Moldova”, „Te iubesc Moldova”* dar poartă la piept nu tricolorul – însemnul Republicii Moldova ci banda

„*negru-portocaliu*” - însemnul unui stat străin – Rusia. Anapoda patriotism. Anapoda „*dragoste de țară”*. Această făcătură stalinistă „ *popor moldovenesc”* ne joacă festa. „*Moldoveanul*” Mark Tkaciuk îmi demonstrează că este mai moldovean decât mine, care mă consider şi eu moldovean sub aspect regional, geografic (ca şi rusul din regiunile Moscova, Novgorod, S. Petersburg ş.a.), dar român sub aspect etnic.

O altă formă răspândită de s(c)lavism, care s-a înrădăcinat prea adânc la unii dintre basarabeni, chiar care se consideră români, este şi această aberantă alogică străină neamului nostru românesc sub toate aspectele (lingvistic, cultural) adresare gen *Ivan Ivanovich şi Maria Ivanovna*, atunci când avem atât de frumoase forme de adresare româneşti „*Domn”*, „*Doamnă”*. De ce oare unii dintre noi nu se pot debarasa de aceste forme de adresare aduse de ocupanți? Este comportamentul sclavului în fața stăpânului, chiar dacă a fost eliberat din sclavie de mult timp.

Dar cât de repede trec unii dintre noi la limba rusă de conversație chiar şi atunci când unii dintre coabitanții noştri alogeni înțeleg limba română şi o vorbesc – oare nu este şi asta o formă de s(c)lavism? Nu cred că astfel ei ne stimează mai mult. Dimpotrivă. Balticii, care au procedat altfel cu ruşii lor, sunt mult mai stimați decât noi. Să ne întrebăm atunci: cum îi vom determina pe alogeni să ne învețe limba dacă dorim să coabităm împreună în acest colț de țară? Este şi proaspătul caz de la aşa numita Universitate Slavonă din Moldova – acest cuib de şovinism slav. Cine a văzut „*răspunsul”* directorului executiv al Universității Babenko la întrebarea jurnalistului Oleg Brega „*De ce nu vorbiți română?”*. Lovind furios în camera de luat vederi cu o ură de nedescris el a răspuns: „ *Nu pot vorbi şi nici nu voi vorbi. De ce? Pentru că sunt în vârstă şi nu am nevoi de cunoaşterea limbii* (române – n.n.)*!!!”*. Dacă să urmărim logicii „*tovarăşului”* tinerii ar trebui să cunoască limba română fiindcă vor avea nevoie de ea. De ce atunci ei le schilodesc sufletele tinerilor rusofoni, pe care îi educă (mai corect îi calicesc) la această „*Universitate”*?

„*Privind acest film m-am simțit un sclav scuipat şi pus să ling pantofii stăpânilor. Am simțit încă o dată biciul secular muscal şuierând în aer şi lovindu-mă dureros peste obraz. Pentru că acel director nu l-a lovit pe Oleg Brega. Acel individ, după care plânge puşcăria, a dat în toți vorbitorii de limbă română din Moldova, fie că îi spun moldovenească sau românească*” scrie cu durere în suflet jurnalistul Vitalie Cojocaru. „*Так вам и надо, тупые молдаваны. Молодец господин Бабенко. Славянский Университет уважает вас!!!* (Aşa vă trebuie moldoveni proşti. Bravo domnule (ar fi fost mai corect tovarăşe – n.n.) Babenko. Universitatea Slavonă vă stimează*”* scrie pe internet un „*învățăcel*” de-al acestui şovin aflat la conducerea unei instituții publice.

„*Este al naibii de complicat să-i ceri unui rus din Moldova să-ți vorbească limba. Orice încercare de acest fel este aspru sancționată. Dacă le ceri ruşilor să învețe româna eşti “un porc fascist”. Culmea, majoritatea moldovenilor sunt de acord cu asta. Sunt dispuşi să “găvărească” stâlcit în rusă, să se facă de râs în fața celor care o vorbesc nativ, deci bine, dar nu vor pune piciorul în prag. Am observat un paradox ciudat! Le-am vorbit atât de mult rusa încât şi în limba noastră, româna, păsărim cu topică rusească, cu expresii ruseşti. Vorbim o limbă română foarte urâtă, schilodită. Noi, dar mai ales ruşii, ne dăm seama de aceasta. Aşa că muscalii, conştienți că ne jenăm de handicapul nostru verbal, ne consideră PROŞTI!”* scrie în continuare acelaşi jurnalist.

Vă puteți imagina ca în Franța, Germania sau în altă țară, rusul să ceară să i se vorbească în limba rusă. La noi se poate şi de vină suntem noi că le permitem. S(c)lavul din noi ne joacă festa şi ne va juca în continuare dacă nu ne vom debarasa de acest viciu nedemn.

Literatura şi Arta, nr. 33, 2011

CAPITOLUL III

1812-2012
200 DE ANI DE OCUPAŢIE RUSEASCĂ

„Pe moldovenii noştri ţarul milostiv şi bun voia să-i facă orice: ruşi, bulgari, tătari, numai români să nu fie.”

(Ion Costin. Sub jug străin)

RUSIFICAREA ȚARISTĂ A ROMÂNILOR BASARABENI

„Pe moldovenii noştri ţarul milostiv şi bun voia să-i facă orice: ruşi, bulgari, tătari, numai români să nu fie.”
(Ion Costin. Sub jug străin)

Procesul de slavizare feroce a românilor a început în partea de est a României după negrul an 1812, când cea mai frumoasă parte a vechiului stat moldovenesc, numit de ruşi cu numele impropriu de Basarabia, a încăput în labele ursului (adică a rusului). Zilele trecute, pe 16 mai, s-au împlinit 199 de ani de la tragicul eveniment (iar în anul viitor se vor împlini 200 de ani), care ar trebui să fie catalogat drept cel mai mare cataclism din istoria acestei frânturi de popor. Coloana a cincea rusofilă din Basarabia împreună cu cozile de topor, la sigur, vor organiza diverse manifestări legate de acest eveniment (aşa cum au făcut la 1912). Întrebarea e: ce vom face noi, românii basarabeni? Vom sta ca boii (aşa cum ne numesc ei uneori) sau în mod paşnic vom ieşi organizaţi cu zecile de mii şi le vom tăia pofta de a sărbători acest eveniment pe vechea moşie a lui Ştefan cel Mare. La 1812 a început cea mai neagră filă în istoria Neamului. Chiar şi printre ruşi existau exponenţi cum au fost generalul Kuropatkin, luptător în războiul Ruso-Turc din 1877-1878, fostul ministru rus Durnov, care considerau că ar fi în interesul marelui Imperiu Rus „*...să nu aibă între el şi România o Alsacie, Lorena*”, să retrocedeze Basarabia României „*pentru ca în schimbul ei România să uite loviturile date de Rusia României*” (A.N. Kuropatkin). „*...în viitor, fie pe cale paşnică, fie în urma unui război unitatea poporului român este un fapt inevitabil*”, scria la 1812 acelaşi Kuropatkin. Aşadar, reprezentanţi ai autorităţilor ruseşti au înţeles necesitatea retrocedării Basarabiei – României. „*Cu atât mai mult suntem în drept noi, românii, să cerem Basarabia şi să punem din capul locului această chestiune, ori de câte ori şi oriunde ni s-a vorbi*

despre Rusia”, scria la 1915 marele patriot basarabean, primarul de Chişinău de mai târziu, Ion Costin.

Aşa ar fi fost bine. Dar, cu regret, aşchia de popor român din Basarabia a cunoscut o robie mult mai cruntă decât cea turcească, de peste 150 de ani. Ţinta tuturor guvernelor ruseşti din Basarabia a fost rusificarea desăvârşită şi cât mai grabnică a românilor basarabeni. Astfel după 1812 a început cel mai crunt, cel mai diabolic proces de slavizare, rusificare, deznaţionalizare, exterminare a aşchiei de popor român din Basarabia. Procesul de slavizare se realiza sub diferite forme. Au încercat tot soiul de metode diabolice de a transforma Basarabia din ţinut românesc într-o gubernie rusească. Primul guvernator rus al Basarabiei Garting în motivarea cererii sale de a fi introduse în Basarabia toate legile imperiale ruseşti spunea în cunoştinţă de cauză: „Aceeaşi origine, aceeaşi educaţie, a moldovenilor, cunoscutele lor obiceiuri, comune tuturor românilor, însă străine celorlalte popoare... Prin toate mijloacele, în toate ocaziunile se ajută unul pe altul contra ruşilor. Unde şi când s-a pierdut această minunată caracteristică a acestei aşchii de popor român observată de străini? Cât de mult ne lipseşte nouă acum acest ajutor reciproc pentru a da ultima lovitură de moarte acestei făcături ruseşti – pcrm –, promotor fervent al rusificării noastre în continuare disprețuind legile fundamentale ruseşti”. Pentru realizarea planului său de rusificare acest ocupant, Garting, s-a comportat atât de crud cu populaţia românească a provinciei abia anexate, încât boierii moldoveni au cerut ţarului să fie destituit din post. În locul lui, după scurt timp, a fost instalat generalul Bahmetiev cu titlu de vicerege, care a fost mai crunt decât predecesorul său, demonstrând că esenţa regimului ţarist era echivalentă cu sălbăticia, cruzimea şi brutalitatea. El a fost cel care a anulat şi multe dintre elementele de autonomie care mai fuseseră păstrate. Cruzimea peste măsură i-a determinat pe înaintaşii ţinutului să ceară ţarului revocarea lui. În locul lui, în 1923, a fost numit generalul Inzov, „*bătrân, slab şi fără caracter, el nu putea lupta*

cu abuzurile" (L. Casso) armatei de hiene a cinovnicilor ruşi – lacomi, cruzi, amorali care, asemenea căpuşelor, sugeau ultima picătură de sânge din bieţii ţărani basarabeni. Intriga, corupţia, închisoarea, toate au fost folosite de Inzov pentru a-i determina pe românii basarabeni să-şi uite limba şi neamul căruia îi aparţineau. După cinci ani de guvernare sălbatică a generalului Inzov (1823-1834). Pe timpul lui a fost completamente anulată autonomia Basarabiei. Întreaga putere a trecut în mâinile lui Voronţov. Sub el Basarabia fusese complet prefăcută în gubernie rusească. Ocuparea posturilor în administraţie a fost condiţionată de cunoaşterea limbii ruse, limba română fiind completamente scoasă din administraţie. Samavolnicia şi sălbăticia, care dominau în tot restul Imperiului Rus, au fost introduse şi în Basarabia. „Ştiinţa? Ştiinţa nu exista, era birocraţie. Drepturi de judecată? Drepturi de judecată nu existau, era birocraţie. Administraţie? Administraţie nu exista, era numai samavolnicie fără sfârşit, era nepăsare batjocoritoare faţă de interesele statului şi ale particularilor", scria istoricul rus M.N. Katkov, preşedintele partidului conservator rus. Mii de bieţi ţărani basarabeni au fost ridicaţi şi trimişi în câmpiile sterpe ale Siberiei, în locul lor fiind aduşi mii de străini din toate colţurile Imperiului Rus, dar şi din afara lui. Numai în 1812-1861 ţarismul a dat pe gratis coloniştilor şi ocupanţilor ruşi 300.560 de desetine de pământ. De ex. K. Neselrode a primit 10.000 de desetine; generalul Bekendorf – 28.000; colonelul Kanarin – 25.000.

S-a întâmplat însă o minune. Ruşii din nord, nemţii din Germania, bulgarii din Bulgaria, veniţi în mijlocul moldovenilor cinstiţi şi blânzi, învăţau limba română şi încetul cu încetul se transformau în moldoveni. Cu toată împilarea, cu tot regimul crud şi sângeros, românii de peste Prut au continuat să vorbească dulcele grai moldovenesc, păstrând curată şi frumoasă strămoşeasca limbă românească. Aceasta nu a plăcut cinovnicilor ruşi locali şi din metropolă. Pentru a anihila acest proces, oligarhia rusă a ordonat să nu mai fie deschise şcoli româneşti.

Astfel, copilul de ţăran era pus să înveţe într-o limbă necunoscută, străină lui. Copilul nu putea să înţeleagă limba rusă. Dar mediul lingvistic românesc din familie, din sat, în mare parte, nu l-au făcut pe copil să înveţe această limbă, să se rusifice cum doreau cinovnicii ruşi.

Un alt sector prin care s-a încercat rusificarea românilor basarabeni a fost armata. Câtor chinuri şi umilinţe erau supuşi tinerii români basarabeni înrolaţi în armata ţaristă. „*Ofiţerii se plâng de ei, spunând că soldatul român e prost şi că nu înţelege nici măcar comanda cea mai simplă ce i se dă. Dar cum să înţeleagă soldatul român această comandă când ea este dată într-o limbă străină lui? Socotit ca cel mai prost dintre soldaţi, soldatul român este şi cel mai rău tratat. Îşi blestemă românul ceasul în care s-a născut. Atât e de crudă purtarea tuturor faţă de el*" scrie cu durere în suflet I. Costin în cartea sa „*Sub jug străin*". Efectul a fost tocmai invers. La 1917-1918, militarii basarabeni au constituit veriga principală care a realizat Unirea Basarabiei cu Patria-Mamă.

Însă cea mai cruntă şi diabolică a fost slavizarea românilor basarabeni prin biserică. Românului basarabean nu i-a fost îngăduit să ridice rugi către Domnul în limba sa strămoşească. Preoţii români care nu cunoşteau limba rusă erau înlocuiţi cu preoţi ruşi aduşi din toate colţurile Imperiului Rus. După moartea mitropolitului Gavriil Bănulescu-Bodoni limba română a fost izgonită complet din biserică. Odată cu instalarea în scaunul de mitropolit al Basarabiei a lui Kasarov toate bisericile, chiar şi din localităţile mici, au fost puse să ţină slujbele în limba rusă. Acest reprezentant al Sfintei Rusii şi-a încălzit locuinţa timp de mai mulţi ani cu cărţi religioase scrise în limba română, confiscate din bisericile basarabene, unele dintre ele fiind foarte rare. Cât de creştinesc şi cultural a fost acest fapt comis de o înaltă faţă bisericească a clerului rus? După mine, a fost acţiunea unui criminal, susţinută tacit de conducerile laică şi bisericească ale Imperiului Rus, care se încadra perfect în politica de

deznaționalizare a românilor basarabeni. Astfel, au fost distruse multe vestigii legate de istoria neamului, care se mai păstraseră până la venirea slavilor şi, în special, a ruşilor în spațiul carpato-balcanic. Izgonirea limbii române din biserică a avut nu numai efectul rusificării românilor basarabeni, ci şi marginalizarea lor, prefăcându-i în „*...cei mai ignoranți într-o țară de ignoranți*". Rugăciunile spuse în altă limbă nu ajungeau la inima basarabeanului, nu-i întăreau credința în Dumnezeu, fapt ce l-a făcut vulnerabil în fața diferitelor curente sectare.

Cu toate acestea, românii basarabeni continuau să rămână aceiaşi de până la răpirea Basarabiei: români prin simț şi grai. După o sută de ani de la rapt, regimul rusesc şi-a dat seama că nu este chip să despartă pe român de limba lui strămoşească. Preoții ruşi s-au văzut nevoiți să propună ca în bisericile din Basarabia românii să se închine în limba română. „*Basarabia a aparținut Moldovei. A fost una cu Moldova. Locuitorii ei sunt români. Limba, credința şi obiceiurile României. Trecutul Basarabiei este trecutul Moldovei. Strămoşii românilor de dincoace de Prut sunt strămoşii românilor de dincolo de Prut. Aceste fire nu se rup niciodată. Împotriva năvălirilor barbare ele au rezistat. În lupte cu neamuri lacome şi viclene, în războaie cu păgânii, ele au biruit şi tainicele fire care încheagă un neam au supraviețuit tuturor încercărilor de cotropire", scria la 1915 Ion Costin. Drept confirmare este generația de aur care au făcut Marea Unire la 1918 – Alexe Mateevici cu inestimabila-i comoară „Limba noastră...*", profesorul C. Stere, P. Halippa, I. Inculeț, I. Erhan ş.a., înaintaşi români basarabeni renăscuți din cenuşă ca pasărea Phoenix. La momentul când a apărut această ocazie românii basarabeni au fost primii care au pus bazele Marii Uniri de la 1918. Acest lucru vorbeşte cât de crunt era regimul rusesc.

Literatura şi Arta nr. 31, 2011

28 IUNIE 1940: UN SINGUR LUCRU NU NE-AU PUTUT LUA. SUFLETUL

„Au venit, maică, nenorociții ăştia de comunişti şi ne-au luat totul: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul."
(Martori oculari)

Se spune că Domnul la ziua Marii împărțiri ne-a dat nouă, românilor, cele mai bune pământuri, dar pentru echilibru – şi cei mai răi vecini. De fapt, vecinul din est se face vecinul oricui dacă doreşte. Aşa a procedat întotdeauna, lățindu-se pe a şasea parte a Terrei. Aşa a procedat la 1812, când a rupt din trupul vechii Moldove cea mai frumoasă parte a ei – Basarabia. De atunci s-au început marile probleme pentru frântura de popor român din Basarabia, care continuă aproape 200 de ani. Însă cea mai mare belea căzută pe capul basarabenilor pe parcursul istoriei milenare de existență cu certitudine a fost regimul comunist-stalinist, adus pe vârful baionetelor de către „*eliberatorii*" ruşi la 28 iunie 1940. Nimic nu se poate compara cu durerile, chinurile, lacrimile sutelor de mii de copii, femei, bătrâni morți în chinuri în groaznica foamete organizată de regimul comunist în 1946-'47, cu chinurile zecilor de mii de nevinovați trecuți prin camerele enkavediste ale morții din închisorile staliniste, care întreceau cu mult prin metodele diabolice utilizate pe cele din Evul Mediu, cu chinurile zecilor de mii de deportați, dintre care două treimi erau femei şi copii – ființe absolut nevinovate. Cine le poate alina câtuşi de puțin durerile sufleteşti supraviețuitorilor acestui calvar? Nimeni nu le poate întoarce tinerețea irosită în zadar, sănătatea compromisă de tratamentul inuman, la care au fost supuşi, liniştea sufletească, pierdută pentru totdeauna şi înlocuită cu o permanentă dureroasă nelinişte. Pleoapa trecutului tresare, ascunzându-şi lacrima, şi nu lasă uitarea să se cearnă peste ceea ce a rămas în istoria românilor din Basarabia – blestemul anilor 1940 şi 1944. „*Au venit, maică, nenorociții ăştia de comunişti la putere şi ne-au*

luat tot: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul", spun martori în viață ai acelui îngrozitor calvar. Cu regret, la foarte mulți le-a luat şi sufletul. Te cutremuri ascultând tristele amintiri ale celora care au trecut prin iadul comunist şi mai sunt în viață. Dar câți au plecat dintre cei vii, ducând cu ei durerea înăbuşită, nepermițându-li-se să se destăinuiască.

O scurtă informație despre primele victime comuniste aduse de Basarabia pe altar**. Prima ocupație sovietică (28 iunie 1940 – 22 iunie 1941).** În mai puțin de un an, peste 300.000 de persoane au fost arestate, deportate, ucise, aceasta reprezentând 12.23% din populația Basarabiei interbelice.

1. Arestări: - 48.000 persoane:

• Oameni politici, care militaseră pentru Unire, învinuiți de trădare, dintre care: 4 foşti deputați din Sfatul Țării (Codreanu, Leancă, Secară, Catelli), 1 fost senator;

• Funcționari civili şi militari – transferați la Tiraspol pentru siguranță;

• 40 elevi ai Colegiului Pedagogic din Orhei.

2. Deportări: – aproape 300.000:

• 135.000 persoane până în septembrie 1940 (în doar două luni);

• 19.200 persoane între octombrie - noiembrie 1940;

• 27.000 persoane în decembrie 1940;

• 100.000 persoane, începând cu 13-14 iunie 1941.

3. Ucişi: – 30.000 prin împuşcare sau tortură:

• Orchestra Simfonică a Basarabiei este ridicată pe 3 iulie 1940 din gara Chişinău la întoarcerea din turneu, dusă lângă Orhei şi împuşcată;

• 1.000 persoane (copii, femei, adulți) - împuşcate lângă Odesa prin pereții de lemn ai unui tren de marfă, care-i transporta în Siberia;

• 450 persoane – găsite (multe mutilate) în gropile de la Consulatul Italian, Palatul Metropolitan, Facultatea de Teologie din Chişinău. Printre ei studenți, elevi, preoți, ceferişti;

• 87 persoane – la sediul NKVD, Chişinău (într-o groapă comună);

• 19 persoane – găsite la sediul NKVD – Cetatea Albă;

• 6 persoane – la sediul NKVD, Ismail (5 bărbați şi o femeie).

4. TOTAL victime în prima ocupație sovietică: 330.000, inclusiv:

• Deportați: 300.000

• Ucişi: 30.000

Doar într-un singur an cca. 12% din populația de atunci a Basarabiei a cunoscut pe pielea sa efectele noii puteri. Este foarte mult. Este un adevărat genocid. În spatele acestor cifre se află destine mutilate ale tinerilor, care nu şi-au mai văzut visurile reralizate, părinților, care nu şi-au mai văzut copiii, copii care n-au mai cunoscut căldura părintească, fiind despărțiți de ei, oameni duşi de pe meleagurile natale atât de dragi şi calde în Siberia rece şi străină, mulți dintre care nu s-au mai întors. „*A urmat un an de bolşevizare forțată, cu deportări masive, execuții sumare, torturi şi gropi comune. O avanpremieră tragică pentru ceea ce avea să fie soarta întregii Romanii*" (**Alexandru Moşanu, Ion Buga, Gheorghe Palade (coord.). Anexarea Basarabiei în anul 1940 de către Uniunea Sovietică - o consecință directă a Pactului Molotov- Ribbentrop**). Istoricul basarabean P. Moraru prezintă dovezi şi alte date concrete despre un Katyn românesc ocultat de sovietici şi urmaşii lor.

Chiar din momentul când cizma rusească a călcat pe pământul Basarabiei s-au început exterminările în masă, arestarea şi deportarea aşa-numitelor „*elemente antisovietice*" – intelectuali, lucrători ai cultelor, foşti funcționari, foşti membri ai partidelor politice, dar pur şi simplu a tuturor celor care, în opinia autorităților, nu aprobau regimul, uneori chiar ajungând la absurd (de exemplu în cazul tânărului Vadim Pirogan – ce „*duşman al poporului*" putea fi un tânăr de numai 16 ani?).

Călău nkvdist împuşcând doi deținuți în parcul din Valea Morilor.

După revenirea autorităților române în Basarabia în a. 1941 au fost descoperite foarte multe urme ale

grozăviilor sovietice: gropi comune, sute de cadavre mutilate. În apropierea satului meu de baştină, în s. Baimaclia, pe atunci centru raional, la 11 iulie 1941 (când a fost „*eliberat*") a fost găsit un beci nemțesc, în care au fost descoperite cadavrele mutilate ale unor gospodari şi intelectuali dispăruți din sat. Cine poate să ne spună exact câte mii de oameni au fost exterminați în primele luni ale aşa-numitei „*eliberări*"? Este de datoria specialiştilor în materie să studieze această problemă, să scoată în vileag crimele comise, persoanele pătimite, dar şi numele călăilor „*Poporul trebuie să-şi cunoască eroii, dar şi călăii*".

Mii de crime au fost minuțios documentate de autoritățile româneşti la finalul acelui an de ocupație. Cu toate că nu există o înregistrare clară a numărului de deportați, cunoscutul istoric american *Larry Watts* estimează că „*...între 100.000 şi 500.000 de etnici români rămaşi în aceste teritorii au fost deportați de autoritățile sovietice în Asia Centrală şi Siberia. Multe dintre aceste deportări au fost denumite realocări de muncă şi mutări voluntare. De exemplu, în august 1940, 53.365 de tineri şi tinere, predominant români (moldoveni) din satele basarabene, au fost trimişi la muncă forțată în alte zone ale Uniunii Sovietice prin ceea ce a devenit o realocare permanentă, Moscova plângându-se că ținta de 77.000 nu fusese atinsă. Preocuparea Moscovei pentru aceste operațiuni este sugerată de „alegerea" în Sovietul Suprem al RSS Moldova, la începutul lui 1941, a lui Stalin, Hrushciov, Molotov, Voroshilov, Kalinin şi Timoshenco. În mai 1941, reprezentantul Moscovei în noua RSS Moldova a solicitat „deportarea în alte regiuni a 5.000 de „elemente contrarevoluționare" împreună cu familiile lor". În noaptea de 12 iunie 1941, 5.479 de persoane au fost arestate „ca fiind membri ai organizațiilor contrarevoluționare şi alte elemente anti-sovietice", iar 24.360 de membri ai familiilor acestora au fost deportați. Deportații erau încadrați la categoriile „membri ai organizațiilor contrarevoluționare şi elemente anti-sovietice", „evadați din URSS", „repatriați din România" şi persoane care „solicitaseră să fie repatriate în România". Ei au fost trimişi în*

gulagurile din republicile Kazahstan şi Komi, din Altai, Kirov, Krasnoiarsk, Novosibirsk şi Omsk. În toată perioada 1940-1960, Moscova a continuat să facă publicitate, oferindu-le emigranților voluntari moldoveni să se stabilească oriunde în „zonele virgine" **(Pavel Moraru. Documente româneşti despre atrocitățile bolşevice din stânga Prutului, 1940–1941).**

Două evenimente – 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 – sunt legate între ele în modul cel mai direct. Aceste două evenimente sunt poate cele mai acoperite de minciună şi neadevăr. Propaganda sovietică, pe parcursul a peste 50 de ani, le-a prezentat într-un mod tendențios. „*Ziua de 28 iunie 1940 este ziua eliberării Basarabiei de sub jugul moşierilor români" şi „Ziua de 22 iunie 1941 este ziua când Germania fascistă şi România regală au atacat URSS*", ne „*luminau*" politrucii ruşi sovietici de odinioară şi mai continuă neopolitrucii comunişti gen Voronin, Dodon ş.a., asistați de o haită de istorici gen Nazaria, Stati ş.a. „Ziua de 28 iunie este ziua cotropirii Basarabiei de către hoardele sovietice", iar „*Ziua de 22 iunie 1941 este începutul eliberării Basarabiei de sub ocupația sovietică*", spun majoritatea istoricilor neaserviți ideologiei comuniste. În continuare voi încerca să infirm aberațiile politrucilor sovietici şi să confirm cele spuse de istoricii basarabeni.

Ascultam zilele trecute aberațiile unor politologi neocomunişti despre „*regimul Antonescu*" ca aliatul principal al Germaniei. Ion Antonescu a venit la putere la sfârşitul lui august 1940, dată la care Germania şi Italia fasciste prin tratatul de la Viena rupseseră din trupul Țării nordul Transilvaniei în favoarea Ungariei hortyste fasciste, Bulgaria, aliatul Germaniei fasciste - Cadrilaterul, iar Rusia sovietică, aliatul Germaniei fasciste – Basarabia. Aflată în această situație foarte grea, când trupul Țării era înjumătățit, când Franța era îngenuncheată, iar Marea Britanie – blocată, România nu avea altă soluție decât să se alieze Germaniei la sfârşitul lui 1940, mult mai târziu decât Ungaria, Bulgaria şi URSS. De ce dar atunci România este considerată agresor? Cu URSS România se afla, de fapt, în război de la 28

iunie 1940, când i-a fost răpită Basarabia. La 22 iunie 1941, România de atunci a început eliberarea provinciei sale Basarabia, care-i fusese înstrăinată cu un an înainte. Atunci să ne întrebăm: de ce România, care şi-a luat înapoi ceea ce îi fusese rupt din trupul ei şi îi aparținea pe drept, este considerată agresor, iar URSS, care ocupase cu forța într-un mod banditesc acest teritoriu, este considerată victimă?

Pactul Molotov-Ribbentrop. Totul a pornit de la protocolul adițional secret la „*Pactul de neagresiune*" Molotov-Ribbentrop. Timp de cincizeci de ani, conducerea comunistă sovietică nu a recunoscut existența acestui document adițional secret, care a pecetluit soarta Basarabiei, Poloniei, Lituaniei, Estoniei, Letoniei. Această cea mai mare conflagrație din istoria omenirii au început-o doi căpcăuni ai secolului XX – Hitler şi Stalin –, vinovați în aceeaşi măsură de crimă odioasă împotriva umanității. Regimul comunist sovietic în frunte cu Stalin este vinovat chiar într-o măsură mult mai mare, dacă luăm în considerație numărul victimelor regimului comunist.

A intenționat Stalin să respecte pactul? Să-l ascultăm pe Stalin: „*Războiul poate întoarce cu susul în jos orice înțelegere*". Aceste stări de spirit s-au răspândit în Armata Roşie şi partid. Generalul-locotenent S.M. Krivoshein îi scria adjunctului său P.M. Latyshev (în acel moment Krivoshein comanda Corpul 25 de armată mecanizat; cu puțin înainte, comandase împreună cu generalul H. Guderian parada comună sovieto-germană de la Brest cu ocazia împărțirii Poloniei): „*Am încheiat cu nemții un acord, dar asta nu înseamnă nimic... Acum este momentul favorabil pentru o rezolvare definitivă şi constructivă a tuturor problemelor mondiale...*" (**S.M. Krivoshein, Fapte de arme**). Intenționa oare Armata Roşie să se oprească la limitele atinse? După ocuparea Lituaniei, Letoniei şi Estoniei, ordinul mareşalului Uniunii Sovietice S.K. Timoshenko spunea: „*În Lituania, Letonia şi Estonia a fost nimicită puterea moşierilor şi a capitaliştilor, putere urâtă de cei ce muncesc. Lumea capitalistă a fost nevoită să se restrângă un pic şi să cedeze. Însă nu ne stă în caracter*

nouă, luptătorilor Armatei Roşii, să ne înfumurăm şi să ne găsim pacea numai cu cele atinse!" (**S.K. Timoshenko. Ordinul comisarului poporului pentru Apărare, nr. 400, 7 nov. 1940**). În acelaşi context vine şi declarația amiralului Flotei Uniunii Sovietice N.G. Kuznetzov: „*Pentru mine e clar un lucru: I.V.Stalin nu numai că n-a exclus posibilitatea războiului cu Germania hitleristă, ci chiar îl considera inevitabil. I.V.Stalin a condus pregătirea pentru război - pregătire complexă, rezultată din calcule proprii. Hitler i-a zădărnicit toate calculele*" (**N.G. Kuznetzov. În ajun**). Conform planului stalinist, "*...războiul urma să înceapă în iulie 1942, moment când din Germania nu va mai rămâne piatră pe piatră*" (**Victor Suvorov. Spărgătorul de gheață. Iaşi, Editura Polirom, 1995**), gândind că războiul împotriva Franței şi Marii Britanii va dura mai mult, rezistența va fi mare şi părțile se vor epuiza după vreo doi ani de măcelărit. Însă căderea rapidă a Franței şi refuzul lui Hitler de a debarca în Marea Britanie (serviciul de spionaj sovietic ştia despre acest lucru la sfârşitul anului 1940) au încurcat jocurile lui Stalin. „*Eliberarea Europei*" a fost reprogramată din vara lui 1942 pentru vara lui 1941 (6 iulie).

Cine a declanşat cel de al Doilea Război Mondial? Să încercăm să prezentăm cronica evenimentelor de atunci. La 23 august 1939 este semnat Pactul Stalin – Hitler, care a fost cheia Războiului al Doilea Mondial. La 1 septembrie, conform Pactului, Germania şi URSS urmau simultan să atace Polonia. Motivând că trupele sale nu sunt pregătite şi au nevoie de puțin timp, Stalin îl lasă pe Hitler să înceapă războiul. Astfel Hitler este primul care atacă Polonia, ocupând partea sa conform Pactului, deci, şi cel care a declanşat cel de-al Doilea Război Mondial. Stalin face acelaşi lucru pe data de 17 septembrie, ocupând cealaltă parte a Poloniei conform înțelegerii (o armată întreagă – 800000 de soldați), dar nu se numără printre inițiatorii războiului. De fapt, există o logică în această gândire defectă stalinistă. Ca şi în toate cazurile de cotropiri, care au fost şi care vor urma, URSS este

eliberator, nu cuceritor. Rezultatele sunt cunoscute. Katynul face parte din domeniul „*ajutorului*", în treacăt fie zis.

Stalin a considerat că a ajuns timpul să se pună în aplicare planul său „*Furtuna*". Conflictul militar dintre Germania şi URSS era iminent, era important cine începea primul. „*Trebuie să surprindem inamicul, să prindem momentul când trupele sale sunt risipite*", spunea I.V. Stalin. La 13 iunie 1941, Radio Moscova transmitea un comunicat TASS mai puțin obişnuit, în care se afirma că „*Germania respectă neabătut condițiile pactului sovieto-german de neagresiune, ca şi Uniunea Sovietică...*" şi că „*aceste zvonuri constituie o propagandă stîngace, ticluită de forțele duşmane URSS-ului şi Germaniei, interesate în extinderea pe mai departe şi escaladarea războiului...*". A doua zi, ziarele sovietice centrale au publicat acest comunicat, iar peste o săptămână Germania a atacat URSS. Există destule indicii că termenul de începere a operațiunii sovietice „*Furtuna*" era 6 iulie 1941. Memoriile mareşalilor sovietici, ale generalilor şi amiralilor, documentele de arhivă, analiza matematică a informațiilor privind mişcarea miilor de eşaloane, toate indică data 6 iulie 1941 - ultima duminică înainte de concentrarea completă a trupelor sovietice. „*Trupele germane au reuşit să ne depăşească cu două săptămâni*", scrie generalul de armată S.P.Ivanov. Acestea sunt doar câteva din multiplele argumente că Stalin se pregătea intens de ofensiva din 6 iulie 1941. Atacând URSS la 22 iunie 1941, Hitler i-a stricat toate planurile lui Stalin. Competiția dintre cei doi căpcăuni a adus omenirii pierderi de peste 50 de milioane de vieți omeneşti (dintre care 24-27 milioane din URSS), mari pierderi materiale, cu punerea sub cizma comunistă sovietică pe o perioadă de 50 de ani a estului Europei. Dar ce contau aceste cca 26 de milioane de vieți omeneşti pentru Stalin? O simplă statistică. În schimb, a câştigat o jumătate de Europă. Asta este socoteala criminalului.

Literatura şi Arta nr. 26, 2011

BASARABIA – PĂMÂNT ROMÂNESC SUB OCUPAȚIE RUSEASCĂ

"Dacă scap de aici, dacă nu mă omorâți, am să propun Academiei să scoată din Dicționarul Limbii Române cuvântul „Socialism”. Şi la cuvântul „rus”, generațiile viitoare să citească: asiatic rătăcitor, care a nimerit din greşeala lui Dumnezeu în Europa".

(Petre Țuțea către anchetatorul său)

Se spune că Domnul la ziua Marii împărțiri ne-a dat nouă, românilor, cele mai bune pământuri, dar pentru echilibru - şi cei mai răi vecini. De fapt vecinul din est se face vecinul oricui dacă doreşte. Aşa a procedat întotdeauna, lățindu-se pe a şasea parte a Terrei. Aşa a procedat şi la 1812, când a rupt din trupul vechii Moldove cea mai frumoasă parte a ei - Basarabia. De atunci s-au început marile probleme pentru frântura de popor român din Basarabia. Însă cea mai mare belea căzută pe capul basarabenilor pe parcursul istoriei milenare de existență cu certitudine a fost regimul comunist-stalinist adus pe vârful baionetelor de către „eliberatorii” ruşi. Nimic nu se poate compara cu durerile, chinurile, lacrimile sutelor de mii de copii, femei, bătrâni morți în chinuri în groaznica foamete organizată de regimul comunist în a. 1946-47, cu chinurile zecilor de mii de nevinovați trecuți prin camerele nkvdiste ale morții din închisorile staliniste, care întreceau cu mult prin metodele diabolice utilizate pe cele din Evul Mediu, cu chinurile zecilor de mii de deportați, dintre care 2/3 erau femei şi copii – ființe absolut nevinovate. Cine le poate alina câtuşi de puțin durerile sufleteşti supraviețuitorilor acestui calvar? Nimeni nu le poate întoarce

înapoi tinerețea irosită în zadar, sănătatea compromisă de tratamentul inuman, la care au fost supuşi, liniştea sufletească, pierdută pentru totdeauna şi înlocuită cu o permanentă dureroasă nelinişte. Pleoapa trecutului tresare, ascunzându-şi lacrima şi nu lasă uitarea să se cearnă peste ceea ce a rămas în istoria românilor din Basarabia–blestematul an 1940–1941. *„Au venit, maică, nenorociții ăştia de comunişti la putere si ne-au luat tot: părul din cap, pământul, căruța. Un singur lucru nu ne-au putut lua. Sufletul”* spun martori în viață a acelui straşnic calvar. Cu părere de rău la foarte mulți le-a luat şi sufletul.

Te cutremuri ascultând tristele amintiri ale celora, care au trecut prin iadul comunist şi mai sunt în viață: Feodosia Cozmin, Valentina Sturza, Eugenia Ceban, Silvia Petruşcu sunt doar câteva nume din sutele de mii de jertfe ale comunismului. Eugen Lvovschi, profesor la Universitatea Tehnică a Moldovei, este şi el unul din sutele de mii, care au cunoscut calvarul deportărilor. Dar câți au plecat dintre cei vii, ducând cu ei durerea înăbuşită, nepermițânduli-se să se destăinuiască. Deosebit de importante pentru generațiile de azi şi de mâine, care nu au cunoscut urgiile războiului şi *„marile succese ale socialismului”,* sunt concluziile regretatei Eufrosinia Kersnovski, trecută prin întreaga maşinărie diabolică stalinistă: desproprietărire – deportare – închisoare – lagăre de concentrare. *„Acum, când viața unei generații întregi ne separă de sfârşitul războiului totul este privit altfel. Mânuind dibaci foarfecele şi cleiul orice operă literară poate fi totalmente modificată. O carte de istorie poate fi schimbată şi mai mult. La dispoziția celor care o redactează sunt nu numai foarfecele şi cleiul, dar şi „amintirile” scrise la comandă, chiar şi „literatura artistică”, care îndeplineşte aceeaşi misiune. O metodă şi mai însemnată de influență asupra sentimentelor este filmul. Cinematografia este o forță mare, care impune nu prin logică, ci vizual, aproape instinctiv, să fie recepționat ceea ce se doreşte a fi luat drept real. „Nimic nu este uitat, nimeni nu este uitat” – aud aceste cuvinte foarte des. Aceste cuvinte mândre înfrumusețează*

monumentele, sunt folosite drept epigrafe. Cu părere de rău, totul este uitat, toţi sunt uitaţi. Oamenii de vârsta mea ţin minte cum au fost falsificate evenimentele, destinele oamenilor, faptele. Însă ei tac. Aşa e mai liniştit şi sigur. Mai trec câţiva ani şi noi, ultimii martori ai revoluţiei şi NEP-ului, colectivizării şi a terorii staliniste – vom muri şi nimeni nu va putea spune: „Nu! A fost cu totul altfel!" De aceea încerc să „fotografiez" ceea ce am văzut cu ochii proprii. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, pentru ca repetarea acestor atrocităţi să devină imposibilă". Importanţa acestor concluzii este cu atât mai mare cu cât ele sunt ale unei basarabence de origine rusă, sunt propriile impresii retrăite pe propria persoană. Istoria acestei doamne, istoriile cunoscute ale altor mii de basarabeni trebuie să-şi găsească locul în acea „*carte neagră a comunismului"*. Este datoria generaţiilor, care i-au urmat, pentru viitorul cărora s-au jertfit.

Găsesc recent o înspăimântătoare statistică pentru Basarabia din perioada sovietică „*Înspăimântătoarea statistică dintr-o perioadă când drepturile omului erau subordonate intereselor superioare şi când regula dreptului era ignorată arată că cca. 2 000 000 de persoane au devenit refugiaţi sau au fost deportaţi numai din această regiune* (Moldova – n.n.)" menţionează Oldrich Andrysek, reprezentantul Înaltului Comisariat al Naţiunilor Unite pentru Refugiaţi (ICNUR) în Republica Moldova. E o cifră enormă pentru o frântură de popor de apr. 3 milioane, reprezintă peste 60%.

Conform stenogramei Sesiunii Sovietului Suprem al URSS de pe 2 august 1940 populaţia Basarabiei era de 3.200.000 de locuitori; aceleaşi date oficiale pentru 1950 indicau 2.229.000 persoane, adică 971.000 persoane dispărute în 10 ani, aproape 1/3 din populaţie, neluând în consideraţie o anumită creştere naturală a populaţiei datorită naşterilor. A*utorul (Victor Bârsan. Masacrul inocenţilor. Bucuresti, 1993) prezintă pierderile de populaţie în Basarabia pe perioade şi categorii pe parcursul a unui pătrar de secol (1940-1964):*

- *„Între 28 iunie 1940 şi 22 iunie 1941 – cca. 300.000 de români deportaţi; numai în noaptea de 13 iunie 1941 au fost dislocate şi trimise în Siberia 13.470 de familii, însumând 22.648 de persoane, dintre care aproximativ 2/3 femei şi copii;*

- *Între 1944 şi 1948 – cca. 250.000 de români deportaţi;*
- *Între 1946 şi 1947 – cca. 300.000 de români morţi în urma foametei provocate de Stalin;*
- *La 6 iulie 1949 începe a 3-a deportare masivă; 11.324 de familii deportate;*
- *Între 1954 şi 1964 – cca. 300.000 de români deportaţi în Rusia şi Kazahstan".*

Cifre similare le găsim şi în raportul Tismăneanu de condamnare a comunismului. „*Prin urmare, dacă excludem chestiunea muncitorilor recrutaţi pentru muncă în diferite întreprinderi ale URSS, numărul victimelor politice ale regimului comunist sovietic din fosta R.S.S.M., se ridică la peste 300.000 de persoane. Dintre aceştia, cca.. 5.000 au fost executaţi în timpul Marii Terori în R.A.S.S.M., 216.000 au murit de foamete în anii 1946-1947, cca.. 95.000 erau atestaţi ca deportaţi în gulag la 1950, iar alte câteva mii au fost condamnaţi pentru „naţionalism" sau alte acţiuni antisovietice, din 1953 până în 1989*". Trebuie de menţionat că acest raport nu este complet, pentru care fapt este criticat în România. Pentru Basarabia nu a luat în consideraţie nu numai numărul persoanelor trimise forţat la lucru ci şi numărul victimelor regimului comunist în perioada 1940–1945, care conform (*Victor Bârsan. Masacrul inocenţilor. Bucuresti, 1993)* se ridică la cca. 300000 de deportaţi.

Conform investigaţiilor Comisiei pentru studierea şi aprecierea regimului totalitar comunist din Republica Moldova, instituită la 14 ianuarie 2010 prin decret prezidenţial, numită şi comisia Cojocaru în Basarabia şi Bucovina s-a petrecut un genocid anti-românesc. Regimul comunist a însemnat o imensă tragedie pentru locuitorii din Basarabia, Nordul Bucovinei şi Transnistria: „*peste un milion şi jumătate de victime nevinovate:*

oameni torturați, băgați în închisori (30 000 de persoane), deportați (74.515 persoane), ucişi în foametea organizată din anii 1946-'47 (173.689 persoane), mobilizați cu forța şi trimişi pe linia întâi a frontului în cel de-al Doilea Război Mondial (din cei peste 350.000 de tineri mobilizați, 54.618 au murit, alți aproape 100.000 au rămas invalizi de război). Alții au fost nevoiți să emigreze în 1940 şi 1944 (circa un milion de concetățeni au părăsit Basarabia numai în anii 1940 şi 1944). Toate aceste cifre semnifică un singur lucru: cu noi, locuitorii băştinaşi ai acestor ținuturi, s-a produs în acei ani un veritabil genocid, de proporții nemaiîntâlnite în istorie. Autorul genocidului: regimul comunist impus de conducerea Uniunii Sovietice prin forța ocupației militare. Scopul acestui genocid: distrugerea a tot ce era românesc în stânga Prutului: oameni, cultură, civilizație. Singura şansă pentru supraviețuire era renunțarea la demnitatea de om şi de român, acceptarea unei noi identități etnice şi lepădarea de Dumnezeu!".

Mai avem o datorie morală – să condamnăm la nivel oficial ideologia criminală comunistă aşa cum au procedat România, Lituania ş.a. țări europene. "*Comunismul nu poate fi iertat. El încă nu a murit*" ne avertizează membrul Academiei Române academicianul Gleb Drăgan (basarabean de origine), unul din victimele regimului comunist stalinist. Grație eforturilor preşedintelui interimar Dl Mihai Ghimpu, deseori lăsat de unul singur în lupta cu hidra comunistă internă şi avocații ei din exterior, în sfârşit, după vreo douăzeci de ani de ezitări, carul s-a mişcat din loc în problema aprecierii crimelor regimului comunist în Basarabia. Comisia Cojocaru a făcut un lucru extraordinar de important, adunând un material factologic deosebit de vast şi efectuând o inventariere a crimelor, ororilor, atrocităților, abuzurilor şi nedreptăților comise de regimul totalitar comunist între anii `20-`90 ai secolului XX, dintre care prezentăm cele mai importante [6]:

- *instituirea unui mecanism diabolic de represiune (CeKa, GPU, OGPU, NKVD, NKGB, MGB, KGB, Justitie si Procuratura) şi aplicarea terorii în masă;*
- *decretarea şi aplicarea unei legislații discriminatorii antiumane;*
- *impunerea unei ideologii a urii de clasă, a urii față de ființa şi demnitatea umană, exacerbarea propagandei anticreştine şi a xenofobiei;*
- *mutilarea spirituală a moldovenilor prin impunerea unei limbi artificiale, străine de limba română, şi a unei identități contrafăcute ideologic;*
- *interzicerea cugetului liber, a dreptului de asociere, a liberei initiative, exterminarea şi marginalizarea intelectualității;*
- *lichidarea țărănimii ca clasă prin colectivizarea forțată şi deportările de la începutul anilor `30 ai secolului XX;*
- *foametea cumplită din anii 1932-1933;*
- *declanşarea represiunilor împotriva aşa-numitelor „elemente antisovietice" şi „nationaliste" de la mijlocul anilor `30 ai secolului trecut, deportarea şi exterminarea în masă a oamenilor prin deciziile unor instituții extrajudiciare, ale aşa-numitelor „troica";*
- *ocuparea, prin dictat, la 28 iunie 1940, a Basarabiei, Nordului Bucovinei şi ținutului Herța, în urma tranzacției sovieto-germane din 23 august 1939 şi a înțelegerilor secrete ulterioare dintre URSS si Germania nazistă;*
- *realizarea unui transplant de sistem sovietic în teritoriile româneşti ocupate şi impunerea cu forța a regimului totalitar comunist;*
- *exodul forțat al zecilor de mii de oameni, intelectuali, în primul rând, din teritoriile ocupate de URSS;*
- *formarea abuzivă a R.S.S. Moldoveneşti şi sfârtecarea teritorială a Basarabiei;*
- *anularea abuzivă a dreptului la cetățenia română prin Decretul Prezidiului Sovietului Suprem al URSS cu privire la*

restabilirea cetățeniei sovietice de către locuitorii Basarabiei şi la dobândirea ei de către locuitorii Bucovinei de Nord din 8 martie 1941;

- *deportarea în regiunile îndepărtate ale URSS a zecilor de mii de oameni nevinovați la 13 iunie 1941;*
- *mobilizările forțate antebelice şi postbelice a zecilor de mii de tineri pe şantierele de muncă (FZO) din URSS şi înrolarea lor în Armata Sovietică;*
- *arestările şi epurările operate de organele sovietice de represiune în primii ani postbelici;*
- *foametea organizată din 1946-1947;*
- *deportarea în regiunile îndepărtate ale URSS a zecilor de mii de oameni nevinovați la 6 iulie 1949;*
- *lichidarea proprietății private, confiscarea bunurilor materiale ale țăranilor şi colectivizarea satului;*
- *prigoana împotriva Bisericii şi a slujitorilor cultelor, închiderea, profanarea şi demolarea locaşurilor de cult;*
- *ofensiva ideologică şi propagandistică împotriva scriitorilor şi valorilor noastre naționale;*
- *sovietizarea, rusificarea şi deznaționalizarea populației prin sistemul de educație şi cultură, aparatul administrativ, mass-media şi propagandă;*
- *manipularea şi deformarea conştiinței identitare prin falsificarea istoriei, impunerea unor ritualuri, monumente şi simboluri străine firii noastre;*
- *negarea identității româneşti a populației majoritare şi inocularea românofobiei;*
- *instrumentarea unui regim al „terorii memoriei", al controlului, al constrângerilor şi al persecuțiilor individualității umane pentru cea mai mică încercare de gândire liberă în raport cu regimul totalitar comunist;*
- *formarea unei caste privilegiate a aparatului de partid, a nomenclaturii, care a confiscat şi a concentrat puterea absolută, a*

profitat de aceasta şi a parazitat pe spatele cetățenilor simpli, servind interese străine".

În baza celor expuse Comisia constată univoc că regimul totalitar comunist a fost de la început şi până în ultimul moment al existenței sale un regim criminal şi represiv, abuziv şi inuman, lipsit de orice urmă de legitimitate, propune condamnarea oficială a regimului totalitar comunist din R.A.S.S.M. şi R.S.S.M. drept unul, care a comis acte de genocid şi crime împotriva umanității, prin teroare în masă, represiune politică, foamete organizată, deportări, violarea demnității umane şi drepturilor fundamentale ale omului şi face următoarele propuneri pentru a fi discutate în parlament:

"*Având în vedere necesitatea debarasării de moştenirea grea a regimului totalitar comunist, a distanțării ireversibile de acest regim, în spiritul recomandărilor în materie ale Consiliului Europei, OSCE şi Uniunii Europene, Comisia formulează următoarele propuneri:*

- *condamnarea regimului totalitar comunist din R.A.S.S.M. şi R.S.S.M. drept unul care a comis crime împotriva umanității, precum şi condamnarea morală a acțiunilor tuturor acelor persoane, care au participat la comiterea crimelor regimului totalitar comunist;*
- *interzicerea utilizării noțiunii de „comunist" şi a derivatelor acesteia în titulaturile formațiunilor politice, în denumirile unor instituții şi întreprinderi publice şi private, precum şi interzicerea utilizării şi propagării în scopuri politice în spațiul public a simbolurilor totalitare, deopotrivă, comuniste şi naziste, în conformitate cu Rezoluția OSCE din 2009 cu privire la reunirea Europei divizate prin promovarea Drepturilor Omului si Libertăților Civile in sec. XXI;*
- *elaborarea şi adoptarea neamânată a Legii Lustrației;*
- *repunerea victimelor regimului totalitar comunist şi a urmaşilor lor în drepturile lor juridice, morale şi materiale*

depline prin amendarea cadrului juridic în vigoare sau adoptarea unei legi noi;

- *eternizarea memoriei victimelor regimului totalitar comunist şi a participanţilor la mişcarea de rezistenţă prin ridicarea în oraşul Chişinău a unui complex memorial, deschiderea unor muzee locale, instalarea unor plăci comemorative în locurile comiterii crimelor şi ororilor comuniste;*
- *declararea zilei de 23 august ca Zi Europeană a Comemorării Victimelor Regimurilor Totalitare şi Autoritare, care să fie marcată cu demnitate şi imparţialitate, în consens cu Rezoluţia din 2009 a Parlamentului European cu privire la conştiinţa europeană şi totalitarism;*
- *declararea zilelor de 13 iunie (1941), 6 iulie (1949) şi 1 aprilie (1951), în care au avut loc deportări masive, drept zile naţionale de comemorare a victimelor regimului totalitar comunist;*
- *formarea unei comisii de experţi, care să evalueze daunele materiale pricinuite de regimul totalitar comunist;*
- *aprobarea unui program de stat pe termen lung privind investigarea în profunzime a regimului totalitar comunist;*
- *elaborarea unui manual de istorie a regimului totalitar comunist şi introducerea în sistemul de instruire şi educaţie preuniversitară a unui curs de istorie a totalitarismului;*
- *încurajarea desfăşurării în mass-media a dezbaterilor publice privind esenţa inumană a regimurilor totalitare, comuniste şi naziste;*
- *abrogarea Legii nr. 546-XV din 19 decembrie 2003 privind adoptarea Concepţiei politicii naţionale a R. Moldova, concepţia fiind una tributară trecutului şi ideologiei totalitare, incompatibilă cu parcursul european al societăţii noastre.*

Comisia face un apel la bunul nostru simţ şi la memoria noastră colectivă. Nu avem dreptul să uităm, nu avem dreptul să fim indiferenţi. Prin asumarea şi însuşirea adevărului istoric, nu vom permite niciodată nimănui să pună la îndoială dreptul nostru

la o viaţă demnă şi liberă într-o societate liberă, prosperă şi democratică. O reconciliere civică este necesară, dar o reconciliere civică este posibilă numai prin asumarea adevărului istoric, oricât de greu şi de amar ar fi acesta".

Cu regret actualul parlament nu a fost la înălţimea acestei comisii, nu a acceptat deocamdată discutarea şi votarea propunerilor Comisiei în parlament. Să sperăm că în acest colţ de ţară, aflat „*...în calea tuturor relelor*" (vorba poetului), totuşi va avea loc condamnarea comunismului. Este o problemă mai mult morală, necesară, în primul rând, victimelor regimului comunist, aflaţi încă în viaţă, în pofida infernului, prin care au fost trecuţi. Când ne vom debarasa de această lenevie intelectuală, de indiferenţa specifică basarabeană, de frica cronică, care încătuşează mentalitatea basarabeanului. Să sperăm că viitorul parlament va da dovadă de mai multă maturitate şi responsabilitate. Nu putem aspira la valorile europene fără a ne debarasa de acest trecut dubios generat de regimul totalitar comunist.

SHOW-UL COMUNIST ÎNAINTE DE A-ŞI DA OBŞTESCUL SFÂRŞIT?

„...Pe drumul luminii, cu Lenin şi Stalin /
Robia boierilor crunți am învins. /
Pe noi din izbândă-n izbândă-nainte /
Ne duce slăvitul partid comunist”...
(Imnul RSSM de după război)

Zilele trecute întreaga Republică s-a înroşit. S-a înroşit de la fastuoasele manifestări comunist-bolşevice organizate de pcrm ca pe timpuri: cu abundență de steaguri roşii (ca sângele), cu steaua roşie, secera şi ciocanul; cu „*Internaționala*” cântată de tovărăşei în picioare; cu cuvântări cu iz de naftalină. I-am privit şi auzit rând pe rând de la tribună pe tot soiul de trubaduri comunişti, care mai de care mai ortodox. „*...Timp pentru retrageri nu a mai rămas”* – a declarat K. Starăş, cunoscutul prezentator de tristă amintire de la NIT. Da, trebuie să repetați „*sindromul egiptean*”, cum a declarat kgb-istul Reşetnikov. „*...Un partid de stânga german sau rus n-ar fi reuşit să facă ceea ce a făcut pcrm”,* ne luminează un alt trubadur, un gruzin mankurt, pripăşit pe meleagurile noastre, Zurab Todua. Desigur, să aduci un colț de țară şi aşa sărac pe ultimul loc în Europa după gradul de sărăcie este un mare succes al guvernării comuniste de aproape 9 ani. Nici ruşii, cât sunt ei de ruşi, nici nemții nu ar fi reuşit. S-au perindat „*analişti politici”* gen B. Țîrdea (simpatizat de postul JurnalTV), V. Gurău, care a declarat că „*...elita politică de astăzi* (adică elita liberal-democrată – n.n.) *este anațională şi se uită doar la Moscova* (mai mult ca Voronin, care se lăuda de câte ori a fost la Moscova fiind invitat şi neinvitat), Bucureşti şi Washington*!!!”,* V. Andrievski. Mai apoi Todoroglo, Muntean, Ceban, Vitiuk, Isaev şi alți tovărăşei. Mai apoi komsomolişti gen Şupac, Petrevichi, Rusol, Karaman, Dolgova, Bolgar, Filipenko, Leadski, Roşko, Bondar ş.a. (elita tineretului moldovenesc!!!) s-au perindat

în fața camerei de luat vederi. Toți cu cravate roşii. Toți naționali, adevărați pui de daci! Ceea ce m-a şocat într-un fel a fost prezența câtorva străini. Unul Derkacenko, orb, sosit tocmai de la Moscova pentru a ne deschide ochii cât de proşti suntem că nu-i permitem lui Voronin să ne fie „*țariok*” pe viață. Un altul, pe nume Attila Varnaj (un comunist ungur, urmaşul acelui sălbatic Attila, care a semănat groază tocmai la Roma), se plângea că este un păcat să atentezi la sfintele „*relicve ale comunismului – secera şi ciocanul*”. L-a urmat un rătăcit din Germania, pe nume Oliver Schroeder, care ne-a luminat că astăzi mulți nemți din fosta RDG regretă unirea cu RFG. Cu totul alogică a fost prezența comunistului român Constantin Rotaru în compania celui mai mare antiromân, V. Voronin. Speculația lui că 35% din români împărtăşesc ideologia comunistă este o aberație crasă. Comunismul este o ideologie străină românilor. Ea a mai prins rădăcini doar fiind impusă din afară.

De ce eveniment, credeți, este legată această fanfaronadă? De împlinirea a „*zece ani de aflare la putere şi în opoziție”*!!! Astfel au motivat liderii pcrm organizarea acestui show comunist. Obişnuiți cu serbarea anuală a „*marii revoluții socialiste din octombrie”,* iată că comuniştii au găsit un nou motiv de a jubila – „*revoluția din februarie”*. Dar nu cea burgheză din 27 februarie 1917 care, dacă ruşii se opreau la ea, ar fi fost o salvare pentru ei, dar şi pentru multe milioane de neruşi masacrați în maşina diabolică bolşevică, ci revoluția paşnică din 25 februarie 2001, când neocomuniştii (pcrm) au preluat puterea pe cale paşnică din cauza prostiei democraților şi rânzei moldoveneşti. “*La 25 februarie 2001, pentru prima dată în istoria mondială, comuniştii au venit la putere pe cale democratică, şi nu pe calea revoluției. Doctrina comunistă a fost primită timp de 8 ani pe pământul țării noastre. Guvernarea comunistă a scos Moldova din degradare, a fost un fel de revoluție din februarie...Foarte importante şi prețioase amintiri pentru partid, pentru societatea noastră şi chiar pentru întreaga mişcare comunistă din lume* (ca să vezi,

centrul comunismului internaţional se află pe malul Bâcului!!!)", a declarat pompos în deschiderea acestui eveniment, în prezenţa a tot soiul de rătăciţi locali şi străini, V. Voronin.

De ce sunt puse tocmai trei semne de exclamare? Fiindcă nu are nici o legătură cu vârsta pcrm de 10 ani. Este o invenţie bolşevică. Aveau nevoie de această farsă acum, în această perioadă, şi au inventat acest motiv. Drept confirmare celor spuse încercăm să facem un scurt excurs în istoria acestui anacronic, străin fiinţei româneşti, partid comunist. Prin Hotărârea Parlamentului Republicii Moldova nr. 683 din 23.08.1991, semnată de Alexandru Moşanu, preşedintele Parlamentului, exact în ziua când cu 62 de ani în urmă fusese semnat odiosul pact Ribbentrop-Molotov, care a avut un impact fatal pentru aşchia de popor român din Basarabia, era interzisă activitatea Partidului Comunist din Moldova pe întreg teritoriul Republicii. În urma intervenţiilor unui comitet de iniţiativă în frunte cu V. Voronin şi cu concursul lui P. Lucinschi, preşedinte al Parlamentului, partidul comunist este repus în legalitate. Astfel, la 27 aprilie 1994, pcrm a fost înregistrat oficial, declarându-se „*succesorul de drept al ideologiei Partidului Comunist al Uniunii Sovietice şi al Partidului Comunist al Moldovei*" (deci şi moştenitor al crimelor comise de el. Faptul că Voronin şi tovarăşii săi nu regretă aceste crime – a se vedea declaraţia recentă a lui Voronin: „*Comuniştii nu au de ce să-şi presoare cenuşă pe cap"* – şi acceptă rolul de succesori direcţi ai partidului bolşevic îi face responsabili de toate crimele comise de regimul bolşevic-stalinist). Să facem o simplă

aritmetică: ziua de naştere a pcrm (naşul fiind P. Lucinschi) este 27 aprilie 1994. Până în 1998 s-a aflat în opoziţie extraparlamentară. În urma scrutinului din 1998, fracţiunea PCRM (cu 40 de mandate de deputat) s-a aflat în opoziţie parlamentară faţă de Alianţa pentru Democraţie şi Reforme (ADR), iar în noiembrie 1999, a acordat împreună cu FPCD vot de neîncredere Guvernului Sturza. Din cauza trădării lui Roşca şi a rânzei moldoveneşti a multor lideri de partiduţe la 25 februarie 2001 pcrm-ul, condus de obtuzul V. Voronin, câştigă alegerile parlamentare. Deci la 27 aprilie se vor împlini 17 ani de la înfiinţarea lui, primii 7 ani fiind în opoziţie, şi nu doar „*zece ani de aflare la putere şi în opoziţie"*.

Aceasta este istoria contemporană a acestui partid aparent comunist prin ideologie, dar care a promovat cel mai sălbatic capitalism familial. Să încercăm să modelăm perspectivele sumbre ale acestui partid în pofida declaraţiilor triumfale ale liderilor lui şi ale susţinătorilor lui. Pentru oricine este clar că pcrm-ul este în cădere (poate nu în măsura în care ne-am dori). Ultimele două scrutine electorale anticipate au demonstrat acest lucru. De la 60 de mandate, luate în aprilie 2009, la 48, luate în iulie 2009, şi la 42 de mandate luate la ultimul scrutin parlamentar din 28 noiembrie 2010. Monolitul de beton comunist nu mai este de nezdruncinat, cum încearcă să ne convingă tovarăşii. Prima fisură a fost imposibilitatea cumpărării unui singur vot (atât de mare era dorinţa de a scăpa de guvernarea comunistă) şi pierderea victoriei din mână graţie protestelor tinerilor. A doua fisură în betonul comunist apare la 10 iunie 2009, când fostul preşedinte al Parlamentului (2005–2009), Marian Lupu, printr-o declaraţie făcută public, îşi anunţă retragerea din Partidul Comuniştilor din Republica Moldova, pe motiv „*că interesele sale nu mai coincid cu poziţiile partidului"*. A treia fisură a apărut atunci când, în pofida disciplinei dure de partid instaurate de V. Voronin, un grup de deputaţi, în frunte cu V. Stepaniuc (veteran al pcrm) şi V. Ţurcanu, părăsesc fracţiunea comuniştilor. A patra şi, sper, ultima

fisură fatală pentru pcrm a fost nerealizarea planului moscovit de constituire a alianței de centru-stânga. Dacă lucrurile vor decurge în mod normal în AIE2, pcrm nu va rezista patru ani de aflare în opoziție. "*Într-o asemenea paradigmă, pcrm va deveni un mic partid marginal* (de tipul celui al lui Klimenko – n.n.), împins pe extrema stângă", scrie Constantin Tănase. Iar conform afirmațiilor recente ale lui Petru Bogatu, „*...pentru revenirea la normalitate a RM, e necesară mutarea comunismului de pe scena politica în muzee*". Aş spune: mai bine la cimitir.

Ei bine, cu pcrm într-un fel totul e clar. Nelinişteşc însă serios ultimele evenimente din sânul AIE2, foarte periculoase pentru cursul său proeuropean declarat. În loc ca fiecare dintre componentele AIE2 să-i dea un ajutor hoitului comunist aflat pe marginea gropii să cadă mai repede în ea, unii îi dau o mână de ajutor să iasă din ea. Deocamdată doar Ghimpu îşi îndeplineşte cu cinste această misiune. Acțiunile de ultimă oră ale PLDM pot fi explicate doar ca răspuns la comportamentul nu tocmai adecvat al PD-ului pe perioada lunii decembrie. De asemenea, este sub orice nivel comportamentul ministrului Economiei din partea PD, Valeriu Lazăr. Deranjează zvonurile privind trecerea conturilor Moldtelecom-ului de la banca FinComBank a feciorașului lui Voronin (trecută de la Banca de Economii sub presiunea lui V. Voronin) la Victoriabank (ştim a cui e). Cel mai bine din toate punctele de vedere ar fi ca acestea să treacă înapoi la Banca de Economii, cu capital de stat. „*Pe de altă parte, putem spune că în Alianță se acumulează tensiuni. Este un fapt evident, se exagerează, se dau aprecieri inadecvate. Eu cred că acest lucru este periculos pentru AIE, deoarece cei care fac astfel de declarații îşi subminează propria situație*" – a afirmat politologul I. Boțan în cadrul unei emisiuni. „*Şi mai neplăcut este faptul că liderii AIE îşi clarifică relațiile în public. E urât de tot ce se întâmplă. Acest lucru vorbeşte despre slăbirea coaliției de guvernare*", a explicat politologul Anatol Țăranu.

Având atâtea probleme în această situație, Republica are nevoie de un guvern care să lucreze ca ceasul, fiecare la locul lui. Cei din vina cărora va fi distrusă Alianța vor culege roadele acestei politici păguboase foarte rapid - chiar în viitoarele alegeri locale, dar, nu dea Domnul, şi anticipate parlamentare. Acest lucru este evident şi nu va duce la nimic bun. PLDM, dar şi ceilalți care vor încerca, trebuie să ştie că pupăturile cu comuniştii sunt extrem de veninoase. Uitați-vă ce a pățit Iurie Roşca.

Literatura şi Arta nr. 9, 2011

PARTIDUL COMUNIŞTILOR – *„APĂRĂTORUL INTERESELOR TRUDITORILOR”?*

„Care stângă? Cum putem numi noi partid de stânga, de tipul celui social-democrat din Suedia, un partid criminal, cu un trecut atât de sângeros?”
(Ion Ungureanu)

Politica basarabeană excelează prin specificul ei. În toată lumea partidele de stânga se prezintă drept partide care apără interesele clasei muncitoare. Acum, privind în urmă, putem observa ce politică a dus guvernarea comunistă, aşa-zisă de stânga, pe parcursul celor 8 ani de guvernare. A promovat politica celui mai sălbatic tip de capitalism, în urma căreia a fost posibilă apariţia „*comuniştilor*” (!!!) milionari Voronin, Mişin, Iovv, Reidman ş.a. Dar şi „*curăţelul ca lacrima”* Dodon, mare luptător pentru drepturile „*celor ce muncesc”,* pentru drepturile moldovenilor, este cu mult pufuşor pe botişor. Aduceţi-vă aminte de coţcăriile lui financiare pe când era ministru al Economiei în guvernul lui Tarlev, care au ieşit la iveală cu doi ani în urmă. „*Din 2006, ministrul Economiei, Igor Dodon, a secătuit bugetul statului cu cel puţin 3,5 mln. lei prin intermediul Institutului de Economie, Finanţe şi Statistică şi Ministerului Economiei. Deşi n-a prestat nicio zi activitate ştiinţifică la Institut, ministrul a beneficiat de un salariu de 6000-7000 de lei/lunar, plus suplimente consistente. Pe lângă ministru, mulţi alţi adjuncţi de la Ministerul Economiei şi Comerţului, Agenţia Naţională pentru Protecţia Concurenţei* **(bună protecţie!)** *au avut şansa unui al doilea job la stat bine plătit. De asemenea, potrivit unor surse, prin intermediari, Dodon a acumulat alte câteva milioane de lei din „suflete moarte” şi din concursuri de achiziţii publice fictive. Recunoscându-şi vina pentru însuşire ilicită de bani, Dodon a restituit statului 72.657 de lei. În total, au fost restituiţi doar 345 mii de lei din cei peste 3,5 mln. lei duşi pe apa sâmbetei*”, scria C. Tănase în cotidianul

„*Timpul”* din 30 iulie 2009. Şi acest tip doreşte să vină în fruntea Capitalei? Să ne păzească Dumnezeu de aşa năpastă. Acum, când mulţi „*activişti comunişti*” au rămas fără treucă, primăria le-ar fi foarte la ţanc. De aceea ei se vor lupta pe viaţă şi pe moarte pentru capitală, începând campania electorală cu vreo două luni mai înainte de cum prevede Legea. „*Chirtoacă nu este un candidat serios. El este „sluceainâi celovek” în Chişinău*”, a declarat recent V.Voronin. Dar protejatul său Dodon cu mult pufuşor pe botişor nu este “*sluceainâi celovek*” la Chişinău? Iată că acest “*sluceainâi celovek”* la Chişinău, născut în Chişinău, Dorin Chirtoacă, un tânăr de 30 de ani, necunoscut prea bine pe atunci, în 2007, v-a suflat primăria din labele roşii pline de sânge ale candidatului vostru Veaceslav Iordan. Acest “*sluceainâi celovek*”, Dorin Chirtoacă, care a demonstrat pe parcursul a patru ani că se poate guverna, într-adevăr, cu mâini curate (nu curate ca cele ale lui I. Roşca!!!) într-o capitală fără a se implica în diverse găinării financiare şi cu bani foarte puţini, cu datorii de miliarde de lei moştenite de la comunişti, să întreţină cât de cât capitala, care contribuie cu cca 80% în bugetul Republicii, vă va strica planurile şi de data aceasta. Mizăm foarte mult pe deşteptăciunea celorlalţi doi lideri ai AIE2. Este foarte importantă acum, în situaţia dată, crearea unui front comun împotriva comuniştilor în alegerile locale din 5 iunie, cel puţin în Capitală. Guvernarea liberal-democrată nu va fi completă dacă Capitala, care formează aproape întreg bugetul Republicii, va încăpea în labele pline de sânge ale comuniştilor-capitalişti. Cu părere de rău, congresul PLDM din 10 aprilie nu a fost la înălţimea Consiliului Naţional al PD din 28 decembrie. PLDM a decis desemnarea propriului candidat, ceea ce e soluţia cea mai proastă. Atacurile reciproce sunt inevitabile într-o campanie electorală. Ele deja au început. Chiar dacă se va întâmpla minunea să fie turul doi, candidatul Alianţei va fi mai murdărit, atât de către comunişti, cât şi de partenerii săi de alianţă.

Dodon a început de mult campania electorală prin afişarea panourilor, prin diferite discursuri electorale. Ieri l-am privit într-o

altă postură: aceea de mare promotor al dragostei, al dragostei față de moldoveni. Înconjurat de un grup de tineri (*toți ca unul pui de daci!!!*) îmbrăcați în maiouri de culoarea sângelui (preferată de comuniști) cu inscripția pe piept „*Te iubesc, Moldova”*, fredonând un cântec cu genericul „*Te iubesc, Maldova”*. Este o zicală românească înțeleaptă: „*Pasărea pre limba ei piere”*. Prostul nu este destul de prost dacă nu este și fudul. În momentul când au hotărât să dea interviuri, am înțeles ce fel de „*maldaveni”* erau: toți vorbeau ruseşte. Nişte tineri alolingvi rătăciți, progenituri ale veneticilor care, din prea mare dragoste pentru Republica Moldova şi moldoveni, i-au înjumătățit numeric populația în perioada celor mai negri ani din istoria acestei frânturi de popor: 1940-1960. Şi aceşti tineri vin să ne învețe pe noi, românii moldoveni, cum trebuie să ne iubim plaiul natal – Republica Moldova? Pe noi, care nu suntem de ieri pe acest mult pătimit colț de pământ. Pe noi, cu străbuni care au prins aici rădăcini pe veci de milenii, spre deosebire de ei, care sunt ca ciurlanul: unde este dus de vânt şi se agață de un spin, acolo prinde rădăcini. Iată care sunt „*maldavenii*” lui Dodon, ai acestui tip rătăcit care nu-şi cunoaşte rădăcinile şi se consideră un doct neidiot. Aceşti „*maldaveni”* după zeci de ani de şcoală (unde învață limba română!), după multe zeci de ani de viață într-un mediu prielnic pentru a învăța limba română, însuşesc cu chiu, cu vai câteva cuvinte româneşti, dar se consideră superiori nouă („berbeci”, „boi”, cum suntem numiți de ei), care de bine, de rău cunoaştem două limbi (şi pe a lor), şi mai au obrazul să ne învețe cum să ne iubim meleagul. Suntem campioni la capitolul absurdități.

Dacă fosta guvernare comunistă, zisă de stânga, a promovat politica celui mai sălbatic capitalism, atunci actuala guvernare liberal-democrată demonstrează că promovează o adevărată politică social-democrată. Adevărată politică moldovenească. Guvernările liberal-democrate AIE1 şi AIE2, în pofida imaginii pe alocuri proaste, creată de inconsecvența liderilor ei, dar, în mare parte, şi de opoziția care numai comunistă nu e, printr-o decizie

anterioară a Alianței au anulat privilegiile parlamentarilor privind calculul pensiei (75% din salariul de funcție). Acum pensia lor se calculează ca la toți muritorii de rând.

Ați observat ce tărăboi au ridicat tovărăşeii în legătură cu deciziile adoptate de actualul parlament, privind anularea diferitelor înlesniri pentru categoriile de populație – în mare parte susținători ai pcrm. „*Acest proiect de lege prevede un şir de restrângeri şi limitări la capitolul garanții sociale, prin micşorarea substanțială sau chiar anularea unor indemnizații sociale, precum şi prin introducerea unor condiții restrictive la obținerea unor înlesniri. Deci, mai multe categorii de cetățeni* (tot soiul de veterani ai muncii, ai războiului ş.a., numai nu moş Ion – n.n.) *vor fi privați de o parte din ajutorul social din partea statului*”, declară cu durere falsă trubadurii comuniști. Tot soiul de „*apărători ai intereselor celor obijduiți”,* conduşi din umbră şi menajați de diverse mijloace de informare în masă, apără interesele celor de alde Ivan Ivanovici şi Maria Ivanovna, care toată viața au huzurit, având birouri luxoase, maşină la scară, bucurându-se de tot felul de înlesniri moştenite încă de la tătuca Stalin, prevăzute pentru burghezia partinică. Pe când „*aborigenul*” moş Ion („bou”, precum este numit de reprezentanții „fratelui mai mare”) muncea din greu la coada vacii şi la coarnele plugului pentru această burghezie partinică de trântori şi venetici. De ce Dodon, Muntean, Muşuc ş.a. de teapa lor nu se întreabă: de ce de aceste înlesniri să se bucure numai alde Ivan Ivanovici, în detrimentul lui moş Ion, căruia nu i s-au acordat niciodată compensații la transport, la diverse servicii comunale ş.m.a.?

Comuniştii devin din ce în ce mai obraznici, dând dovadă de lipsă de elementar bun-simț, de lipsa celor şapte ani de acasă. Deunăzi am aflat cu stupoare că opera preferată a comuniştilor este romanul „*Idiotul*” al lui Dostoevski. L-am auzit ceva mai înainte pe „*strălucitul orator*” Dodon numindu-i „*idioți docți*” pe toți cei care au simțul apartenenței de neam, cei cu inima română. Mai recent a răsărit un alt grangur comunist, Petkov (da, fiul

acelui Petkov care, vă mai amintiți, era împotriva a tot ce este românesc, împotriva independenței Republicii Moldova, pe care o apără acum cu atâta îndârjire de imperialismul românesc fecioraşul său – într-adevăr, surcica nu sare departe de trunchi), care i-a numit idioți pe angajații Ministerului Educației (ca să vezi, ministrul lor Sima, încurcat în găinării amoroase, mai târziu, Victor Țvircun, care cu greu vorbea limba romană (fiind ministru al Educației), nu au fost „docți idioți"). Acest tip obraznic, cu aere de mare intelectual şi cunoscător al literaturii şi filozofiei, şi-a permis în plenul Parlamentului să insulte angajații unui întreg minister. Fiind eliminat din sală, în apărarea lui au sărit grangurii comuniști. Cum v-a plăcut explicația controversatului comunist Iurie Muntean, mare cunoscător al semanticii, privind sensul cuvântului „*idiot"* în limba greacă - „*cei care nu vor să voteze"*. Chiar că „*pasărea pre limba ei piere*". Cine sunt cei care permanent nu votează în actualul parlament? Comuniştii. Cum pot fi numiți atunci aceştia conform explicației specialistului Dodon? Exact, idioți. Nu l-ați văzut pe ideologul principal al pcrm, eminența sa cenuşie, revoluționarul Mark(s) Tkaciuk, cum îşi îndemna ortacii, asemenea idolului său Che Guevara, să urce pe baricade, adică să blocheze în semn de protest tribuna parlamentului? Pentru aceasta i-au ales în parlament, să facă circ?

Literatura şi Arta nr. 19, 2011

VICTOR STEPANIUC – STRĂNEPOTUL LUI V.I.LENIN

„V.I. Lenin este un orator talentat, cu calități de conducător, dar şi cu o totală ***lipsă de moralitate****, o atitudine nemiloasă şi necruțătoare când este vorba de viața maselor"*

(M. Gorki, noiembrie 1917)

Influența nefastă a regimului comunisto-sovietic rus asupra acestei frânturi de popor român, rebotezat de Stalin în popor moldovenesc, a fost deosebit de gravă. Rădăcinile implantate de acest regim odios nu vor fi stârpite uşor. Generații întregi au fost schilodite fizic şi moral de acest regim cu o ideologie inumană. Instrumentele de schilodire fizică au fost din cele mai diabolice promovate prin aparatul represiv bolşevic, prin „*frumusețea"* lui „*...Comisia Extraordinară (CeKa) este frumusețea şi mândria partidului comunist"* (vorba lui Zinoviev - unul din banda bolşevică), pe sama căreia sunt milioane de vieți omeneşti, Armata Roşie. Instrumentele de schilodire morală au fost din cele mai sofisticate şi diabolice, mult mai perfide decât cele de schilodire fizică. Urmele de schilodire fizică se mai uită (cu toate că trebuie să facem tot posibilul ca generațiile următoare să cunoască adevărul despre aceste crime ale comunismului), dar cele de schilodire morală implantate adânc în conştiința maselor de ideologia antiumană comunistă promovată prin organele de partid, de komsomol, de pionieri şi octombrei, vor fi stârpite mult mai greu. Cunoaştem că în istorie au mai fost revoluții comuniste cum a fost cea franceză cu atrocitățile ei însă după ea nu au rămas generații schilodite moral de tot felul komsomolişti, pionieri şi octombrei. Şi astăzi la noi în Basarabia mai continuă această practică criminală de schilodire a sufletelor tinerei generații (în special alolingvi care, din păcate, au devenit ostatici ai pcrm) promovată de comunistul-capitalistul!!! nr. 1 V. Voronin, i se mai închină acestui idol al întunericului (îmi permit această expresie deoarece întreaga lui viață a luptat contra credinței, contra

propovăduitorilor ei). Dacă ar fi o credință sinceră în idealurile comuniste treacă-meargă. Dar l-am privit ieri, 22 aprilie, pe acest cameleon V. Voronin depunând flori la monumentul celui mai mare criminal al Omenirii satanistul înveterat V. Lenin, declarându-i credință pe veci, iar astăzi seara, în noaptea Învierii Domnului, îl vom vedea în biserică alături de Vladimir, cu lumânare în mână, făcându-şi cruce şi declarându-i credință lui Hristos. Cum pot fi crezuți astfel de oameni duplicitari: una spun şi alta fac şi cred?

Generațiile de după război din Basarabia au trecut prin toate aceste cumpene promovate mai diabolic ca în restul u.r.s.s., deoarece au fost transpuse în viață în timp mult mai restrâns pentru „*a ne face sovietici*”, egali cu restul „*compatrioților*” sovietizați deja prin război civil, foamete, colectivizare forțată, represiuni, prin organizațiile de komsomol, pionieri, octombrei etc. Unii mai rezistenți cu duhul au rezistat acestui atac ideologic. Alții mai slabi cu duhul sau carieriştii au îmbrățişat această ideologie făcând carieră.

Unul dintre aceştia este Victor Stepaniuc. Fiind probabil descendent dintr-o ramură a familiei Ştefănucă, răspândită în zona Ialovenilor, a fost rebotezat de cotropitorii sovietici în Stepaniuc, ceea ce corespunde felului lui de a fi. Produs al regimului bolşevic, un semidoct care operează doar cu clişee pentru a argumenta „*măreția şi vitalitatea ideilor leniniste*”, Victor Stepaniuc a nimerit întâmplător în politică pe valul „*renaşterii*” partidului comunist. Făcând parte alături de Voronin din grupul de inițiativă Stepaniuc a stat la baza înregistrării noului partid comunist sub numele de pcrm. Această creatură neocomunistă de la bun început a dus o lipsă acută de cadre. Vechile cadre comuniste mai calificate nu şi-au găsit loc în acest nou partid. Astfel a fost intrarea lui V. Stepaniuc în politică. Ridicat la înălțimi prea mari pentru nivelul său intelectual (țin minte cum îşi bătea joc de el Iu. Roşca în diverse emisiuni TV şi radio atunci când parcă erau pe baricade diferite, mai apoi însă fiindu-i aliat în

politică şi coleg de guvern) în posturi importante în partid şi guvern după venirea comuniştilor tov. Stepaniuc, folosind resursele administrative, s-a avântat în acumularea de diplome şi titluri ştiințifice. În perioada cât s-a aflat la guvernare Stepaniuc a fost foarte „*prolific*”. A reuşit să absolve încă o universitate. S-a căpătuit cu un titlu ştiințific de doctor în istorie, sclipuind o făcătură de teză de doctorat cu o denumire scandaloasă „*Evoluția statalității moldoveneşti în epoca contemporană*” susținută cu bucluc, fiindu-i acordat titlul ştiințific de doctor prin utilizarea poziției administrative de prim viceprimministru pe care o deținea. Pe lângă faptul că aşa numita teză de doctorat reprezintă o adunătură de aiureli politizate de sorginte stalinistă privind „*statalitatea moldovenească*” şi existența „*poporului moldovenesc*” ea este plină de plagiat, aiureli născocite de alții ca el (nici a scrie nişte prostii proprii nu l-a dus capul). La cererea a 79 de doctori în istorie de a verifica legalitatea conferirii gradului ştiințific de doctor în istorie lui V. Stepaniuc CNAA a format o comisie specială. Cu părere de rău în şedința ei din 7 aprilie reprezentanții comunității ştiințifice prezenți la această şedință nu au fost la înălțime, neacumulând voturi suficiente pentru retragerea titlului ştiințific. Cu totul anapoda este părerea conducătorului ştiințific (surcica nu sare departe de trunchi) că „*autorul tezei* (adică V. Stepaniuc-n.n.) *are dreptul la propria opinie ştiințifică*”. Bine dar cum stăm cu adevărul ştiințific. Nu-mi pot închipui ca autorul unei teze de doctorat din domeniul tehnicii să înainteze spre susținere propria opinie ştiințifică care vine în contradicție cu legile naturii. În domeniul umanistic se poate. Limba română să fie fals numită limbă moldovenească. O aşchie de popor român să fie numit popor moldovenesc ş.m.a. falsuri. Cel cu musca pe căciulă consideră aceasta nici mai mult nici mai puțin drept „*o răfuială politică a oponenților săi din partidele de dreapta*”.

Dar cum se ține acest colecționar de diplome şi titluri. În diverse emisiuni Stepaniuc este cel care ştie cel mai multe, care

vorbeşte cel mai mult, nelăsându-le timp şi interlocutorilor. Priveam deunăzi (de ziua naşterii idolului lor V. Lenin – 22 aprilie) o emisiune la postul TV7 *„Osoboe mnenie”*, invitații căreia erau de o parte dr.hab. Petrenco şi analistul politic A. Țaranu, iar de cealaltă parte cunoscutul istoric de tristă faimă Dubrovschi, fost democrat devenit trubadur al regimului voronist şi mare apărător al ideilor lui Lenin, şi *„marele specialist”* în ideologia marxist-leninistă, proaspăt *„doftor”* V. Stepaniuc. Tematica emisiunii era: „Cine a fost într-adevăr V. Lenin – geniu sau criminal”. Cu declarații belicoase neargumentate, încurcând social-democrația suedeză cu bolşevismul rusesc, făcând analogie între revoluția franceza şi lovitura de stat din Octombrie 1917, justificând sacrificarea a zeci de milioane de vieți omeneşti de dragul falsei societăți comuniste, Stepaniuc şi Dubrovschi demonstrau cu spume la gură *„genialitatea lui Lenin”*, chiar dacă dnii Țăranu şi Petrenco aduceau dovezi incontestabile că Lenin a fost un mare călău, în special, pentru coruperea generației tinere prin organizațiile de komsomol, pioneri şi octombrei. Acum, când au apărut la suprafață atâtea informații ținute în secret în trecutul nu prea îndepărtat, numai nişte persoane obtuze, cu gândire limitată, mai pot repeta ca papagalii clişee imprimate în memoria lor în perioada sovietică. *„Bazele activității noastre este că adevărul, justiția şi virtutea nu există. Totul este relativ pentru noi, cu excepția Comunismului, pe care noi îl vedem ca sursă a tot ce este adevărat, judicios şi virtuos”* declara acest idol al întunericului V. Lenin. Parcă sunt luate din *„biblia”* satanistă. Fii atent moş Ioane cui dai votul pe data de 5 iunie. Nu te vinde pentru 30 de arginți.

Capitolul IV

Portrete în timp, opinii, reflecții

„O singură carte nu poate pune capăt unor idei preconcepute, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la rândul ei, poate să ducă la o schimbare a lucrurilor”
(*„Arestarea, procesul şi moartea lui Iisus”* Haim Cohn).

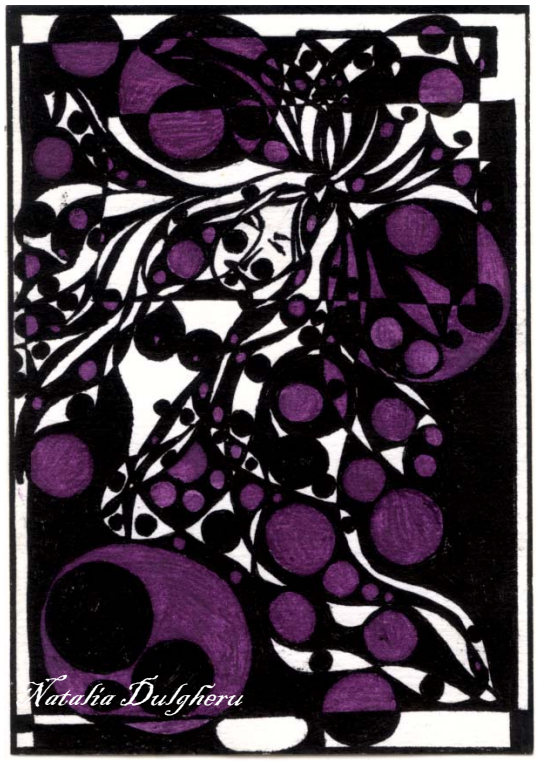

LACRIMILE ROMÂNILOR BASARABENI

„O singură carte nu poate pune capăt unor idei preconcepute, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la rândul ei, poate să ducă la o schimbare a lucrurilor” (*„Arestarea, procesul şi moartea lui Iisus”* **Haim Cohn)**.

Este cazul nostru, al acestei aşchii de popor român. Ideea preconcepută în mintea bolnavă a lui Stalin – ideea moldovenismului, promovată metodic de regimul comunist sovietic, de urmaşul legitim al pcus criminal – pcrm, de unii rătăciţi, ideea *„eliberării de la 1812 de sub jugul turcesc”* şi a *„raiului comunist sovietic”*, promovate de istoricii-trubaduri ai regimului totalitar comunist, trebuie să fie combătute, demascate.

Lucrarea *„Lacrimile românilor basarabeni”*, scrisă de dl Radion Cucereanu, un vechi profesor de şcoală, scriitor şi patriot, *„Culegeri de materiale cognitiv-educaţionale destinate tineretului, părinţilor, pedagogilor pentru educarea basarabenilor în spiritul moral-patriotic românesc”*, cum o numeşte autorul, se încadrează perfect în lanţul activităţilor de oglindire a celui mai mare cataclism din istoria multimilenară a acestei aşchii de popor român – 1812-2012. Îmi pare rău că nu l-am cunoscut mai înainte.

Fiind sincer din fire, mi s-a destăinuit cu sinceritatea care-l caracterizează că a făcut şi domnia sa educaţie comunistă pe vremuri, lucru pe care-l regretă. Însă odată cu adierea primilor

curenţi ai dezghețului gorbaciovist germenii apartenenței de neam, crezuți de ideologii comunişti complet anihilați la această frântură de popor român, iată că au reînviat, s-au trezit la unii. Au supraviețuit în pofida monstruozităților regimului comunist, ceea ce confirmă o dată în plus cunoscuta zicală românească: „*Sângele apă nu se face*". Printre ei se numără şi reputatul pedagog şi patriot Radion Cucereanu. Dar câți alții din generația domniei sale au rămas încă în cleştele vechilor tiparnițe sovietice? E regretabil faptul că şi acei (istoricii) care ar trebui să facă mai multă lumină în problemele identității şi apartenenței de neam deseori se împotmolesc pe potecile mlăştinoase create în mod special de neprieteni în problemele istoriei neamului. Tot mai des apare întrebarea: Care este rostul acestui zbucium fără sens (la prima vedere), al acestei lupte cu morile de vânt? În astfel de clipe deosebit de bine venit este răspunsul autorului cărții „*Arestarea, procesul şi moartea lui Iisus*", Haim Cohn, la întrebarea dacă o carte poate pune capăt unor idei preconcepute. „*O singură carte nu este în stare de aşa ceva, dar poate crea o opinie publică, iar aceasta, la rândul ei, poate să ducă la o schimbare a lucrurilor*", a fost răspunsul lui.

Este de datoria fiecărui român de a face cunoscută istoria adevărată a Neamului, în special, străinilor, celor din Uniunea Europeană, chiar dacă grija vecinilor noştri a fost prea mare de a ne lăsa cât mai puține documente privind istoria noastră, majoritatea fiind lichidate, răstălmăcite sau puse sub şapte lacăte în arhivele de la Moscova, Istanbul, Viena, Budapesta ş.a. Primul volum al viitoarei trilogii de culegeri de lucrări, ieşită recent de sub tipar, este un prim pas al domniei sale în această direcție. Această culegere de materiale are un caracter orientat spre educația moral-patriotică a tineretului. Valoarea cognitivă a cărții este deosebit de importantă în atmosfera de îndobitocire a populației locale, de mankurtizare, promovată de regimul țarist, iar până mai ieri de regimul comunist sovietic, continuată de

regimul comunist al lui Voronin, care încă nu e „*plecat*" numai din cauza mâncărimii din rândul Alianței de guvernare.

Deosebit de importante sunt paginile din istoria învățământului şi gândirii pedagogice din România. Cititorul va afla amănunte memorabile şi instructive din activitatea unor iluminişti şi filantropi ca Ion N. Halippa, Ion Pelivan, Nicolae Casso, Vasile Stroiescu, Constantin Cristi, care au contribuit la menținerea conştiinței naționale. Un loc aparte îl ocupă sistemul de învățământ introdus în Basarabia în cei 22 de ani de „*asuprire burghezo-moşierească*". Prin intervențiile lirice, într-o formă concisă, laconică, face o trecere în revistă a evenimentelor destul de amplă, convingătoare, apelând la izvoare puțin cunoscute. Lucrarea va fi de un real folos profesorilor de istorie din şcoli, aflați sub presiunea prea deselor schimbări în domeniul predării Istoriei Neamului. Indiferent de cum s-a numit disciplina (Istoria românilor (cea mai bună variantă) înlocuită de Voronin cu un surogat de Istorie integrată, iar acum cu pur şi simplu Istoria – lucru neînțeles, de ce Ministerul nu a revenit la denumirea firească a disciplinei – Istoria românilor), profesorii oneşti, profesorii adevărați au ştiut cu ce să „*umple*" acest gol. Cartea domnului Radion Cucereanu le va veni în ajutor acestor profesori. Dacă primul volum al trilogiei zămislite de autor este o trecere în revistă a evenimentelor tragice care au avut loc din momentul cotropirii Basarabiei de către Rusia țaristă în 1812 până în 1940, atunci să ne aşteptăm că în următoarele volume autorul va veni cu noi argumente ale unor martori oculari privind genocidul basarabenilor promovat de regimul stalinist, instalat în Basarabia pe „*vârful baionetelor*" după cea de a doua ocupație rusească a Basarabiei în 1940, în timpul războiului, după cea de-a treia ocupație rusească din 1944, în timpul foametei organizate, al valurilor de deportări din 1940, 1949 şi 1953 şi al unui lung şir de deportări pasive de aproape 40 de ani (1956-1990). Aceste mărturisiri ale celora care au trecut prin groaznica maşinărie stalinist-comunistă de exterminare a celei mai performante creații

a lui Dumnezeu – Omul – sunt foarte importante pentru generațiile viitoare. În acest sens deosebit de grăitoare sunt mărturisirile unei victime basarabene (dintre sutele de mii) – Eufrosinia Chersnovschi: „*Acum, când viața unei generații întregi ne separă de sfârşitul războiului, totul este privit altfel. Mânuind foarfecele şi cleiul, orice operă literară poate fi schimbată totalmente. O carte de istorie poate fi schimbată şi mai mult. La dispoziția celor care o redactează sunt nu numai foarfecele şi cleiul, dar „amintirile" scrise la comandă şi „literatura artistică care îndeplineşte aceeaşi misiune". Oamenii de vârsta mea țin minte cum au fost falsificate evenimentele, destinele oamenilor, faptele. Însă ei tac. Aşa e mai liniştit şi sigur. Mai trec câțiva ani şi noi, ultimii martori ai revoluției şi NEP-ului, ai colectivizării şi ai terorii staliniste – vom muri şi nimeni nu va putea spune: „Nu! A fost cu totul altfel!" De aceea încerc să „fotografiez" ceea ce am văzut cu ochii proprii. Oamenii trebuie să cunoască adevărul, pentru ca repetarea să devină imposibilă*".

La mai mult şi la mai mare, stimate profesor!

Literatura şi Arta, nr. 48, 2011

PROFESORUL ION SANDU LA 60 DE PRIMĂVERI ÎMPLINITE

„Sunt mulți chemați - puțini aleşi" **(A. Vlahuță)**

Profesorul Ion Sandu este unul dintre cei aleşi. A demonstrat acest lucru pe parcursul întregii sale vieți. Profesorul Ion Sandu este o personalitate cunoscută nu numai în România şi Basarabia, dar şi departe de hotarele ei. Chiar în primul an după declararea independenței Republicii Moldova prin portița puțin întredeschisă de la Prut (acest râu, care din voia cotropitorilor cum spune marele patriot poetul Nicolae Dabija, a despărțit Sculenii de Sculeni, Unghenii de Ungeni, Zberoaia de Zberoaia, Grozeştii de Grozeşti, Măcăreştii de Măcăreşti, Costulenii de Costuleni, cu alte cuvinte frații de frați), ferecată timp de peste 50 de ani, prof. Ion Sandu a venit în Basarabia, dornic de aşi vedea frații, de a înțelege cum au supraviețuit în pofida tuturor vicisitudinilor istorice. Cu adevărat „*Sângele apă nu se face*".

Să încercăm să stabilim de unde vine profesorul, inventatorul, creatologul Ion Sandu? Absolvent al liceului Teoretic (Moineşti, Bacău) 1971, al Universității „*A.I.Cuza*" (1975) cu media 9,41 şi examenul de diplomă 10,00. A susținut teza de doctorat în a. 1984 obținând titlul științific de doctor în științe chimice. Pe parcursul activității științifice şi inventive Ion Sandu a obținut rezultate remarcabile, părând incredibile pentru o scurtă viață de om. Se creează impresia că nu există vre-o apreciere a activității științifice şi inventive, pe care să nu o fi obținut profesorul Ion Sandu. Doctor în științe chimice, profesor universitar, mare inventator, inventolog, autor de metode originale de conservare a patrimoniului cultural. Profesorul Ion Sandu a pus

bazele, alături de profesorul Vitalie Belousov, Institutului Național de Inventică, apoi singur, Centrului Mitropolitan de Cercetări TABOR (Tehnici Artistice din Biserica Ortodoxă Română), unde a fost director şi coordonator programe de cercetare. Este fondatorul Platformei de Formare şi Cercetare Interdisciplinară în domeniul Arheologiei şi a Patrimoniului Cultural - ARHEOINVEST, care cuprinde colective de cercetare de la Facultățile de Istorie, Teologie, Fizică, Biologie şi Geografie-Geologie. În cadrul Platformei ARHEOINVEST a pus bazele unui periodic multidisciplinar (International Journal of Conservation Science) pe Ştiința şi Ingineria Mediului, înglobând astfel şi domeniul de Investigare şi Conservare Ştiințifică a bunurilor de patrimoniu cultural şi natural.

Profesorul Ion Sandu este autor a: 40 de monografii, inclusiv 4 editate în limba engleză; 485 de articole ştiințifice, inclusiv cele peste 100 ISI; 130 invenții, inclusiv 20 în străinătate; 418 comunicări internaționale şi 235 naționale; 172 proiecte de cercetare, inclusiv 6 internaționale ş.m.a. Activitatea inventivă a fost apreciată de-a lungul anilor cu 391 medalii (212 aur, 119 argint, 60 bronz), 118 diplome şi 108 distincții, ordine şi premii, ca de exemplu: Premiul Special „*Nicola TESLA*", Sevastopol 2010; Cavaler al Ordinului STAR ODIN, Sevastopol, 2010; Marele Premiu „*The Best International Delegation*", ATTIC Barcelona 2010; Premiul Special al Academiei Internaționale, Kiev, 2010; Marele premiu al Juriului International, INVENTICA 2010, Iaşi; Marele Premiu al Salonului National de Carte Tehnico-Ştiințifică, Iaşi, 2010 (pentru monografia Conservarea ştiințifică a Monumentelor de Piatră); Premiul Special AGEPI Chişinău, 2010; Grand Prix al Universității Tehnice a Moldovei, Iaşi, 2010; Premiul Special al Asociației Inventatorilor din Croația, Iaşi, 2010; Premiul „*Excelența in cercetare*" acordat de Universitatea POLITEHNICA Bucureşti, 2010; Diploma şi medalia „*A.S. Popov*" a Academiei Internaționale a Autorilor de Invenții şi Descoperiri, Sankt Petersburg; Marele Premiu al Universității

Tehnice a Moldovei 2009; Cupa AGEPI Chişinău 2009; Premiul Special al Academiei de Ştiințe a Ucrainei; Ordinul Archimedes de Argint şi Laureat al Salonului Archimedes 2008; Medalia de Aur şi Ordinul Sfântul Mihail al Asociației Inventatorilor din Serbia 2008; Cupa de Aur şi Diploma de Excelență a Universității Naționale din Harkov 2007; Cupa şi Diploma de Excelență a Institutului de Arhitectură din Sevastopol 2007; Medalia de Aur şi Ordinul RUN al Şcolii Superioare de Ştiințe PRICINOSTI din Sevastopol, acordata în cadrul Salonului EUREKA Bruxelles 2006; Diploma de Excelență pentru activitatea ştiințifică în domeniul Patrimoniului Cultural decernată de Institutul Național pentru Patrimoniu Cultural, Bucureşti, 2005; Medalia de Aur şi Diploma ICEPEC Bruxelles, 2005; Grand Prix „Archimede de Aur" şi Laureat al Salonului Archimedes în anul 2005, Moscova; Trofeul de argint GENIUS-EUROPA obținut în anul 2004 la Budapesta; Grand Prix „*Archimede de Aur*" şi Laureat al Salonului Archimedes în anul 2004 la Moscova; Diploma de Excelență a Muzeului Militar Național, în anul 2003 la Bucureşti; Diploma şi Medalia de aur „*Dumitru Leonida*", decernate de Muzeul Tehnic Bucureşti în anul 1995; Diploma şi medalia de aur ŞTEFAN CEL MARE ŞI SFÂNT, decernate de Mitropolia Moldovei şi Bucovinei în anul 1994; patru ordine consecutive ale Regatului Belgiei: Ordinul Meritul Inventiv in grad de Mare Ofițer, Bruxelles 2005, Ordinul Meritul Inventiv in grad de Comandor, Bruxelles 2004, Ordinul Meritul Inventiv cu Grad de Ofițer, Bruxelles 2003 şi Ordinul Meritul Inventiv cu Grad de Cavaler, Bruxelles 2002, acordate de Camera Belgiană a Inventatorilor; Ordinul Meritul Inventiv în Grad de Comandor „G. Constantinescu" şi Medalia de Aur, acordată de Filiala Cluj a Societății Inventatorilor Români; Premiul Special şi Medalia de Aur pentru Ştiință pe anul 1997, acordat de Academia Internațională de Cultură Parthasarathy, Madras – India; laureat al Ordinului „*Sf. Andrei*" în anul 1999, acordat de Asociația „*Sf. Andrei*" din Scoția. Este membru fondator şi membru de onoare al

multor societăţi şi asociaţii profesionale naţionale şi internaţionale de prestigiu. Este membru fondator al Societăţii Inventatorilor din România (1991), Preşedinte al Forumului Inventatorilor Români (din a. 2003) şi multe altele. Mă opresc aici lista fiind foarte lungă. Acestea sunt doar câteva titluri de prestigiu pe care le deţine profesorul Ion Sandu.

Pentru activităţile sale excepţionale, pentru calitatea sa de Om cu literă mare, profesorul Ion Sandu este venerat de cei care-l înconjoară. *Este venerat* de colegii din Departamentul de Ştiinţă, de la Laboratorul unde este Director, reuşind în scurt timp să formeze un valoros colectiv de cercetători. Este venerat de foarte mulţi profesori de la Universitateai „A.I. Cuza" şi de la Universitatea Tehnice „Gh. Asachi" din Iaşi în care a activat şi mai activează în calitate de profesor, conducător de doctorat, organizator de prestigioase manifestări cu caracter inovativ şi cultural, dar şi de mulţi prieteni din Basarabia, de la Universitatea Tehnică a Moldovei.

Este venerat de cei, pe care ia ajutat, îndrumat să-şi pregătească şi să susţină doctoratele. *Este venerat* de o întreagă pleiadă de foşti studenţi, pe care i-a educat pe parcursul celor peste 35 de ani de activitate profesorală universitară. Este venerat de mulţimea de prieteni, care vin să-l felicite cu ocazia împlinirii onorabilei vârste de 60 de ani.

Cei care l-au cunoscut cu ani în urmă menţionează că profesorul Ion Sandu a rămas acelaşi: întotdeauna binevoitor, amabil, cu un surâs nelipsit pe buze.

Şi, în sfârşit, *este venerat* de cei trei copii, fiica *Irina Crina Anca*, cercetător, doctor în Ştiinţe Chimice), *Ioan Gabriel*, şef lucrări, doctor în Ştiinţe Inginereşti şi *Andrei-Victor*, inginer, doctorand, Ştiinţa şi Ingineria Materialelor.

Ei bine, cu certitudine profesorul Ion Sandu este un om împlinit. Însă deoarece de la o anumită vârstă începem tot mai mult să înclinăm spre filozofie - filozofia vieţii să încercăm să nu ocolim şi noi acest viciu, frumos viciu uman. Cu timpul ne dăm

seama că viaţa este tot ce avem pentru a putea înfrunta veşnicia, fiind o serie de experienţe ce se urmăresc una pe alta până când sufletul ajunge la ţintă. Trăind, ne căutăm calea, colindând nenumărate cărări dar până la urmă ne întâlnim pe acelaşi drum ce amestecă marmura cu noroiul. Aşa gândind, fericirea în sens augustinian înseamnă să ştii să-ţi doreşti ceea ce ai, însă nu-l putem uita pe Kant care ne aminteşte că de fapt fericirea este un ideal al imaginaţiei, nu al raţiunii. Dar lucrurile se pot vedea şi altfel, gândindu-ne cât de fericiţi eram în tinereţe, la vârsta minunatelor greşeli. Acum, după trecerea timpului nu le mai regretăm, dar ne deranjează faptul că nu le mai putem repeta. De fapt, bătrâneţea este o trecere de la pasiune la compasiune şi atunci foarte puţine lucruri mai par absurde fiindcă chiar dacă tinerii cred că bătrânii sunt nebuni, doar bătrânii ştiu din experienţă, că tinerii sunt nebuni.

Fără să ne dăm seama, de fiecare dată, cultura te pune în cauză arătându-ţi limitele, şoptindu-ţi că eşti relativ, că eşti vulnerabil, obligându-te să fii modest. Dar tot ea îţi descoperă infernul şi-ţi arată că de cele mai multe ori, el este în tine. Tot cultura ne arată câte primejdii ascunde o lume fără întrebările care se nasc pe stradă, printre amintiri sau pe malul mării şi că în general nu mărturisim decât ce-am aflat de la viaţă, cu ajutorul inimii. Acest umanism ne apropie de gândirea lui Erasmus, acel învăţat curtat la vremea sa de toate capetele încoronate ale Europei - cel care a adus mari elogii inginerului şi creatorilor de nou.

Dar să continuăm cu filozofările şi să ne întrebăm: ce este totuşi o viaţă de om? Răspunsul încerc să-l găsesc acolo unde, vorba românului, *„s-a născut veşnicia"*, adică la ţară (de unde vine şi stimatul nostru profesor). Nimic nu este mai caracteristic unei naţiuni decât ceea ce se păstrează şi dăinuieşte în timp – tradiţiile naţionale. Ţin minte spusele părinţilor mei, dar ei le-au preluat de la stră- străbunii lor, că pe parcursul vieţii Omul trebuie să aibă o familie şi să crească copii, să sădească cel puţin un pom

şi să sape o fântână. Dacă e să pătrundem în esenţa acestei filozofii ţărăneşti atunci sensul direct este: să creşti copii ca o condiţie a perpetuării Neamului în timp, a continuităţii lui; să sapi o fântână pentru oameni, pentru drumeţul însetat. Cu cât fântâna este mai adâncă cu atât apa e mai bună; să sădeşti un pom pentru ca trecătorul obosit să se bucure de umbra lui. Profesorul Ion Sandu în sensul indirect al acestui înţelept sfat a îndeplinit toate aceste condiţii. A săpat o fântână foarte adâncă din care îşi vor potoli setea de cunoştinţe încă multe generaţii de tineri setoşi de carte. A sădit foarte mulţi pomi. Miile de studenţi educaţi aplică cunoştinţele implantate de profesor la diferite companii şi instituţii din Ţară şi departe de hotarele ei. Are o familie model. A crescut trei copii: doi bravi brazi şi o frumoasă salcie. Din acest punct de vedere putem spune cu certitudine că profesorul, inventatorul, inventologul, bun specialist în arta conservării patrimoniului cultural al Neamului, este un om împlinit.

Îi port o deosebită stimă profesorului Ion Sandu pentru profesionalismul de care dă dovadă, pentru cultura sa, pentru omenia, care-l caracterizează. Dacă profesorul Ion Sandu consideră că poate să coboare de pe baricadele ştiinţei, ale creaţiei şi să se ducă la odihna binemeritată îi voi spune: e încă devreme Maestre. La mulţi ani Maestre!!! **La mulţi ani, profesore!!!**

Literatura şi Arta nr. 4, 2012

SFINŢIREA BISERICII „*SF. APOSTOLI PETRU ŞI PAVEL ŞI SF. IERARH NICOLAE*” DE LA HAGI CURDA UMBRITĂ DE ACŢIUNILE AUTORITĂŢILOR (CREŞTINE?) UCRAINENE

„A fi român în Bugeac e ca şi cum ai suferi de o boală psihică, din punctul de vedere al autorităţilor ucrainene.“
(G. Damian, C. Florinţiu-Vărzaru. Românii din Bugeac pe cale de dispariţie)

Într-adevăr, sfinţirea bisericii „*Sf. Apostoli Petru şi Pavel şi sf. Ierarh Nicolae*” în sâmbăta de 16 iulie recent, a fost o adevărată frumoasă sărbătoare pentru mirenii de la Hagi Curda – un frumos sat din Bugeacul din sudul Basarabiei accidental aflat astăzi în componenţa Ucrainei, de la gurile Dunării şi braţul Chilia din delta Dunării. Lunga lor luptă de peste 15 ani cu autorităţile creştine şi laice locale şi regionale de la Ismail şi Odesa (mitropolia Odesa), cu tembelismul cras ucrainean, în sfârşit, s-a încununat cu succes. Frumosul locaş sfânt, construit cu o substanţială contribuţie a Departamentului Românilor de Pretutindeni şi a marelui român din SUA Nicolae Popa (acelaşi

Nicolae Popa care a contribuit esenţial la reconstruirea cimitirului de la Ţiganca – un frumos omagiu adus ostaşilor români care la ordinul conducătorului lor Ion Antonescu au trecut Prutul şi şi-au dat viaţa pentru eliberarea fraţilor lor din mult

pătimita Basarabie de sub jugul prea crunt al ocupanților sovietici), a societății „*Dunărea şi Marea”* condusă de Petre Grozavu, a mirenilor din localitate, a altor oameni de bună credință din Basarabia şi Ucraina, a fost sfințit ieri. Important nu este numai faptul sfințirii acestui locaş sfânt însă şi faptul că este unicul din sudul şi nordul Basarabiei şi Bucovina, vechi teritorii româneşti ocupate de Ucraina (dăruite de tătuca Stalin hapsânului N. Hruşciov), care a ales să fie sub oblăduirea sfintei Patriarhii Ortodoxe Române în cadrul Mitropoliei Basarabiei. A fost alegerea enoriaşilor din Hagi Curda, ştiind că calea spre victorie va fi foarte grea în condițiile unor opresiuni de neînchipuit din partea autorităților ucrainene (demersurile pentru construcția bisericii au început încă din anul 2000, dar au existat multe probleme legate de obținerea avizelor de funcționare şi a finanțării). Biserica din localitatea Hagi Curda (Kamâşovka în Ucraina), raionul Ismail, este ”*prima biserică românească ridicată în Ucraina în ultimii 60 de ani*”. Formal fiind frați de ortodoxie ucrainenii astăzi au instaurat în nordul şi sudul Basarabiei şi Bucovina un regim de ucrainizare prea crunt, similar celui al regimului de asuprire rusesc după ocuparea Basarabiei în 1812 – jug mult mai crunt decât cel otoman al necredincioşilor musulmani. „*Frați de ortodoxie se consideră nu cei care formal au îmbrățişat credința creştină ortodoxă ci cei care o poartă în inimă cu dragoste de frate”*.

Pentru a înțelege mai bine esența acestui eveniment voi recurge la un scurt istoric al acestui sat, aducând unele date din diferite articole despre sudul Basarabiei, dintr-o carte de istorie a satului „*Hagi Curda-Camîşovka*” editată de un hagicurdean cu dragoste de neam Teodor Iordăchescu, impecabil redactată şi ilustrată cu ajutorul cunoscutului promotor al românismului românilor din afara României prof. Vasile Şoimaru. Este o străveche localitate cu rădăcini adânci care se pierd încă în perioada Daciei lui Buerebista, poate şi mai veche. Formal sub denumirea de Hagi Curda satul este datat cu a. 1814. În realitate această localitate străveche pe malul lacului Chitai îşi trage

originile din vremurile Principatului Moldovei, când se numea Frumuşica. În a. 1947 sub politica de ucrainizare este rebotezat în Kamîşovka ca şi multe alte sate româneşti–Prioziornoe (Ceamaşir), Oziornoe (Babele, satul de baştină a generalului Averescu), Utkonosovka (Erdec Burnu, pe malul lacului Catlabuga, unde la 1485 Ştefan cel Mare învinge armata turcească în cunoscuta „*bătălie de la Cătlăbuga”*), Novoselskoe (Satul Nou), Orlovka (Cartal), Plavni (Barta), Cervonzi Iar (Chitai), Staroselie (Frumuşica Veche) ş.m.a. Istoricii menționează cu părere de rău că numele satelor deseori pur româneşti poartă denumirile date de cotropitori. Actualmente are cca 4000 de locuitori. Lacul Chitai are o lungime de vreo 30 kilometri. Aici a existat o biserică românească cu acelaşi hram, sfințită în 1875 de către episcopul Melchisedec Ştefănescu al Dunării de Jos, în perioada în care sudul Basarabiei era sub stăpânirea României. Comuniştii ucraineni au demolat însă în 1979 vechea biserică românească. După destrămarea u.r.s.s. în a. 1995, după mari eforturi s-a reînființat parohia din localitate sub oblăduirea Mitropoliei Basarabiei, afiliată Patriarhiei Române. Preot a fost numit pr. Anatol Cristea. În urma amenințărilor la adresa familiei sale, fiind numit spion român preotul Anatol Cristea a plecat din sat în a. 1997, revenind ulterior ştiind, de fapt ce-l aşteaptă. De-a lungul timpului, biserica a fost vandalizată de mai multe ori, iar enoriaşii maltratați: 17 iunie 2003 - enoriaşii bisericii au fost bătuți; 21 iulie 2003 - preotul a fost legat de o maşină şi amenințat că va fi târât până va muri; 6 iulie 2004 - uşa bisericii a fost spartă, mobilierul a fost distrus, icoanele şi podeaua au fost stropite cu motorină, iar maşina părintelui Cristea incendiată; 9 mai 2005 - li s-a interzis enoriaşilor să intre în cimitir, iar preotul a fost bătut; 9 aprilie 2006 - preotul a fost bătut de mai multe persoane neidentificate în gara din oraşul Ismail; mai 2006 - 18 iunie 2006 - casa părintelui Curtev a fost atacată de trei indivizi mascați, i s-au spart geamurile, indivizii amenințând că o vor incendia. Pentru nici una dintre toate aceste agresiuni nu au fost identificați sau pedepsiți făptaşii de către autoritățile ucrainene.

După admiterea Ucrainei în Consiliul Europei, statul ucrainean şi-a asumat angajamentul de a semna şi a ratifica Convenția-cadru cu privire la protecția minorităților naționale precum şi Carta europeană a limbilor regionale şi minoritare.

Să revenim însă la subiectul articolului – sfințirea bisericii din Hagi Curda. După o călătorie obositoare de opt ore şi jumătate (într-o țară civilizată europeană o distanță de 200 cm ar fi fost parcursă în 2-3 ore) cu o reținere la vama ucraineană de o oră şi jumătate autocarul de la Chişinău cu cca 40 de persoane – originari din Hagi Curda (soția mea este originară din acest sat), reprezentanți ai presei şi asociației *„Dunărea şi Marea”*, vre-o opt tineri din organizația de tineri de pe ambele maluri ale Prutului *„Pro Basarabia şi România”* a sosit, în sfârşit, la biserica din Hagi Curda. Prezenți erau deja consulul României la Odesa, alte personalități din România şi Republica Moldova. Ceremonia de sfințire a început la orele opt şi jumătate, fiind oficiată de un sobor de preoți în frunte cu preasfinția sa mitropolitul Mitropoliei Basarabiei Păduraru, continuând apoi cu o liturghie de aproape două ore. Toate acestea au avut loc în lipsa celor cca 100 de persoane dintre care jurnalişti, reprezentanți ai ONG-urilor afiliate la Acțiunea 2012, dar şi studenți, care au fost opriți la granița Reni, în dreptul localității moldoveneşti Giurgiuleşti, de către vameşii ucraineni, fără ca aceştia să le dea prea multe explicații. Oficiali, jurnalişti, reprezentanți ai unor ONG-uri, dar şi studenți, toți români şi moldoveni, se îndreptau spre Hagi Curda, unde s-a sfințit prima biserică românească din Bugeac, astăzi regiunea Odesa (Ucraina), în locul celei demolate în perioada sovietică. Tinerii din autocarul nostru erau în aşteptarea tinerilor din România. Ei ne-au relatat că colegii lor rămaşi la Bucureşti au pichetat ambasada Ucrainei cu placarde „Ruşine Ucraina”. Spre orele 14.00, când evenimentul practic s-a consumat, văzând că oaspeții din România nu mai sosesc, oaspeții din Chişinău, spre regretul grupului de tineri care îşi aşteptau prietenii din Bucureşti, s-au urcat în autocare şi au pornit spre Chişinău. La numai câteva sute de metri am întâlnit primul autocar cu oaspeții de la

Bucureşti, iar peste câțiva kilometri am întâlnit cel de-al doilea autocar. Spre indispoziția unora din autocarul nostru care se prea grăbeau (unii jurnalişti care au sosit numai în cadrul serviciului, alte persoane care nu prea au înțeles că aflarea noastră la acel frumos eveniment se datora, în primul rând, acelor tineri care la Bucureşti şi Chişinău au contribuit esențial la organizarea autocarelor) câțiva tineri au coborât şi şi-au întâlnit prietenii din autocarul românesc. Probabil şi al treilea autocar din Bucureşti, din *„mila”* vameşilor ucraineni, a sosit la biserica din Hagi Curda. Au sosit după consumarea evenimentului. Parcurgând o aşa distanță mare în condițiile unei călduri sufocante tinerii de la Bucureşti au dorit cu tot dinadinsul să vadă această minune românească din stepa Bugeacului – Biserica din Hagi Curda. Cu regret unii dintre condrumeții mei din autocar nu au apreciat acest gest de iubire de neam mai rar întâlnit la tinerii de astăzi (în loc să petreacă la umbra copacilor şi răcoarea barurilor şi să bea bere rece ei au preferat un drum lung pe o căldură sufocantă). De menționat că aceeaşi bravi tineri români din organizația *„Pro Basarabia şi Bucovina”* nu sunt la prima lor reținere. Mai mult de doi ani în urmă, sosiți de la Bucureşti cu câteva autocare, au fost blocați de bravii vameşi moldoveni la ordinul personal al lui Voronin la 26 martie 2009 la vama Leuşeni pentru a le zădărnici participarea lor la acțiunea legată de serbarea a 91 de ani de la unirea Basarabiei cu Patria Mamă.

Alții dintre frații noştri români, mai puțin norocoşi, porniți la acest eveniment nu au mai ajuns la Hagi Curda. Este vorba de Simona Lazăr de la Jurnalul Național şi Valentin Țigău de la Radio România, care au fost ținuți timp de o oră în clădirea Vămii Renii. În jurul orei 10, au fost declarați indezirabili în baza articolului 8 al Constituției Ucrainei. *„Au fost duşi de către vameşi în spate pentru a fi preluați de către autoritățile moldovene, urmând apoi să fie întorşi în țară. Noi nu am avut voie să vorbim cu ei*" a declarat unul dintre cei din autocar.

Ce putem face pentru frații noştri români, care gem sub presingul ucrainean de deznaționalizare, noi, cei din Basarabia,

care ne-am autoliniştit după ce ne-am rezolvat întrucâtva problemele noastre identitate şi de limbă? Să mergem cu fiecare ocazie în satele româneşti de acolo, să discutăm pe viu cu oamenii de acolo, să scriem despre toate neregulile observate, să batem în toate clopotele disponibile pentru a implica organismele internaționale în rezolvarea problemelor. „*Să mergeți cât mai mulți în sudul Basarabiei, zonă cunoscută şi ca Bugeac, regiunea Odesa, Basarabia istorică. Să treceți granița şi să călătoriți prin sate. Să vorbiți cu oamenii şi să le ascultați durerile. Apoi să scrieți. Pe bloguri, în reviste, în ziare. Să le povestiți prietenilor ce ați văzut, cum este zdrobită identitatea națională a 124.000 de români. Cum a fost smulsă limba română din societate, cum se petrece un adevărat genocid etnic acolo. Nu trebuie să tăcem. Trebuie să lăsăm cât mai multe mărturii ale celor care se petrec sub ochii noştri, imediat lângă granița României*" ne îndeamnă jurnaliştii **G. Damian, C. Florințiu-Vărzaru,** autorii minunatei cărți „*Românii din Bugeac pe cale de dispariție: o călătorie prin satele româneşti din sudul Ucrainei*".

Ceea ce doare este strigătul de durere puțin auzit de autoritățile, care ar putea întrucâtva să-i ajute pe bieții frați români din Basarabia de sud (dar şi pe cei din nordul Basarabiei şi Bucovinei). „*Pasivitatea, înstrăinarea şi nepăsarea noastră de azi, cultivate secole la rând de ruşi, au adus la aceea că noi practic suntem şterşi din lista neamurilor convieţuitoare în ţinut. Vreau să le spun tuturor, să se ştie: noi, fraților, încă n-am murit cu toții, iar de-om muri, pentru moartea noastră cineva va trebui să răspundă în fața Celui de Sus. Este cu adevărat ceva de neînțeles, absurd. Toate popoarele bat la uşa noii Europe, iar noi, comunitatea românească din sudul Basarabiei, ne pomenim uitați cu desăvârşire, rămaşi în urmă de carul istoriei. Iată de ce consider că trebuie să arătăm lumii că noi suntem încă în viață şi că rămânem mândri de neamul nostru, de obârşia noastră, chiar în condițiile vitrege de azi. Condiții, aş spune, foarte grele, când mințile oamenilor de rând, ale copiilor sunt întunecate fără milă prin diferite politici oficiale şi neoficiale de deznaționalizare, cum*

ar fi mitul despre aşa-numita „limbă moldovenească" – deosebită, chipurile, de limba română, sau separarea moldovenilor de ceilalți români…Noi suntem cu o limbă stricată şi deseori vorbim cu greşeli. Statul ucrainean vrea să ne distrugă cu totul – sută la sută. Noi, ca neam, nu avem acolo niciun ziar. Cândva apărea pe la noi „Concordia", de la Cernăuți, dar acum redacția o fi având probleme, căci nu mai este cum îl ştiam. Când îl aveau acolo colaborator şi pe Vadim Bacinschi, ziarul era mult mai combativ. Prin el, țineam şi eu legătura cu „Concordia"… Posturile de televiziune de la Chişinău nu le prindem, ele sunt blocate. Le privim pe cele din România, că suntem la o azvârlitură de băț de Patria noastră. De ascultat, ascultăm numai postul de radio Chişinău, dar numai de la 7 dimineața până la 7 seara. În schimb, permanent este difuzat postul de radio din Tiraspol, care se aude mai bine, vuieşte în tot satul. Ziare din R. Moldova nu putem abona…Peste tot – aceeaşi jale. Situația e cu mult mai grea decât v-o închipuiți. Omul simplu n-are dreptul să gândească altfel decât ceea ce este promovat de către oficialități, iar oficialitățile fac tot posibilul ca să-i mancurtizeze pe români. Astfel se întâmplă că o bună parte din oamenii simpli nu mai sunt interesaşi de propria istorie, de neam, ei se gândesc ce ar face ca să-şi poată întreține familia. Deşi oamenii din satele noastre vorbesc numai româna, când merg la poştă sau când fac anumite dări de seamă către oficialități trebuie să folosească limba ucraineană. Noi, cei mai vârstnici, n-o cunoaştem şi ne descurcăm cu limba rusă. Peste 10-15 ani o să fie prăpăd cu românismul în acea regiune… Cum să plecăm? Asta ar fi o trădare de baştină. Dacă vor pleca toți românii din sudul Basarabiei, îndată vor veni acolo ucrainenii, ruşii. Cred că anume asta şi vor naționaliştii ucraineni, dar şi oficialitățile. De ce nu acceptă specialiştii care au făcut studii în România sau Republica Moldova? Lor le trebuie teritorii, nu specialişti. Apoi, mai este o chestie simplă, de viață: omul mai degrabă va îndura greutățile, decât să-şi părăsească satul, casa, lotul de pământ, vecinii, rudele…În toate satele din sudul Basarabiei există oameni

care se opun asimilării lor printr-o mocnire interioară, deşi majoritatea au fost mancurtizaţi. La grădiniţă, copiii sunt educaţi în limba ucraineană, la şcoală – aceeaşi poveste. Drepturile noastre au rămas doar pe hârtie, dar în realitate oamenii, chiar şi învăţătorii, cu părere de rău, nu vor să-şi facă probleme cu autorităţile. Şefa de studii a şcolii din Hagi Curda, spune faţă de elevi: „Ce-mi trebuie mie latinița, ce o să fac cu ea?!" O strâmtorează şi pe ea de la Direcţia raională de învăţământ. Acum, când întrebi un copil din care naţiune face parte, el îţi spune că-i ucrainean. De te revolţi: „Cum, măi, dacă şi mama ta, şi tatăl tău sunt moldoveni?", el îţi spune că trăieşte în Ucraina şi învaţă în limba ucraineană. Diplomaţia română şi cea moldovenească ar putea influenţa Ucraina să ne respecte drepturile. Sau, bunăoară, în cadrul euroregiunii „Dunărea de Jos" trebuie să existe unele angajamente între România, Ucraina şi Republica Moldova. Politicienii acestor state ar trebui să-şi amintească şi de noi..." spune cu durere în suflet Teodor Iordăchescu, autorul minunatei monografii a satului Hagi Curda, unul dintre locuitorii s. Hagi Curda, care a simţit pe propria piele dezmăţul autorităţilor ucrainene. Este un strigăt în pustiu. Nimeni nu-i aude. Se mai găsesc unii jurnalişti români, care mai bat în clopote, atenţionându-ne pe noi toţi despre pericolul dispariţiei românilor din Bugeacul ocupat de ucraineni. Ei pot fi consideraţi adevăraţi eroi, ştiind ce-i poate aştepta acolo din partea autorităţilor ucrainene şi a diferitelor elemente declasate îndoctrinate de propaganda ucraineană. Autorităţile din Republica Moldova la moment au alte interese, alte priorităţi. Deocamdată ele sunt preocupate de luptele fratricide intestinale, de propria autodistrugere.

Literatura şi Arta nr. 29, 2011

DESPRE INVENŢII, INVENTATORI ŞI POTLOGARI

„Disprețuiesc pe cei care scriu să se amuze,
pe cei care caută efecte. Trebuie să ai ce scrie."
(Antoine de Saint-Exupery)

Pe toată perioada existenţei civilizaţiei umane, invenţiile au fost considerate motorul progresului tehnic. Tot ce ne înconjoară (mă refer la lumea artificială) este rezultatul creaţiei minţii umane. Astăzi nu ne putem închipui viaţa fără electricitate, telefon, computer, televizor, frigider, automobile, avioane, trenuri, fără cele mai performante realizări ale minţii umane în domeniul medicinii, agriculturii, chimiei, biologiei. Dar toate acestea au fost create de oamenii de ştiinţă, de inventatori mai mari sau mai mici. La timpul respectiv, nici chiar unii mari inventatori nu erau înţeleşi de filistini, deseori erau huiduiţi, marginalizaţi, împinşi spre suicid, cum s-a întâmplat cu Rudolf Diesel, inventatorul motorului care-i poartă numele, milioane de care zilnic străbat drumuri, râuri, oceane. Este adevărat şi faptul că acest progres tehnic a generat şi unele probleme globale ale omenirii, cum ar fi apariţia efectelor de seră, generate, în special, de bioxidul de carbon, de alte gaze cu efect de seră sau nocive, eliminate de complexul energetic mondial, bazat pe arderea combustibililor fosili, complexul industrial şi automobile. Cu tot respectul faţă de alte categorii de intelectuali, tocmai că pe umerii inginerilor, ai inventatorilor este pusă sarcina căutării unor căi de ieşire din situaţia respectivă. „*Veţi crea – veţi avea. Nu vei crea, nu vei fi",* se spune undeva.

Am făcut această introducere pentru a demonstra că cele scrise mai sus sunt veritabile şi pentru acest colţ de ţară, Republica Moldova, bântuit de tot felul de cataclisme, mai puţin naturale (cum a fost recentul tsunami în Japonia), mai mult lumeşti, provocate de unii pseudopoliticieni şi patrioţi, de unii jurnalişti care au încurcat libertatea presei cu dreptul de a terfeli

numele unor oameni care încearcă să facă ceva pentru a ieşi din toate crizele în care se bălăceşte deja de cca 20 de ani această frântură de popor român. În unele planuri le reuşeşte. Este şi cazul rectorului Universităţii Tehnice a Moldovei, academician Ion Bostan, un mare inventator nu numai la nivelul Republicii Moldova. Este omul care, împreună cu alţi rectori, s-a încadrat plenar în schimbarea regimului politic din Republica Moldova prin instrumentele pe care le are un rector – în primul rând, prin informarea corectă a tinerilor studioşi, cărora le aparţine viitorul, dar care, deseori, sunt foarte inerţi şi apolitici. Pentru acest „*păcat*" rectorul UTM, I. Bostan, rectorul ASEM, G. Belostecinic, ş.a. s-au pomenit pe lista neagră a fostului dictator comunist V. Voronin, care-şi asmuţă împotriva lor toţi dulăii rămaşi încă credincioşi. Unul dintre ei este binecunoscutul personaj sinistru Mihai Conţiu, care în serialul său de scrituri din *Moldova suverană* a ajuns prea departe. Se vede cu ochiul liber că derbedeul nu mai are ce scrie despre academicianul Ion Bostan, care este şi el om – om cu păcatele sale, dar şi cu mult mai multe realizări care, puse pe cântar, înclină serios balanţa, lucru văzut şi apreciat de întreaga comunitate ştiinţifică şi profesorală din Republica Moldova şi nu numai (pentru meritele sale incontestabile în plan profesoral, ştiinţific, creativ a obţinut prestigiosul titlu de doctor honoris causa a 5 universităţi din România, cele mai înalte distincţii naţionale şi internaţionale pentru cele peste 200 de invenţii (a devenit Inventator Emerit încă în perioada sovietică, s-a învrednicit de Medalia de Aur a Organizaţiei Mondiale a Proprietăţii Intelectuale OMPI, Geneva, de trei ordine pentru Meritul Inventiv, înmânate de însuşi regele Belgiei, şi de multe alte distincţii), unele cu adevărat de pionierat, altele mai simple. Iată că un potlogar pe nume M. Conţiu, care nu înţelege nici o iotă în invenţii, împreună cu o haită de potlogari ca şi el s-au pus în postură de mari experţi privind invenţiile lui I. Bostan.

Pentru unii derbedei de teapa pripăşitului cu pricina aş aduce unele explicaţii privind invenţiile şi rolul lor în asigurarea progresului tehnic. Există invenţii între invenţii. Unele, cu caracter de pionierat, revoluţionează lumea (primul telefon, primul calculator, primul automobil etc.). Altele sunt invenţii obişnuite. Deseori însă impactul invenţiilor obişnuite, când sunt multiplicate în milioane de bucăţi, este chiar mai mare ca al unor invenţii foarte importante, dar produse în serii mai mici. Chiar şi inventatorul nr. 1 al omenirii, Thomas Alva Edison, printre cele 1093 de invenţii ale sale, doar 50 de invenţii au avut caracter de pionierat (prima lampă cu trei electrozi, care a stat până nu demult la baza electronicii, prima înregistrare a sunetului pe placă ş.a.), restul fiind invenţii obişnuite. Încercaţi astăzi să vă descurcaţi fără o priză, o fişă de curent, diverşi contactori – toate invenţii mici ale marelui Edison! Dintre invenţiile cu conţinut inventiv şi scientointensiv major din domeniul transmisiilor planetare precesionale derbedeii au ales una care are un impact mult mai redus. Este vorba de o invenţie simplă a unei minitransmisii precesionale care, fiind instalată pe un automobil, ar permite transformarea oscilaţiilor verticale ale automobilului (generate nu numai de gropile de pe mai toate drumurile naţionale, dar şi de mersul prin locuri greu accesibile – mă refer la o categorie de jeepuri) în energie electrică pentru încărcarea bateriilor – o sursă suplimentară de energie electrică, importantă în special pentru viitoarele electromobile. Ei bine, şi ce e rău sau „*nebunesc*" în această invenţie ca aceşti mari cunoscători în ale energeticii s-o ia în derâdere „*...Republica Moldova ar căpăta independenţă energetică şi ar deveni exportator serios de energie electrică*". Acestor derbedei le-aş sugera să-şi îndrepte atenţia spre invenţiile deja realizate în serii mici din domeniul energiilor regenerabile: cele 10 turbine eoliene a câte 10 kW fiecare, produse şi aflate în stadiu de testare în condiţii reale; microhidrocentralele, una dintre care se află pe Prut, în comuna Stoieneşti, Cantemir, de asemenea, pentru testări; cele 4 prototipuri industriale de instalaţii

fotovoltaice cu orientare automată spre soare ş.a., care sunt mult aşteptate, în special, în mediul rural de către fermierii noştri, de micii producători şi procesatori ai producţiei agricole – viitorii reanimatori ai economiei naţionale. Invenţii realizate până la stadiul de prototipuri industriale, care ar putea rezolva parţial criza energetică în care se află Republica Moldova, fiind dependentă în proporţie de 95% de importul de resurse energetice. De ce aceşti mari cunoscători în ale invenţiilor nu scriu despre aceste invenţii? În schimb derbedeul a „*muls vaca artificială”* a lui Ion Bostan timp de vreo trei luni în opurile sale. Cunoscând mai bine esenţa acestei invenţii, voi încerca să aduc unele explicaţii. Această „*vacă artificială*”, botezată astfel de derbedei, în realitate a fost o instalaţie de pregătire a amestecului nutritiv (lapte artificial) pentru alăptarea viţeilor nou-născuţi şi hrăniţi special pe această cale până la 6 luni de zile. Carnea obţinută pe această cale, fiind foarte fină, era foarte căutată pe piaţa vestică şi cumpărată cu bani grei. De aceea decizia organelor de partid din Republica Moldova de atunci o consider corectă în acel moment. Tânărul Ion Bostan, de doar 27 de ani, fiind forţat să se ocupe de acest lucru, s-a apucat (cum îi este feleşagul) şi a elaborat, proiectat şi efectuat asistenţa tehnică privind fabricarea unei serii de cca 600 de exemplare şi implementarea lor la unele ferme din Republica Moldova şi producerea lor la întreprinderi industriale din Ucraina. I-aş pune întrebarea acestui mare filozof Gheorghe Slabu, *neapreciat la justa-i valoare* de această frântură de neam: ce lucruri epocale realiza în aceeaşi perioadă tânărul Slabu, unul din autorii din umbră ai mai tuturor articole scrise contra lui Ion Bostan? Cei care cunosc ce înseamnă realizarea unei invenţii, în special, din domeniul mecanicii, n-ar mai scrie astfel de porcării. Ele înseamnă de fapt „*1% de inspiraţie şi 99% de transpiraţie”,* cum a menţionat pe bună dreptate marele inventator Edison.

Pentru toţi este clar că acest M. Conţiu nu scrie de unul singur. Cu toată „*deşteptăciunea*” sa, nu are cum să aibă unele informaţii din interiorul Universităţii Tehnice a Moldovei. Îl ajută

o întreagă echipă de potlogari ca şi el. Numele acestora sunt cunoscute. Şi ei ştiu că numele lor sunt cunoscute. Va veni timpul când vor fi numite. De altfel, este un foarte bun proverb românesc: “*Pasărea pre limba ei piere”*. L-a nominalizat însuşi M. Conţiu în unul din „*serialele*” sale din *Moldova suverană*: Ion Pănăşescu, Gheorghe Slabu ş.a. nominalizaţi în acel op. Dar se vede foarte bine şi din serialele publicate de nătărău în MS. Stilul îi dă de gol. Dacă cei nominalizaţi drept persoane persecutate de rectorul Ion Bostan nu au reacţionat nicicum înseamnă că sunt de acord cu ceea ce scrie acest derbedeu M. Conţiu şi îi pun la dispoziţie informaţiile solicitate pentru susţinerea „*serialelor”* sale. Mă adresez „*consilierilor*” în ale invenţiilor lui Pănăşescu ş.a., care se consideră mari inventatori neapreciati: de ce timp de peste 40 de ani, cât au activat la UTM, nu şi-au realizat marile invenţii proprii? În ce fel i-a încurcat rectorul Ion Bostan, care din câte ştiu, i-a ajutat în repetate rânduri să rămână la catedre (acum în stil pur basarabean îl răsplăteşte pentru binele făcut)? Nişte parveniţi, care în viaţa lor nu au realizat nimic, ironizează cu batjocură ceea ce creează cu adevărat alţii.

O societate care nu ştie cum să-şi protejeze creatorii (fie în ale artelor sau ale tehnicii) este o societate pierdută. Ceea ce miră este faptul că CCA, comisia de etică jurnalistică, comisiile parlamentare pentru mass-media, ştiinţă şi alte organe tac, nu iau nici o atitudine. Pentru nimeni nu mai este un secret că această campanie murdară dirijată (şi plătită) din umbră de V. Voronin împotriva preşedintelui Consiliului Rectorilor din Republica Moldova, a rectorului UTM, Ion Bostan, a rectorului ASEM, Gr. Belostecinic, şi a altor rectori este rezultatul poziţiei lor civice luate în alegerile parlamentare precedente. În toată lumea se face tot posibilul, folosindu-se diferite metode de informare, ca tineretul să fie cât mai activ, să participe cât mai masiv la vot. Nu este vorba de un atentat la libertatea presei, dar nici se poate să laşi ca orice derbedeu să calce în picioare numele unor oameni. Aceşti potlogari consideră că le este permis totul. Deocamdată aşa

şi este. Mă deranjează slăbiciunea puterii actuale. Oare „*privatizărea*” organului de presă al Guvernului, *Moldova Ssuverană,* a posturilor de radio *Antena C* şi a postului de televiziune *EuroTV*, făcute pe timpul regimului comunist, au fost întru totul legale? Comuniştii observă această slăbiciune şi de aceea atacă de fiecare dată atât de mârşav. Dar ei sunt cu pufuşor pe botişor. Dacă legea ar fi pusă în capul mesei, multe lucruri s-ar rezolva de la sine, multe încălcări nici nu ar avea loc. Sper ca după alegerea preşedintelui Republicii legea să funcţioneze mai eficient.

Literatura şi Arta, nr. 11, 2011

NECUNOSCÂNDU-ȚI TRECUTUL, NU-ȚI POȚI ZIDI VIITORUL

„Ion Deaconescu: *„Şi totuşi ce ar trebui făcut ca România să nu cadă din timp, acum, la întretăierea dintre milenii?”*
Emil Cioran: *„Să nu mai fim paraziții unor glorii deşuete. Să nu mai vorbim de idealuri, ci să edificăm istoria propriei noastre identități”.*

Să ne cunoaştem istoria. Să ne cunoaştem trecutul. Să ne mândrim că suntem o națiune cu un trecut atât de glorios. „*La trecutu-ți mare, mare viitor*”, spunea marele nostru poet. Este ceea ce ne dorim cu toții. Dar fără a ne cunoaşte trecutul cum am putea să ne construim un viitor pe potriva trecutului? Una dintre marile noastre probleme este resemnarea noastră în fața străinilor. Mare parte dintre români nu-şi cunosc rădăcinile, care sunt atât de vechi, încât urmele lor se pierd în negura timpurilor. Tot mai multe opinii ale străinilor vin să confirme faptul că civilizația europeană (şi nu numai) ar fi luat naştere în acest misterios spațiu pontic - carpato-danubian-caucazian. Chiar şi Biblia – Cartea Cărților – confirmă parțial acest lucru, menționând că în urma Marelui Potop (care este tot mai mult confirmat ştiințific că a avut într-adevăr loc) corabia lui Noe a „*ancorat*” pe vârful muntelui Ararat (din munții Caucaz).

Un argument în plus sunt şi testele efectuate de specialişti asupra unor desene rupestre, descoperite în Peştera Coliboaia din Bihor în septembrie 2009, care au arătat că acestea sunt vechi de peste 30.000 de ani. Astfel, picturile din România, alături de cele din Peştera Chauvet din Franța, reprezintă primele desene ale omului. Descoperirea din Bihor a fost făcută de cinci speleologi români, după care doi specialişti francezi au realizat o expertiză carbon a desenelor, dovedind astfel că acestea au fost realizate în urmă cu 32-35.000 de ani. De menționat că pe unul din desene sunt reprezentate figuri omeneşti printre animale, ceea ce vorbeşte despre faptul că la acea perioadă omul deja domesticise unele

animale. Am mai adăuga aici şi trilineul de lângă Hotin, incrustat cu vreo 45 mii de ani în urmă, descoperire asemănătoare cu cele cercetate în grota Cosquer din Franța, amuleta de la Brânzeni, Basarabia, veche de peste 36 mii ani, descoperită de Nicolae Chetraru, amuleta numerologică de la Mitoc, Prutul de Sus, România, veche de peste 25 mii de ani, palnul portacului gravetian şi amuleta descoperite de Ilie Borziac la Cosăuți pe Nistru, de peste 18 mii de ani, senzaționale vestigii arheologice adunate şi atât de bine descrise de cel care a fost Andrei Vartic – cercetător neobosit şi mare împătimit al trecutului glorios al Neamului nostru. „*Distanța de la aceste minunate artefacte şi până la apariția bisericii "Sfânta Treime" la Siret la 1370, din care s-a dezvoltat superbul stil arhitectonic al românilor ce locuiesc la Est de Carpați (minunata ghirlandă de mănăstiri din nordul Moldovei, pe cea de la Neamț am vizitat-o în cadrul acestui simpozion), adică exact în vechia matcă a cucutenienilor, este mică*". Dar din punctul de vedere al omului care uită rădăcinile sale şi nu-şi mai cunoaşte rostul pe acest Pământ (regretatul Vartic şi l-a cunoscut foarte bine – n.n.), distanța este uriaşă. Şi, cu părere de rău, nu este una de înălțare, ci mai degrabă de cădere. Fiindcă aşa cum arată unul dintre cei mai mari teologi ai secolului XX, e vorba de părintele Dumitru Stăniloae, în „*Teologia Dogmatică Ortodoxă*", pe om îl desparte de Dumnezeu mai ales îngâmfarea omului de a nu răspunde chemării lui Dumnezeu – „*Timpul înseamnă pentru Dumnezeu durata aşteptării între bătaia Sa la poartă şi fapta noastră de a o deschide*" (*v. comentariul la Apocalipsă*)" – sunt confesiunile lui Andrei Vartic spuse la primul Simpozion Cucuteni 5000 Redivivus: ştiințe exacte şi mai puțin exacte, Chişinău, Universitatea Tehnică a Moldovei, 26 octombrie 2006.

Tot mai multe argumente vin să confirme faptul că cultura pelasgică, pelasgii sunt strămoşii latinilor şi stră-strămoşii dacilor. Culturile Cucuteni, Hamangia, Petreşti, Sălcuța, Karanovo, Vinca ş.a., dar şi elenă descind din această mare cultură pelasgică. Indiscutabil, una dintre cele mai răspândite civilizații post-

pelasgice este Civilizația Cucuteni, răspândită pe o suprafață de 350 000 km^2 pe teritoriul actual al României, Republicii Moldova şi al Ucrainei. De menționat că Basarabia se află chiar în centrul geografic al acestei vechi civilizații. Dar orice inginer ştie că un proces începe de la un centru de cristalizare, răspândindu-se în cele patru direcții. Cultura Cucuteni a precedat cu câteva sute de ani toate aşezările umane din Sumer şi Egiptul Antic. Deci, trecutul istoric ne este măreț. Trebuie însă să facem totul pentru a-l cunoaşte mai bine, pentru a-l face cunoscut altora. Manifestările ştiințifice la subiect sunt una dintre căile ideale de cunoaştere a trecutului, de diseminare a lui prin editarea volumelor de lucrări ştiințifice şi difuzarea lor în cele mai importante biblioteci, prin promovarea adevărului ştiințific privind istoria neamului nostru printre generația tânără de către profesorii participanți la aceste manifestări ştiințifice. Simpozionul „*Cucuteni 5000 REDIVIVUS: ştiințe exacte şi mai puțin exacte*" este una dintre aceste manifestări, care-şi pune drept scop cunoaşterea şi promovarea culturii cucuteniene – a acestui tezaur de valoare europeană. Organizat prin inspirata inițiativă a Domnului Lorin Cantemir cu adânci rădăcini basarabene, prof.univ. al Universității Tehnice „*Gh. Asachi*" din Iaşi, D.H.C. al Universității Tehnice a Moldovei, aflat la a 6^{-a} ediție, şi-a desfăşurat de astă dată lucrările la Iaşi şi Bacău - în inima acestei formidabile culturi. Voi încerca să fac o scurtă retrospectivă a desfăşurării acestui minunat eveniment.

În primul rând, aş menționa excelenta organizare a Simpozionului, realizată la Iaşi de mentorul spiritual, prof. Lorin Cantemir, şi echipa sa de la Universitatea Tehnică „*Gh. Asachi*", Iaşi, inimosul prof. Dumitru Olaru, decanii facultăților de electrotehnică, prof. Alexandru Sălceanu, şi de mecanică, prof. Cezar Oprişan, directorul complexului muzeal Național „*Moldova*", dr. Lăcrimioara Stratulat, şi directorul muzeului de Istoria Tehnicii, Lenuța Chiriță. Delegația basarabeană prezentă la lucrările acestui Simpozion a fost deosebit de reprezentativă, incluzându-i pe: academicianul Ion Bostan, rectorul Universității

Tehnice a Moldovei; academicianul Eugeniu Grebenicov; academicianul şi poetul Nicolae Dabija; academicianul Gheorghe Ghidirim; prorectorul Valerian Dorogan; profesorii UTM V. Dulgheru, V. Cartofeanu, I. Manole, S. Zaporojan, profesorul enciclopedist A. Marinciuc, prof. A. Marin, pământeanul academicianului Grebenicov, I. Dicusară; Z. Stratan, directorul bibliotecii, şi doctoranzii R. Crudu şi M. Guţu; profesorul Universităţii de Stat din Moldova Ion Buga, secretar general al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova; directorul Muzeului „*Cetatea Sorocii*" din Soroca, Nicolae Bulat, numit prieteneşte „*pârcălabul de Soroca*"; nelipsit deja la majoritatea ediţiilor Simpozionului, folkistul Marcel Zgherea; minunatul cor de elevi al Liceului de Creativitate şi Inventică „*Prometeu-Prim*", condus de directorul şi scriitorul dr. Aurelian Silvestru, în componenţa: Arsene Marina-Mihaela, Cazacu Cătălina, Cibotaru Carolina, Nicoleta Gurmuzachi, Lupu Lucia, Magariu Diana, Vrânceanu Ludmila-Drăgălina, Scripnic Adriana, Şchiopu Corina şi Costriţchi Tamara, conduşi de concertmaistrul Veaceslav Adam.

Evenimentul a fost deschis de corul de copii, care a interpretat imnul Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova, muzica şi textul aparţinându-i lui Aurelian Silvestru. Imnul interpretat de corul de copii, având-o drept interpretă pe Tamara Costriţchi (printre altele devenită recent studentă a Universităţii „*V. Alecsandri*" din Bacău), a impresionat până la lacrimi asistenţa. Anul acesta Simpozionul a fost marcat de un eveniment epocal – acordarea titlului de D.H.C. al Universităţii Tehnice „*Gh. Asachi*" din Iaşi (8 septembrie) şi a Universităţii „*V. Alecsandri*" din Bacău (9 septembrie) unui remarcabil basarabean cu nume de astru (vorba inginerului, dar şi poetului băcăuan Vasile Puiu) – Eugeniu Grebenicov. Academicianul E. Grebenicov se află printre alţi 12 mari români, numele cărora îl poartă aştri şi planete ale Universului, alături de Eminescu, Cioran, Enescu ş.a., cu deosebirea că „*Eugeniu Grebenicov este în viaţă, îl avem printre noi*", vorba poetului Nicolae Dabija.

Inspiratul discurs al poetului Nicolae Dabija ţinut la Iaşi şi Bacău cu ocazia acestui mare eveniment a făcut ca audienţa să-l aplaude pe omagiat. Prezentarea în plenul Simpozionului a unui film cutremurător despre soarta basarabenilor refugiaţi în România, elaborat de tânăra absolventă a Universităţii din Sibiu Angela Zaporojan, fiica colegului nostru Sergiu Zaporojan, a lăsat impresii profunde. Ea a cuprins în film o pagină despre care se ştie puţin. De asemenea, Muzeul de Arheologie din Iaşi a organizat o impresionantă expoziţie de ceramică Cucuteni. Programul

Ceramică cucuteniană

cultural la Iaşi, organizat de bunul nostru prieten Dumitru Olaru, a inclus vizitarea Cetăţuii - vechiului monument istoric românesc, şi a cunoscutului local ieşean „*Bolta rece*" - locul unde deseori se întâlneau marele poet Mihai Eminescu cu marele povestitor Ion Creangă.

La finele primei zile a Simpozionului participanţii la Simpozion s-au îmbarcat în microbuze şi au luat direcţia Bacăului. La Bacău tot greul organizării manifestării a căzut pe umerii inimosului profesor şi mare prieten al basarabenilor, şef de catedră la Universitatea „*V. Alecsandri*" din Bacău Vasile Puiu. A doua zi

evenimentul a fost deschis cu conferirea titlului onorific de D.H.C. al Universității „*V. Alecsandri*” din Bacău academicianului Eugeniu Grebenicov. Discursurile Domnului N. Dabija, al academicianului Gheorghe Ghidirim, al prof. A. Marin, A. Marinciuc şi, nu în ultimul rând, al prof. Vasile Puiu au venit să completeze figura remarcantă a academicianului Grebenicov. În jumătatea a doua a zilei au continuat lucrările Simpozionului în incinta Centrului de Afaceri şi Business din Bacău – un impozant edificiu inaugurat recent. Printre discursurile prezentate s-au evidențiat cel al lui Alexandru Herlea, ex-ministru al Integrării Europene, profesor la Universitatea Tehnologică din Belfort Montbeliard, al prietenului nostru prof. Peter Lorenz de la Universitatea din Saarbrucken, Germania, al prof. Aurel Marinciuc. Deosebit de inspirată a fost prezentarea prorectorului UTM, V. Dorogan, a primului volum al cărții „*Pagini alese din istorie: de la începuturi până la regele Decebal*”, scrisă de prof. Lorin Cantemir.

După o analiză profundă a cărții, prof. V. Dorogan a concluzionat că: „*Profesorul Lorin CANTEMIR este părintele spiritual al acestui Simpozion*”; „*El ne-a chemat pe noi toți, indiferent de profesie, să fim alături pentru a ne completa unul pe altul*”; „*El a înțeles mai bine ca alții un mare adevăr: lucrurile pe departe nu sunt așa cum par a fi!”; Lumea este multidimensională*”; „*Bunul Dumnezeu ne-a permis să înțelegem ADEVĂRUL… dacă dorim*”.

A doua zi a Simpozionului s-a încheiat cu înflăcărata „*arheologie poetică*” „*Pentru Memoria Prutului*” a profesorului Vasile Puiu: „*Şi tu Basarabie / ori frântă Bucovină / sunteți ca şi cum României / îi lipseşte o mână / şi-au pus-o să cerşească / tâlharii / la poarta bisericii să stea / Duminica nemaifiind sărbătoare / în Patria m*ea”. Cea de a doua zi a Simpozionului a finalizat cu un minunat program artistic prezentat de corul de copii al Liceului „*Prometeu-Prim*” din Chişinău cu un buchet de cântece patriotice extrem de (îl priveam pe profesorul Vasile Puiu lăcrămând la auzul acelor cântece tremurătoare), urmat de

cunoscutul ansamblu de muzică populară din Bacău „*Busuiocul*”. Deja pe terasa Centrului de Cultură Apostu (fosta reşedință a lui Ceauşescu) până la miezul nopții cei prezenți am fost delectați cu dumnezeiasca muzică folk a lui Marcel Zgherea, un adevărat Tudor Gheorghe al Basarabiei.

Casa lui Ion Creangă, Humuleşti.

Pentru ziua a treia a Simpozionului prof. Vasile Puiu a pregătit un excelent program cultural pentru participanții din Basarabia. Îmbarcați în microbuze şi autoturisme, peste vreo oră şi jumătate am ajuns la minunata mănăstire Neamț. O construcție monumentală, plină de istorie, un centru cultural şi educativ. Ne-a impresionat în mod deosebit erudiția starețului şi a călugărului care ne-a însoțit prin mănăstire. Starețul mănăstirii ne-a explicat istoria mănăstirii „*Noul Neamț*” din Chițcanii Basarabiei (o localitate mai la sud de Tighina). Din spusele starețului, ea a fost construită de mănăstirea Neamț pe pământurile care îi aparțineau de lângă Tighina. Din păcate, acum se află sub oblăduirea

Moscovei. Au urmat vizita casei de la Humuleşti a marelui povestitor român Ion Creangă şi la vestita Cetate Neamţ, spre care ne-am ridicat pe jos (chiar şi octogenarul Aurel Marinciuc a făcut acest lucru). Avându-l printre noi pe specialistul în cetăţi, „*pârcălabul de Soroca*” Nicolae Bulat, am perceput mai bine cele văzute. Este o cetate de tip european, de care au rămas puţine

Cetatea Neamţ.

în Europa. Ultimul eveniment din programul atât de bogat al Simpozionului a luat sfârşit. Petrecuţi de cei care ne-au creat acest confort spiritual, psihologic, dar şi material – prof. Lorin Cantemir şi prof. Vasile Puiu, spunând un adio Simpozion, adio Neamţ, adio prieteni şi fraţi, ne-am urcat în microbuz, ţinând calea spre Iaşi-Chişinău. Un Simpozion frumos cu un final tot atât de frumos.

Literatura şi Arta, nr. 39, 2011

DECLARAŢIA
Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova

93 DE ANI DE LA UNIREA BASARABIEI CU PATRIA-MAMĂ, ROMÂNIA

Să nu uităm Basarabia!

Cu 93 de ani în urmă, la 27 martie 1918, cei mai curajoşi şi mai responsabili politicieni pe care i-a avut Basarabia au votat democratic, în organul legiuitor Sfatul Ţării, cel mai măreţ act politic al Basarabiei – ACTUL UNIRII BASARABIEI CU PATRIA-MAMĂ, ROMÂNIA – prin care s-a declanşat Marea Unire a întregului neam românesc. Iată textul Actului de Unire pe care l-au votat cei 86 de deputaţi basarabeni: „*Republica Democrată Moldovenească (Basarabia) în hotarele ei dintre Prut, Nistru, Dunăre, Marea Neagră şi vechile graniţe cu Austria, ruptă de Rusia acum o sută şi mai bine de ani din trupul vechii Moldove, în puterea dreptului istoric şi a dreptului de neam, pe baza principiului ca noroadele singure să-şi hotărască soarta lor, de azi înainte şi pentru totdeauna se uneşte cu mama sa România*”.

Prin acel act istoric s-a reuşit unirea tuturor românilor într-un singur stat, realizată pentru prima dată de Mihai Viteazul la 1600, dar şi înfăptuirea aspiraţiilor unioniste de sute de ani ale poporului nostru. Tot prin acel act politic, inclusiv prin reformele politice, economice, educaţionale, culturale de mare amploare pe care le-a propus regatului României, atât Basarabia, cât şi Bucovina şi Ardealul, dar şi ambele principate au fost salvate pe moment de ciuma revoluţiei bolşevice şi au modernizat România. Acele acţiuni perfect democratice au fost însă stopate cu cruzime de către cei care au semnat Pactul Ribbentrop-Molotov şi au declanşat cel de al Doilea Război Mondial, una din crimele cele

mai monstruoase împotriva umanității. Cu părere de rău, consecințele acelui dezastru umanitar, inclusiv pentru România, nu au fost evaluate şi condamnate nici până astăzi de către forurile internaționale.
Acum, când cad granițele dintre state, este total nedrept ca în Europa să fie fortificată o singură frontieră: cea dintre români şi români.

Românii din Basarabia sunt europeni prin definiție, locuiesc în spațiul de geneză al poporului român, au aceleaşi tradiții culturale şi economice. Ei contează pe susținerea României în eforturile ei de integrare continentală, ca Republica Moldova să devină cât mai curând parte a marii familii europene.

La ora actuală România şi Republica Moldova se regăsesc în mai multe sărbători oficiale comune: 1) Ziua de 1 decembrie e serbată şi ca Zi Națională a Românilor de Pretutindeni; 2) 15 ianuarie e marcată pe ambele maluri ale Prutului drept Ziua Culturii Române; 3) 31 august, ziua când Limba Română a redevenit limbă oficială în Republica Moldova, a devenit şi în România Zi a Limbii Române. E un câştig comun, care trebuie fructificat.

În acest sens propunem:

1. 27 martie 1918, ziua când a început procesul de reîntregire a României, să fie marcată ca Zi a Unității Poporului Român;

2. Să fie omagiat în Parlamentele Republicii Moldova şi cel a României Sfatul Țării ca organ democratic legiuitor care a declanşat Marea Unire a tuturor românilor la 1918. Să fie comemorați deputații care au murit în gulaguri. Să fie înălțate monumente şi însemne reparatorii, pentru a se cinsti jertfa lor pe altarul Patriei;

3. Să fie reconfirmate prin vot simbolic de către Parlamentele de la Chişinău şi Bucureşti actele de la 27 martie şi 27 noiembrie 1918;

4. Cele circa 4 milioane de basarabeni şi bucovineni să fie repuse în drepturi egale cu ceilalți cetățeni ai României;

5. Să se creeze o Comisie Parlamentară mixtă România – Republica Moldova pentru a se lichida treptat consecințele Pactului dintre Hitler şi Stalin din 23 august 1939;

6. Să fie cinstit anual Actul Unirii Basarabiei cu mama sa, România, din 27 martie 1918. Să fie respectat şi să se ceară respectarea acestui act de către poporul român de pretutindeni, de către întreaga comunitate politică internațională.

Trăiască Actul Unirii Basarabiei cu România! Trăiască România!

Literatura şi Arta, nr. 13, 2011

DECLARAȚIA
Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova

2012 – ANUL REUNIRII NOASTRE

În 2012 se vor împlini 200 de ani de la încheierea Tratatului de pace dintre Rusia şi Turcia, care a prevăzut, între altele, ca teritoriul dintre Prut şi Nistru, ce a aparţinut de secole Ţării Moldovei, să fie anexat Rusiei ţariste.

La 16 mai 1812, prin două semnături ale unor furi, a fost să înceapă una dintre cele mai mari tragedii de care a avut parte vreodată un popor care a aparţinut dintotdeauna Europei: cea a Basarabiei.

Într-o anaforă adresată domnitorului Scarlat Calimah, membrii Sfatului Domnesc, îndureraţi de faptul că Moldovei i-a fost furat jumătate din teritoriul ei, aveau să protesteze în acele zile, subliniind că "*s-au deosebit din trupul Moldovei partea cea mai bună şi însufleţirea hranei… poate mai mult de jumătate de ţară, într-un cuvânt, tot câmpul şi inima ţării*".

Moldova pierdea atunci Marea Neagră, Gurile Dunării, Insula Şerpilor, întregul teritoriu dintre Nistru şi Prut, cu vechile fortăreţe voievodale Hotin, Soroca, Tighina, Cetatea Albă…

Ocupând Basarabia, Rusia lăţită pe două continente, se vedea mai aproape de Constantinopol, după cucerirea căruia urmând să devină, cum zice Testamentul lui Petru I, "*adevăratul stăpânitor al lumii*".

Din punctul de vedere al dreptului internaţional, Rusia ţaristă nu avea nici un drept asupra acestui teritoriu, ea a săvârşit o crimă rupând în două Ţara Moldovei, unitatea, istoria, poporul, pământurile ei.

Au trecut de atunci aproape două secole.

După dezmembrarea URSS, Basarabia a devenit stat independent cu denumirea Republica Moldova.

Dar calvarul ei – economic, politic, lingvistic – continuă.

Acestea, credem, nu pot continua la nesfârşit.

Ne gândim la copiii, nepoţii şi strănepoţii noştri, care nu mai au nici un drept să sufere în continuare consecinţele unui tratat criminal, încheiat între două imperii care au dispărut demult de pe hărţile istoriei: Imperiul Ţarist şi Imperiul Otoman.

Facem apel către guvernele celor două state româneşti: să dea dovadă de înţelepciune şi până la împlinirea a două secole de calvar şi străinie a Basarabiei (a Moldovei de Est) să facă totul ca să înlăture o nedreptate istorică.

Credem că acestea urmează să depună eforturi dublate de explicaţii la nivel diplomatic partenerilor europeni, ca, împreună cu Societatea Civilă, cu instituţiile academice şi cu asociaţiile neguvernamentale din ambele state, să elaboreze un plan concret de acţiuni care, realizat, ar face ca în anul 2012 Prutul să nu mai fie râu de graniţă, iar cele două Moldove (care azi una se numeşte Republica Moldova, iar cealaltă – România) să revină la ce-au fost de sute de ani: un singur stat european, prosper economiceşte şi cu viitor demn de trecutul glorios al strămoşilor noştri. Voinţa noastră este să fim împreună cu fraţii de sânge, de istorie, de ideal, de unitate europeană.

Anul 2012 să fie Anul reunirii noastre!

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Consiliul Director al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova:
Nicolae DABIJA, scriitor, membru de Onoare al Academiei Române (preşedinte);
Constantin TĂNASE, director al publicaţiei „*Timpul*" (vicepreşedinte);
Valeriu DULGHERU, şef de catedră, Universitatea Tehnică, doctor habilitat în ştiinţe tehnice (vicepreşedinte);
Ion BUGA, doctor în istorie, profesor universitar (secretar general);
Acad. Mihai CIMPOI, preşedinte al Uniunilor de Creaţie din R. Moldova;
Valeriu SAHARNEANU, preşedinte al Uniunii Jurnaliştilor din Moldova;
Valerian DOROGAN, prorector al Universităţii Tehnice din R. Moldova;
Nina JOSU, preşedintă a Asociaţiei pentru Literatura şi Cultura Română „Astra" – "O.Ghibu";
Alecu RENIŢĂ, preşedinte al Mişcării Ecologiste din R. Moldova;
protoiereu Ioan CIUNTU;
Mihai PATRAŞ, doctor în ştiinţe economice;

Mihai MORĂRAŞ, preşedinte al Filialei FDRM de la USM;
Acad. Sergiu CHIRCĂ;
Ion DICUSARĂ, doctor în ştiinţe tehnice, preşedintele Aripii Tinere a FDRM;
Ion MELNICIUC, doctor în filologie, şef de catedră, USM;
Ion UNGUREANU, ex-ministru al Culturii;
Ion COSTAŞ, ex-ministru al Apărării;
Acad. Alexandru MOŞANU;
Acad. Petru SOLTAN;
Aurelian SILVESTRU, doctor în pedagogie, directorul Liceului „Prometeu”;
Acad. Ion MAHU, preşedinte al Asociaţiei Veteranilor Armatei Române;
Timotei MELNIC, preşedinte al Ligii Pedagogilor;
Valeriu Matei, scriitor;
Boris MOVILĂ, publicist;
Acad. Gheorghe GHIDIRIM;
Acad. Anatol CIOBANU;
Acad. Diomid GHERMAN;
protoiereu Petru BUBURUZ;
Boris DRUŢĂ, avocat;
Anatol VIDRAŞCU, editor, preşedinte al Asociaţiei „Litera”;
Petru MUNTEANU, avocat;
Gheorghe MAXIAN, profesor, preşedinte al Filialei Orhei a FDRM;
Alexei MARULEA, om de afaceri;
Gheorghe PALADE, doctor în istorie;
Anton MORARU, doctor habilitat în istorie;
Tudor NEGRU, doctor în drept;
Ninela Caranfil, actriţă;
Vasile TĂRÂŢEANU, preşedinte al Comunităţilor Româneşti din Ucraina;
Petru GROZAVU, preşedinte al Asociaţiei „Dunărea şi Marea”;
Ilie ILAŞCU, fost deţinut politic;
Andrei IVANŢOC, fost deţinut politic;
Tudor PETROV-POPA, fost deţinut politic;
Alexandru LEŞCO, fost deţinut politic

Chişinău, 16 mai 2011

Literatura şi Arta, nr. 20, 2011

DECLARAŢIA
Consiliului Director al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova

Discursul cetăţeanului V. Voronin, ex-preşedinte al Republicii Moldova, în faţa membrilor Academiei de Ştiinţe a Republicii Moldova din 30 mai 2011 a stârnit stupoare: pentru prima dată în ultimii 20 de ani în incinta forului ştiinţific a răsunat o cuvântare cu atâtea insinuări, afirmaţii necugetate, lipsite de bun-simţ, doldora de dispreţ la adresa comunităţii academice din Republică.

Acest personaj politic de tristă amintire şi-a permis să ofenseze pe cei mai de seamă savanţi ai ţării, dovedind că e un stalinist convins şi lipsit de logică elementară: Voronin s-a situat pe poziţiile dictatorului Stalin, care considerase oamenii de ştiinţă „*o clasă parazitară*”, şi pe cele ale teroristului V. Lenin, care afirmase în 1918 că savanţii nu sunt creierul, ci „*rahat al naţiunii ruse*”.

Voronin i-a învinuit pe savanţi şi pe rectorii universităţilor că aceştia ar submina „*adevărul ştiinţific*” împărtăşit de el şi de colegii lui de partid comunist. Ideile sale perimate, antiştiinţifice, vorbesc de diletantismul acestui „*coleg*” al savanţilor, cum şi-a zis. Încercarea lui de a-şi asuma meritul pentru elaborarea şi adoptarea Codului cu privire la inovaţii şi ştiinţă de asemenea nu poate fi acceptată, deoarece el nu cunoaşte şi nu pricepe ce înseamnă ştiinţă, inovaţii şi care este metodologia ştiinţei contemporane. Voronin a încercat prin adoptarea acestui Cod să stabilească controlul total al PCRM asupra ştiinţei academice. Da, Academia de Ştiinţe a fost mai bine finanţată, dar în unele posturi de conducere au fost propuşi adepţii moldovenismului primitiv. Totuşi PCRM n-a reuşit să controleze total A.Ş.M. Şi asta îl supără cel mai mult. Savanţii nu s-au supus dictaturii partidului său. Academia de Ştiinţe n-a „*cedat*” în faţa duşmanilor ştiinţei contemporane, după cum a afirmat Voronin. Academicienii au devenit un bastion puternic de rezistenţă împotriva

obscurantismului bolşevic. Academia de Ştiinţe după 1991 a dat dovadă de bărbăţie şi gândire independentă, în conformitate cu adevărul istoric. Voronin a declarat deschis în faţa oamenilor de ştiinţă că PCRM nu are nevoie de susţinere din partea A.Ş.M. „*Noi şi fără această susţinere ne isprăvim bine*", a spus dictatorul comunist. La fel, Lenin, Stalin, Hruşciov, Molotov, Jdanov declaraseră că savanţii doar îi încurcă, luptând cu ştiinţa genetică, cu informatica ş.a. Dictatorul comunist a criticat AŞM pentru că savanţii academicieni au adoptat mai multe documente privind denumirea corectă a limbii române în R. Moldova, interzicerea simbolurilor comuniste şi semnificaţia datei de 28 iunie 1940. Voronin s-a răstit la academicieni: „*Voi vă puneţi semnătura sub documentele de ponegrire a aşa-numitului regim de ocupaţie sovietică*". În realitate, savanţii n-au „*ponegrit*" regimul sovietic de ocupaţie, ci numai au constatat adevărul istoric. La 7 iulie 2011, AŞM a semnat un document de o mare valoare ştiinţifică. Consiliul Suprem pentru Ştiinţă şi Dezvoltare Tehnologică al Academiei de Ştiinţe a Republicii Moldova a decis că actul din 28 iunie 1940 reprezintă o anexare a Basarabiei şi a Nordului Bucovinei la URSS, fiind „*realizată de comandamentul politic şi militar stalinist ca o operaţiune militară de ocupaţie a acestor teritorii*". Comunitatea academică a subliniat că „*ziua de 28 iunie 1940 se declară zi a ocupaţiei sovietice*". Documentul elaborat vine în concordanţă cu adevărul istoric. Pe de altă parte, Voronin şi părtaşii săi nu vor să înţeleagă „*din ce motiv*" savanţii au acceptat faptul că Republica Moldova este „*un al doilea stat românesc*". Această constatare a savanţilor se bazează pe documentele istorice, corespunde faptelor, evenimentelor şi întregului proces de formare şi dezvoltare a poporului român. Din păcate, Voronin n-a susţinut niciodată în viaţa sa un examen la o altă istorie, decât cea a istoriei PCUS. Cum a fost, aşa a şi rămas cu nota doi la istoria neamului său şi a cunoaşterii ştiinţei academice. Este greşită din punctul de vedere al ştiinţei academice şi afirmaţia lui Voronin precum că limba română şi poporul român „*au apărut cu 400 de ani mai târziu decât noţiunile de limbă*

moldovenească şi popor moldovenesc" (M.S. 2011, 1 iunie, p. 3). Această afirmaţie a dictatorului comunist ne vorbeşte despre nivelul său inferior ştiinţific. Fiecare elev ştie foarte bine că noţiunile cu privire la limba română şi poporul român au apărut odată cu romanizarea geto-dacilor şi formarea populaţiei româneşti în secolele II-VII după Hristos. Nu întâmplător M. Eminescu scria că „*suntem români şi punctum!*". Voronin şi comuniştii săi apără în realitate nu numai „*moldovenismul primitiv*", „*feudalismul lingvistic*", dar şi glorifică noţiunile şi evenimentele proruseşti, proimperiale. Politica comuniştilor în problema limbii şi a istoriei românilor reiese din interesele coloniale ale Rusiei ţariste şi ale URSS. Anume Alexandru I a anexat la 1812 Basarabia, iar mai apoi Stalin a atacat, în 1940 şi în 1944, România, ocupând cu forţa armată teritoriul românesc dintre Prut şi Nistru.

Forul Democrat al Românilor din Republica Moldova îşi exprimă îngrijorarea în legătură cu faptul că partidul comuniştilor se pregăteşte să desfăşoare o luptă acerbă împotriva A.Ş.M., a intelectualităţii republicii. Comuniştii ameninţă savanţii că Academia de Ştiinţe a Republicii Moldova s-ar afla „*în pragul lichidării*". Ei ameninţă rectorii universită-ţilor pentru că aceştia „*poartă fulare de partid*". În aceste condiţii de criză a identităţii naţionale româneşti, Forul Democrat al Românilor din R. Moldova îndeamnă pe toţi savanţii să se încadreze mai activ în lupta contra minciunii comuniste, împotriva ideilor antiştiinţifice ale „*moldovenis-mului primitiv*", să propage adevărul, să-l popularizeze, să nu se lase intimidaţi de ameninţările revanşarde ale ultimului dinozaur sovietic – Partidul Comuniştilor din Republica Moldova. Aşa să ne ajute Dumnezeu.

Chişinău, 1 iunie 2011,

Literatura şi Arta, nr. 23, 2011

DECLARAȚIA
Consiliului Director al Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova ***cu privire la împlinirea a 70 de ani de la eliberarea Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Ținutului Herța (22 iunie-30 iulie 1941***

În aceste zile de vară se împlinesc 70 de ani de la eliberarea Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Ținutului Herța de sub ocupația sovietică. La 22 iunie 1941, Armata Română s-a angajat într-o luptă sângeroasă, pe viață şi pe moarte, pentru reîntregirea țării. A început lupta sfântă pentru drepturile strămoşeşti şi cele ale bisericii ortodoxe, pentru eliberarea vetrelor româneşti şi a altarelor dintotdeauna, pentru reîmplinirea în trupul țării a gliei străbune a basarabenilor şi a codrilor voievodali ai Bucovinei, a ogoarelor şi plaiurilor noastre strămoşeşti. Istoriografia comunistă, mass-media de orientare prosovietică, proimperială rusă încearcă şi astăzi să inducă opinia publică în eroare, propagând miturile totalitariste despre aşa-numitul "*marele război pentru apărarea patriei*", despre "*agresiunea României fasciste*", despre "atacul fascist asupra URSS" şi "ocuparea RSSM de către România". Însă documentele de arhivă confirmă că România n-a avut scopuri de "*agresiune*", de "*cuceriri imperiale*", după cum afirmă istoriografia rusă. Scopul principal al Armatei Române a fost de a elibera de sub jugul sângeros al Uniunii Sovietice pe frații cotropiți de către Stalin la 28 iunie 1940. La 22 iunie 1941 România a răspuns cu forța armată agresiunii URSS din 28 iunie 1940. Notele ultimative din 27-28 iunie 1940 sunt apreciate de către ştiința istorică drept documente prin care URSS a declarat război României. La 28 iunie 1940, URSS a atacat România cu forțele a 36 de divizii sau 420 000 de ostaşi şi ofițeri, repartizați în armatele a 5-a, a 9-a şi a 12-a sovietice. Războiul declanşat de către Stalin la 28 iunie 1940 împotriva României a adus la ocuparea prin forță a Basarabiei, Nordului Bucovinei şi Ținutului Herța. Acest război s-a răsfrânt

asupra populației paşnice. Numai în 1940-1941, din Basarabia şi Nordul Bucovinei au fost arestați, maltratați, judecați, împuşcați de către comunişti circa 300 de mii de oameni. Anume în aceste condiții istorice, la 22 iunie 1941, România a început lupta armată pentru eliberarea teritoriilor ocupate de către URSS la 28 iunie 1940. Au perfectă dreptate istoricii (Gheorghe Buzatu, Anatol Petrencu, Mihai Pețigan, Ioan Scurtu, Ion Constantin, Anton Moraru, V.Fl.Dobrinescu etc.) care afirmă că România a intrat în acest război de legitimă apărare, pentru a-şi recuceri teritoriile ajunse sub stăpânire rusească. România a intrat în acest război ca să-şi elibereze frații cotropiți de către Imperiul Sovietic. Operațiile declanşate la 22 iunie 1941 erau pentru România un război sfânt, un război de legitimă apărare națională, un război impus neamului românesc de către URSS. Prin acest război poporul român îşi apăra existența sa fizică şi națională. Numai în luptele din 22 iunie-30 iulie 1941, pentru eliberarea Basarabiei şi Nordului Bucovinei România a avut următoarele pierderi umane: morți - 14.112, răniți – 12.120 şi dispăruți – 5506, ceea ce constituie 6% din numărul total al ostaşilor şi ofițerilor din Armata Română, aflați pe frontul sovieto-român.

Suntem obligați să cercetăm trecutul, să cunoaştem eroii Armatei Române care şi-au dat viața pentru eliberarea Basarabiei şi Nordului Bucovinei din 22 iunie-30 iulie 1941. Recomandăm ca să fie comemorate datele eliberării din 1941, în fiecare oraş, sat sau comună să fie organizate adunări, întâlniri, unde vor fi inițiate discuții publice în acest subiect al istoriei noastre. Recomandăm să fie reînnoite standurile din muzeele naționale, raionale, din comune în care ar fi evidențiați ostaşii români, oamenii din sate care au luptat pentru eliberarea Basarabiei şi a Nordului Bucovinei. Scopul acestor dezbateri este de a contribui la cunoaşterea evenimentelor din 22 iunie-30iulie 1941, de a contracara moştenirea rămasă în acest spațiu românesc de la regimul de ocupație sovietic şi de a înveşnici toți eroii Armatei Române căzuți în acest război. Este cazul ca instituțiile ştiințifice

academice, facultățile de istorie, savanții, profesorii de istorie din gimnaziile şi liceele Republicii Moldova să organizeze cercetarea acestor evenimente, să desfăşoare prelegeri şi dezbateri cu privire la eroismul Armatei Române în al Doilea Război Mondial. Trebuie să depăşim miturile istoriografice staliniste, să învățăm, să cunoaştem istoria noastră națională, să educăm tânăra generație în spiritul adevărului istoric şi al patriotismului românesc.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

Chişinău, 20 iunie 2011

Literatura şi Arta, nr. 25, 2011

APEL
către alegători al Consiliul Director al FDRM

Stimați alegători din toată Republica Moldova!

1. Actuala campanie electorală pentru alegerile locale generale din Republica Moldova este una fără precedent de tensionată, însoțită de o polarizare categorică a electoratului. De rezultatele scrutinului din 5 iunie depinde viitorul european al Republicii Moldova. Marşul masiv al nostalgicilor imperialişti din 22 şi 29 mai de la Chişinău confirmă că Republica Moldova este amenințată de pericolul unei revanşe comuniste antidemocratice şi antieuropene.

2. În fața acestui pericol, Forul Democrat al Românilor din R. Moldova, care uneşte în rândurile sale oameni din tot spectrul societății civile, inclusiv din diferite partide, se adresează tuturor alegătorilor cu suflare democratică să conştientizeze acest pericol revanşard şi să voteze pentru candidații partidelor din Alianța pentru Integrare Europeană (PLDM, PL şi PD), sau candidați independenți patrioți şi profesionişti.

3. Totodată, FDRM face apel către alegătorii din municipiul Chişinău să voteze candidatura lui Dorin Chirtoacă, actualul primar general, care, conform sondajelor IPP, este lider incontestabil la Chişinău în maratonul electoral, fiind susținut oficial şi de către majoritatea AIE. FDRM consideră că Dorin Chirtoacă poate câştiga din primul tur, în cazul în care candidații fără şanse s-ar retrage din cursă.

4. FDRM face apel către toți alegătorii din Republică, inclusiv cei indecişi, să participe cu toții la alegerile din 5 iunie şi să voteze pentru candidații partidelor din AIE.

Chişinău, 1 iunie

Literatura şi Arta, nr. 22, 2011

A P E L
Al colaboratorilor Universității Tehnice a Moldovei de susținere a Declarației grupului de inițiativă *„Anul 1812”*

Subsemnații, cadre didactice ale Universității Tehnice a Moldovei, luând în considerație importanța comemorării în anul viitor a 200 de ani de la tragicul eveniment privind raptul Basarabiei de către Imperiul Țarist din trupul Principatului Moldovei, susținem plenar „*Declarația grupului de inițiativă „Anul 1812””* inițiată de un grup de istorici în frunte cu acad. Alexandru Moşanu:

După proclamarea Independenței în anul 1991, specificul evoluției Republicii Moldova a fost confruntarea sistematică cu probleme de identitate națională şi statală. Situația aceasta este determinată de particularitatea evoluției spațiului dintre Prut şi Nistru în cei 200 de ani de la anexarea Basarabiei de către Imperiul Rus.

Prin Tratatul de pace de la Bucureşti din 16 (28) mai 1812, încheiat între Imperiul Otoman şi Imperiul Rus, partea de răsărit a Principatului Moldovei a fost anexată de către Rusia țaristă, încălcându-se atât angajamentele părții suzerane, cât şi ale celei protectoare. Acest rapt a întrerupt procesul de dezvoltare firească în cadrul etnic şi cultural românesc a populației din stânga Prutului, prin impunerea unui model străin de dezvoltare.

Timp de peste un secol, autoritățile țariste au promovat între Prut şi Nistru o politică de izolare etnică şi culturală, de deznaționalizare şi rusificare, ceea ce a împiedicat participarea plenară a Basarabiei la procesul de modernizare şi dezvoltare națională pe care l-a traversat poporul român alături de celelalte popoare din Europa.

Ca urmare a dezmembrării Imperiului Țarist şi în baza dreptului istoric şi de neam, precum şi a dreptului popoarelor la autodeterminare, Basarabia s-a desprins de Imperiul Rus, prin crearea, la 2 decembrie 1917, a Republicii Democratice Moldoveneşti, prin proclamarea Independenței la 24 ianuarie

1918 şi, prin votul Sfatului Țării din 27 martie 1918, s-a unit cu România. Astfel, s-a declanşat procesul de reintegrare a Basarabiei în spațiul identitar, politic, spiritual şi economic românesc şi european. Una dintre consecințele acestui act istoric a fost salvarea populației din Basarabia de ororile regimului totalitar comunist sovietic.

Dezvoltarea firească în cadrul teritoriului național a fost întreruptă de Pactul Hitler-Stalin din 23 august 1939 şi reanexarea Basarabiei la 28 iunie 1940 de către URSS, proces care a continuat politica imperială şi colonială rusă față de teritoriul dintre Prut şi Nistru.

Politica promovată de autoritățile sovietice de dezmembrare a României a continuat prin divizarea Basarabiei şi crearea, în 1940, a unei construcții statale artificiale – RSS Moldovenească, continuatoarea RASSM, instituită de regimul sovietic în 1924 în stânga Nistrului – şi a unei identități naționale „moldoveneşti” distincte de cea română. Prin această politică, Uniunea Sovietică a amplificat procesul de alienare identitară, lingvistică, națională şi ecleziastică a populației dintre Prut şi Nistru, proces care îşi are originile în anul 1812.

Aceste politici imperiale au fost evaluate şi condamnate prin Hotărârea Parlamentului RSS Moldova din 23 iunie 1990 şi prin Declarația de independență a Republicii Moldova din 27 august 1991.

Pornind de la dorința firească de restabilire a adevărului istoric, prin prezenta Declarație anunțăm crearea Grupului de Inițiativă „Anul 1812”, care îşi propune să încurajeze elaborarea şi publicarea de monografii, studii şi documente, să contribuie la organizarea de manifestări cultural-ştiințifice şi să inițieze dezbateri publice în spațiul mediatic pe această temă”.

În total: 113 semnături

CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE BASARABIE!

Cum a fost anul care trece? La început a fost unul foarte promițător. După o lungă perioadă de cântărire a „*principiilor şi valorilor*” în ultimele zile ale anului trecut chiar în ajun de Anul Nou cei trei lideri ai PLDM, PLM şi PDM ne-au bucurat cu formarea Alianței pentru Integrare 2. A fost un adevărat cadou de Anul Nou. Pericolul formării alianței de stânga a fost foarte mare. Din păcate pe parcursul întregului an cei trei lideri au fost asemenea fiilor risipitori. Câştigând cu greu alegerile, renăscând cu mari eforturi Alianța pentru Integrare Europeană, în continuare cei trei lideri, în special dl V.Filat şi M.Lupu, s-au comportat sub orice nivel. Ambii, cochetând cu comuniştii în repetate rânduri, au compromis serios încrederea între ei. Cel mai intransigent dintre cei trei în ceea ce priveşte inadmisibilitatea colaborării cu comuniştii a fost dl M. Ghimpu. Anul care trece a fost un an al zguduirilor sociale care, împreună cu dihonia dintre cei trei poate duce la căderea Alianței, spre bucuria lui Voronin (şi nu numai). Hidra comunistă cu multe capete, care se părea că îşi da duhul, reînvie. Întreaga Republică se reînroşeşte. În cazul unor noi alegeri anticipate pericolul revenirii comuniştilor la putere este mare. Nu din cauza că unii adepți ai PLDM sau PDM ar putea să voteze comuniştii ci, în mare parte, din cauza absenteismului electoratului liberal-democrat, care s-a săturat de aceste ciorovăieli interminabile între cei trei.

Ce mi-aş dori de la Anul Viitor? Un sfârşit luminos al acestei prea lungi crize politice, al acestui război fratricid care nu se mai termină, capabil să ducă la autodistrugerea plăpânzilor ghiocei ai firavei democrații basarabene renăscute după o lungă iarnă de guvernare comunistă. Să le dea Domnul celor trei mintea moldoveanului de pe urmă să rezolve, în sfârşit, problema alegerii preşedintelui Republicii sub orice formă şi să-şi ducă până la capăt mandatul. Este cea mai bună variantă pentru toți trei. Alegerile anticipate nu vor rezolva problema, rezultatele lor fiind în linii mari cam aceleaşi în ce priveşte partidele care vor accede în parlament, cu anumite diferențe în plan cantitativ. Este foarte clar că în viitor este puțin probabil faptul ca un partid să aibă majoritate constituțională, de aceea, cei care se află (sau vor trece) în parlament trebuie să învețe bine legile democrației, să însuşească la cel mai înalt nivel măiestria compromisurilor rezonabile. În afara compromisului trebuie să rămână doar interesul național.

APRECIERI

Nu poți refuza rugămintea unui prieten, mai ales când acesta este un scriitor consacrat, să faci prefața unei noi lucrări a domniei sale. Am răspuns cu bucurie, într-o perioadă foarte aglomerată profesional. Chiar în seara când mi-a scris, trebuia să plec într-o delegație la minister. În drum spre Bucureşti, imaginile înțepenite în ger veneau să completeze tumultul paginilor pe care le parcurgeam. Am citit lucrarea frenetic, încercâd să pătrund în profunzimea politicului zilelor noastre din Basarabia prin viziunea critică şi psihologică a acestei părți de neam izolată de istorie, aşa cum o priveşte cu luciditate şi înțelepciune eminentul profesor Valeriu Dulgheru. La întoarcere spre Iaşi, am schițat câteva impresii pe care le împărtăşesc cititorilor.

Avem de-a face cu încă o carte care condensează viața şi o transpune în documente de o valoare incontestabilă pentru urmaşi. Valeriu Dulgheru rămâne acelaşi maestru cronicar al istoriei prezente, cu pană ascuțită, atentă, vrednică şi de multe ori hâtră, neiertătoare, care spune lucrurilor pe nume, oricât de aspru şi nimicitor ar suna ele pentru cei vizați.

Cât de important este să cunoşti istorie, doar astfel poți atinge nivelul de clarviziune a acestui eminent om, profesor şi publicist, Valeriu Dulgheru.

Lucrarea reprezintă o culegere de articole publicate de autor în prestigioasa publicație săptămânală „*Literatura şi Arta*” pe parcursul anului 2011 şi începutul lui 2012, grupate pe patru capitole: *Încotro Basarabie?, Să eliminăm s(c)lavul din noi, 1812-2012. 200 de ani de ocupație rusească şi Portrete în timp, opinii, reflecții.*

În primul capitol, autorul face o analiză a evenimentelor politice prin personajele cheie, faptele lor şi luptele pentru putere. În centrul atenției se află retrospectiva celor 20 de ani de aşa-zisă independență față de puterea sovietică, ani bântuiți, printre atâtea altele şi de adevăratele războaie ale vinului şi ale gazului. Ca şi în

celelalte volume, regăsim aceeaşi exprimare plastică şi limbajul colorat, fără ocolişuri, pendulând între arhaic şi modern. Autorul satirizează subtil politicienii fără de neam şi taxează până şi metehnele posturilor mass media aservite rămăşiţelor ideologiei comuniste.

În capitolul al doilea justifică bine documentat apartenenţa românilor la leagănul civilizaţiei europene. Demontează cu argumente ştiinţifice şi cu date istorice certe teoria „*slavizării*" poporului român, în pofida metodelor diabolice de slavizare de-a lungul celor o mie de ani de vecinătate, proces care se manifestă din păcate şi astăzi.

În foarte multe articole din capitolul al treilea se regăseşte problema unirii Basarabiei cu Patria Mamă şi a pregătirii societăţii pentru mult doritul eveniment. Rememorarea punctelor fierbinţi din istoria Basarabiei este o lectură usturătoare atât pentru basarabeni, cât şi, mai ales, pentru românii din Patria Mamă, care se tem doar că o eventuală unire le-ar destabiliza economia şi uită complet responsabilităţile istorice şi morale pe care le au faţă de fraţii lor moldoveni. Tot aici este abordată de asemenea şi problema bisericii naţionale, încă profund aservită Patriarhiei de la Moscova, denunţând cu mult curaj legăturile acesteia cu KGB-ul, biserica rusă având acelaşi rol de ocupare ca şi Armata Rusă.

În multe articole abordează problematica Transnistriei, rană dureroasă rămasă deschisă pe trupul Moldovei.

Unul dintre cele mai dure pasaje rămâne lista ororilor armatei ruse la 1940, în care descoperim şi multe lucruri neştiute până acum, de exemplu împuşcarea tuturor membrilor Orchestrei Simfonice a Basarabiei pe 3 iulie 1940, după întoarcerea dintr-un turneu. Se prezintă de asemenea o statistică riguroasă a tuturor crimelor comise de armata bolşevică „*eliberatoare*" şi de statul sovietic. Legat de acestea, cartea este până la urmă un mesaj prin care îndeamnă întreaga societate să se achite de datoria morală de a condamna ideologia criminală comunistă.

Cartea se încheie cu capitolul „*Portrete în timp, opinii şi reflecţii*", dedicat unor evenimente, opere şi personalităţi asupra

cărora s-a aplecat cu multă iubire şi migală profesorul Valeriu Dulgheru. Aici am descoperit cu uimire şi eseul pe care mi l-a dedicat la împlinirea celor 60 de ani, publicat iniţial în Literatura şi Arta nr. 4 din 2012. M-am simţit umil şi copleşit de alăturarea cu acest adevărat compendiu de istorie vie, contemporană.

Prof. D.H.C. Ion SANDU, Universitatea „AL.I.Cuza" Iaşi, Preşedinte al Societăţii Inventatorilor din România

Această carte reprezintă un strigăt de eliberare completă şi definitivă a românilor basarabeni de sub ocupaţia imperiului sovietic. În cele 4 capitole ale lucrării, autorul acesteia, prof. dr. ing. Valeriu Dulgheru, a strâns peste 40 articole publicate, în majoritate, în anul 2011, în revista „*Literatura şi arta*".

Primul capitol „*Încotro Basarabie*?" prezintă evoluţia sinusoidală a vieţii politice, cu deosebire a efortului de unificare a forţelor democratice din Moldova basarabă. Sunt menţionate tendinţele centrifugale ale celor trei partide rămase în AIE2, ceea ce-i face pe comuniştii lui Voronin să se bucure. Luptele fratricide din AIE2 sunt sprijinite chiar de primul ministru V. Filat, acesta schimbând lozinca de ieri „*Moldova fără comunişti"* cu lozinca actuală „*Capitala fără Dorin Chirtoacă"*.

Autorul arată de ce Chişinăul trebuie să fie condus în continuare de democratul *Dorin Chirtoacă* şi nu de comunistul Dodon, care a furat sute de mii de lei. În ultima perioadă d-l V. Filat a revenit declarând că „*Chişinăul nu trebuie cedat comuniştilor, iar Chirtoacă, „ca cel mai bine poziţionat"trebuie sprijinit ca să treacă din primul tur*".

Formarea AIE (Alianţa pentru Integrare Europeană) a fost privită de tinerii basarabeni, dar şi de toţi oamenii lucizi cu gândire democratică, drept unica şansă de a scăpa de comunism. Din păcate, comportamentul celor din conducerea Alianţei nu lasă loc pentru speranţe, deranjind susţinătorii AIE, atât în interior cât şi în exterior. Prin părăsirea de către cei trei (Dodon, Greceanîi şi Abramciuc) a partidului comunist, acesta se destramă, pierzând tot

mai mult teren, ceea ce oferă o şansă liderilor Alianței, pentru a depăşi această nesfârşită criză politică.

În al doilea capitol "*Să eliminăm s(c)lavul din noi*" se menționează condițiile apariției slavismului, prin indiferență, dezbinare, minciună, ură şi răzbunare. De fapt, slavii au devenit frați de credință ortodoxă mult mai târziu grație românilor creştini, sub numele de daci, geți, vlahi, valahi ş.a., peste care au venit ei.

Slavii păgâni au apărut în spațiul carpato-balcanic în sec. V, iar primii slavi creştinați au fost bulgarii. Slavii păgâni ai Rusiei kievene au fost creştinați forțat în sec. IX. Dar aceştia încă nu formau „*Sfânta Rusie*", care a apărut doar în sec. XIV, în baza celor 5 knezate ruseşti unite în jurul knezatului Moscova.

Este deosebit de relevantă mențiunea omului politic şi jurnalist francez Julles Michelet: „*Națiuni ale Europei! Prosperitatea de care vă bucurați o datorați poporului român, care a stat în calea tuturor năvălitorilor*". Mi se sfâşie inima de durere, când, parafrazându-l pe Michelet, dl Dulgheru afirmă „*Popor român! Prosperitatea relativă de care vă bucurați o datorați Basarabiei care, deseori, a fost o monedă de schimb în marea politică*".

Se menține încă pericolul de acum 12 ani, când Iurie Roşca a facilitat venirea la putere a comuniştilor, prin contribuția sa la demiterea guvernului Ion Sturza, justificând că „*nu există o altă cale de a debarca elementele compromise din cadrul executivului".*

În articolul „*Prea multă închinăciune trece în prostie*", autorul subliniază că robia „*creştină*" şi anticreştină rusească a fost pentru basarabeni mai cruntă decât robia economică. Există oare vreo explicație a faptului că oameni politici, precum V. Filat şi M. Lupu, au sărutat mâna unui impostor pentru enoriaşii poporului român basarabean!

În finalul articolului "*Povara resemnării noastre*" autorul menționează că "*nu trebuie să luptăm pentru interesele de clasă, ci pentru cele de obşte, naționale, iar „interesul de obşte" al nostru este integrarea europeană ca unică soluție pentru perpetuarea noastră în timp*". Prin rusificarea sovietică

s(c)lavismul a prins rădăcini adânci la românii basarabeni şi se exprimă sub diferite forme, astfel basarabenii, în majoritatea lor, folosesc un limbaj foarte infect, impregnat cu rusisme sau calchieri din limba rusă.

Al treilea capitol „*200 de ani de ocupaie rusească (1812-2012)*" prezintă aspecte ale rusificării țariste a românilor basarabeni (1812), rusificării sovietice (1940), pământul românesc al Basarabiei sub ocupație rusească, ultimele încercări ale comuniştilor înainte de ieşirea lor din viața politică.

Ultimul capitol, al patrulea, prezintă „*Portrete în timp, opinii, reflecții*" aminteşte de lacrimile românilor basarabeni, subliniindu-se că trebuie să-ți cunoşti trecutul pentru a putea să-ți construieşti viitorul. În ultima parte se prezintă declarațiile unor foruri democratice din Republica Moldova, apelul către alegători al Consiliului Director al FDRM (Forumul Democrat al Românilor din Republica Moldova), precum şi apelul colaboratorilor Univ. Tehnice a Moldovei de susținere a Declarației grupului de inițiativă „*Anul 1812*".

Prof. dr. ing. Păun Antonescu
Universitatea POLITEHNICA din Bucureşti

V-am cunoscut la Iaşi, amândoi făcând parte din Comisia care a analizat şi propus acordarea titlului de doctor honoris causa profesorului Ioan Curtu. Cu aceasta ocazie mi-ați dăruit cartea "*Basarabia răstignită*", care reprezintă în principal articolele pe care le-ați publicat in ziarul „*Literatura si Arta*". Din lectura volumului, deduc ca sunteți, în acelaşi timp, un specialist recunoscut în domeniul dvs. de cercetare, dar şi un exponent al intelectualității tehnice, care se situează în fruntea celor care se pronunță pentru libertate, democrație şi bunăstare în Moldova de peste Prut. Cartea reprezintă un izvor de cunoaştere a realităților complexe, pe care le trăiți, precum şi a greutăților, pe care le întâmpinați în viața de zi cu zi.

Fie ca ceea ce vă doriți, să se împlinească!

Prof. dr. ing. Costică Atanasiu,
membru (c) al Academiei de Ştiințe Tehnice din Romania

Am citit cu plăcere şi interes cartea, pe care mi-ați dat-o. Foarte interesantă şi instructivă.

Cu multa prietenie,

Prof. Dr. Doc. Petre P. Teodorescu,
Academician al Academiei Române

"*Basarabie răstignită*", vol 8, reprezintă o colecție de articole publicate de neobositul şi perseverentul profesor Valeriu Dulgheru, cu preponderență în revista "*Literatura şi arta*" din Chişinău. În continuarea celorlalte volume, cartea poate fi considerată o exprimare sintetică complexă a mai multor colaje de idei: *analize politice* (ex. Cap. "*Incotro Basarabie*", "*Să eliminăm s(c)lavia din noi*"), *prezentări ale unor epoci istorice* zbuciumate şi cutremurătoare ale românilor basarabeni, bazate pe surse bibliografice demne de luat în considerare (ex. Cap. 3, "*1812 – 2012. 200 de ani de ocupație rusească*" şi unele părți din cap.4), *luări de poziții, de exprimare şi îndemnuri civice* (Cap.4, "*Portrete în timp, opinii, reflecții*"). Cartea nu putea fi încheiată altfel de domnul Dulgheru decât cu o parafrazare din poetul național, "*Ce-ți doresc eu ție, dulce Basarabie*", capitol în care îşi îndeamnă compatrioții şi frații de neam să înțeleagă că trebuie să participe prin vot la dezvoltarea democrației şi la acceptarea valorilor europene, la apărarea adevărului, dreptății, libertății şi interesului național în Republica Moldova.

Prof. univ. Dr. ing Ioan Vida-Simiti
Decanul Facultății de Ingineria Materialelor şi a Mediului
Universitatea Tehnică din Cluj-Napoca

Fiecare volum datorat omului de ştiință şi publicistului Valeriu Dulgheru reprezintă o fotografie a timpurilor contemporane. O fotografie developată de un desăvârşit cunoscător şi prețuitor al istoriei Neamului, o imagine dominată de tonurile sumbre ale realității cotidiene şi, totusi, vie prin optimism, prin speranță.

El nu este doar un cronicar al vremurilor de ieri, de azi ci, şi un patriot de excepție, un OM ce a înteles, mai mult decât mulți alți contemporani că singurul "*stăpân*" este binele Țării şi al Neamului, nu cel de sine.

Dacă alții s-au obişnuit, şi-au făcut un unic țel în viață, din a fi salutați cu mâna la chipiu, eu îl voi saluta mereu aşa cum îmi şi îi place: ridicându-mi pălăria.

Felicitări Valer! Pentru tine doar gânduri de bună şi statornică prietenie.

Stanciu Emil Constantin,
Universitatea Tehnică din Cluj Napoca

Volumul 8 al Basarabiei Răstignite mi-a produs o mare satisfacție, eu fiind născut în Chişinău la 10 octombrie 1928, privind romanitatea acestui teritoriu. Mai ales că eu am avut şi doi unchi ce au făcut parte din Sfatul Țării (Nicolae Grosu şi Pavel Grosu, frații mamei mele Zinaida), precum şi mitropolitul Gurie Grosu.

În carte sunt prezentate în detaliu o varietate de aspecte dintre cele mai interesante, care mi-au făcut o deosebită impresie prin felul cum au fost redate, referitor la personalități marcante, cât şi la multe evenimente importante petrecute în diferite epoci în Basarabia. V-aş fi goarte recunoscător dacă mi-ați trimite un exemplar al cărții, pe care aş putea s-o transmit multor altor colegi

din Basarabia, care sunt prezenţi în număr mare la Universitatea Politehnică din Bucureşti.

Prof.dr.ing. Mircea Dimitrie Cazacu
Universitatea Politehnica Bucureşti

Se pare că umanitatea a intrat într-o perioadă zbuciumată, de căutare a noi repere, multe dintre cele vechi pierzându-şi valabilitatea.

Citind acest volum nu poţi să nu fii impresionat până la lacrimi de eforturile uriaşe ale acestei părţi din naţiunea noastră, care caută să-şi găsească rezolvare la multiplele probleme care se suprapun peste problemele generale ale lumii. Din cele citite iţi poţi face o imagine a realităţilor sociale, economice şi politice ale acestui spaţiu, şi ca român, trăieşti o mare emoţie văzand lupta permanentă pentru afirmarea identităţii naţionale şi încercarea de a nu se rupe de rădăcinile neamului.

Nu poţi decât să te închini în faţa unui astfel de caracter militant, a unui asemenea efort, ştiind că profesorul Valeriu DULGHERU are şi o activitate universitară prodigioasă, precum şi în faţa curajului de a-şi asuma riscurile unor astfel de demersuri.

Un neam nu poate dăinui decât prin asemenea fii!

Conf.dr.ing. Gheorghe Prisăcaru,
Universitatea Tehnică "Gh. Asach" Iaşi

Volumul 8 al „*Basarabiei răstignite"* este o lucrare de mare sensibilitate şi simţ patriotic, românism adevărat! Din păcate mi se pare că sunt tot mai puţini oameni de calibru şi valoarea dumneavoastră. Este o carte care analizează foarte corect şi obiectiv oportunitatea unificării forţelor democratice pentru viitorul Basarabiei. Sunt evidenţiate realităţi şi soluţii pentru

şansele unui viitor pentru Basarabia în strânsă legătură cu viitorul preşedinte care să poată reprezenta ţara aşa cum se cuvine.

În capitolul al II-lea este prezentat s(c)lavismul instaurat în Basarabia, cum a apărut şi cine se încumetă să repete "*isprava*" lui Iurie Rosca, şi mai ales povara resemnării populaţiei prin s(c)lavismul instalat prin rusificare. Aceste aspecte sunt reluate în capitolul III - 200 de ani de ocupaţie rusească, în care este prezentată rusificarea ţaristă a românilor basarabeni.

În capitolul IV sunt prezentate personalităţi şi portrete în timp cu opinii şi reflecţii asupra situaţiei din Basarabia. Sunt redate declaraţii ale Forului Democrat al Românilor din Republica Moldova, apelul colaboratorilor Universităţii Tehnice a Moldovei de susţinere a Declaraţiei grupului de iniţiativă „*Anul 1812*".

În finalul lucrării sunt prezentate aprecieri asupra tuturor acestor aspecte ale românismului adevarat.

Personal vă felicit pentru curajul şi timpul alocat pentru această vastă documentare pentru publicarea acestui volum intitilat generic "*Basarabie Rastignita*"! Este o dovadă a devotamentului dumneavoastră pentru ceea ce reprezintă românism adevarat! Încă odată sincere felicitări şi mult succes în tot ceea ce întreprindeţi!

Prof. univ. dr. ing. Corneliu Munteanu,
Universitatea „Gh. Asachi" Iaşi

Iată-ne ajunşi la volumul 8 al „*Basarabiei răstignite*". Volum care, asemenea celor anterioare, constituie un efervescent izvor de cunoaştere atât a realităţilor complexe, cât şi a greutăţilor, pe care le întâmpină, zi cu zi, această parte atât de nedreptăţită a Ţării.

Lucrarea, structurată în 4 capitole, include un mare număr de articole publicate în săptămînalul "*Literatură şi artă*", din care se desprinde un suflu viu, mereu proaspăt, inepuizabil, al *prof. dr. ing. Dr. hab. Valeriu, Dulgheru*, exponent al intelectualităţii

tehnice, mereu în fruntea celor care se pronunță pentru libertate, democrație și bunăstare în Moldova de peste Prut.

"*Încotro, Basarabie?*", o întrebare extrem de actuală, constituie titlul primului capitol, în care sunt cuprinse articole dedicate unor probleme actuale ale politicii și democrației în Republica Moldova, în această perioadă crucială a desfășurării evenimentelor atât pe plan european cât și mondial.

Al doilea capitol, „*Să eliminăm s(c)lavul din noi*" cuprinde o serie de articole ce analizează, pertinent, impactul slavismului în diverse forme, de-a lungul timpului, asupra Moldovei înstrăinate, dar și efectele nefaste ale acestuia: resemnarea, divizarea, îndepărtarea de idealurile naționale și democratice.

„*1812-2012. 200 de ani de ocupație rusească*" este titlul celui de-al treilea capitol, o foarte interesantă trecere în revistă a dramaticelor evenimente care au marcat istoria acestor provincii istorice, mai cu seamă Basarabia, dar și Bucovina de nord. Deși în genere cunoscute, datele și faptele istorice prezentate nu încetează a trezi interesul cititorului prin modul de prezentare deosebit realizat de autor.

În capitolul patru, „*Portrete în timp, opinii, reflecții*" sunt prezentate personalități, reflecții, dar și luări de atitudini, declarații, în momente de aniversare sau de comemorare ale unor evenimente istorice din istoria ultimilor 200 de ani.

Volumul se încheie cu câteva sugestii, gânduri și aprecieri ale unor personalități științifice cu privire la lucrare.

Atent redactată, cu o grafică elegantă, de o deosebită valoare artistică, „*Basarabie răstignită*", volumul 8, este un instantaneu al vremurilor actuale, un izvor de cunoaștere al realităților din acest colț de Țară. Felicitând autorul, îi doresc multe și interesante volume viitoare ale acestei lucrări, care poate, într-un viitor optimist, se va numi „*Basarabie reînviată*".

Cătălin Cornel GAVRILĂ, șef lucr. univ. dr. ing.,
Universitatea „Transilvania" din Brașov

Interminabilul drum al Golgotei basarabene

Pe parcursul mai multor ani cititorii hebdomadarului „*Literatura și arta*" au avut avantajul de a lua primii cunoștință de pasionatele reflecții asupra realității complexe pe care o trăim și de luări curajoase de atitudine în probleme decisive pentru ființa noastră națională din partea profesorului universitar, doctor inginer Valeriu Dulgheru, reputat specialist în domeniul său de cercetare, dar și priceput analist politic și om al cetății, luptător înflăcărat pentru instaurarea unei libertăți și democrații reale în Republica Moldova, pentru triumful măreților idealuri ale românilor de pe această palmă de pământ românesc.

Urmând exemplul colegilor de pe baricadele publicisticii (N. Dabija, C. Tănase, N. Mătcaș, V. Păslaru etc.), care și-au reunit articolele disparate în volume tematice, dl Dulgheru de asemenea le-a orânduit tematic și cronologic sub titlul sfâșietor de sugestiv „**Basarabia răstignită**" (fasciculele 1-7 au apărut în anii trecuți, fascicula a 8-a o constituie prezentul volum). Fascicula a 8-a cuprinde articolele publicate în 2011 și câteva de la începutul anului curent.

Pretinși analitici politici sadea gen I. Țurcanu s-ar putea să nu-i recunoască acest calificativ domnului inginer, un cititor imparțial, însă, suntem convinși că i-ar acorda fără nici o ezitare brevetul de analist autentic imediat după lecturarea primului capitol din cele patru („**Încotro, Basarabie**?"). Dl inginer face o adevărată radiografie a stării reale de lucruri din Basarabia la ora actuală, referindu-se, în caz de necesitate, la realitățile din trecut, stabilește cu rigoare medicinală diagnosticul, propune soluții, îndeamnă cititorul, dar și conducerea liberal-democrată, care trebuie să fie preocupată întâi și întâi de toate de interesul național, la meditație și acțiune. Am fost, la 1988-1991, o forță de temut, am readus acasă însemnele demnității noastre naționale (limba română, alfabetul latin, istoria neamului, imnul deșteptării acestuia, tricolorul etc.), am proclamat suveranitatea și independența față de imperiul rusesc, ne-am propus să dezvăluim și să condamnăm atrocitățile regimului comunist sovietic și să scoatem partidul comunist criminal în afara legii, ne-am orientat spre unire și reîntregire cu Țara și, împreună cu ea, spre valorile

civilizației europene. Nu am ştiut să coagulăm forțele democrate până la capăt; am crezut, în naivitatea noastră, că avem de a face cu o altă Rusie, democratică, resemnată cu noul ei statut; am neglijat complexitatea noii realități; am subestimat pericolul inamicului interior, al rânzei „*moldoveneşti*" congenitale şi al trădării, al complotului nostru fratricid. Nu am ținut seama de venalitatea clasei politice, a guvernanților. De aici cele două enclave străine de pe teritoriul republicii, nesubordonarea lor față de centru, nerecunoaşterea simbolurilor naționale, respingerea interesului național; de aici neunirea noastră în timp de pace, dar şi în situații de urgență; puzderia de partiduțe în campaniile electorale, relațiile ireconciliabile dintre consilierii municipali şi dintre grupurile parlamentare, dintre Guvern şi Parlament, patrioți şi mancurți; de aici amiciții şi trădările, alianțele şi mezalianțele, urcuşurile de moment şi căderile de răsunet, orientările diametrale (vectorul de est - vectorul european, preşedinte de țară partinic – preşedinte neafiliat politic), activismul şi indiferentismul, sinceritatea dezarmantă şi minciuna crasă etc.

Dl profesor trage semnalul de alarmă „***Națiune, nu dormi!***" de fiecare dată: la alegerea primarului capitalei; la excluderea fraudelor în alegerile locale; în ciorovăiala privind modul de alegere a Preşedintelui; la aprecierea mitingurilor roşchiste şi voroniniste, care profanează altarul micilor-marilor noastre izbânzi; la descifrarea subtextul războiului dintre vinul moldovenesc şi gazul rusesc; la dezvăluirea acțiunilor anticreştine în Republica Moldova ale actualului popă Gapon al Basarabiei etc.

Hârtia de turnesol pentru soluționarea şi justa apreciere a subiectelor abordate o reprezintă, după opinia întemeiată a autorului, interesul național: dăunează sau contribuie la promovarea lui? Toate eforturile şi suferințele înaintaşilor (culminând cu sacrificarea lor) s-au făcut în numele promovării interesului național. Toate interesele politicienilor de la noi, dar şi ale oamenilor de rând, care nu trebuie să rămână indiferenți, urmează să fie subordonate aceluiaşi scop. Cu perseverență, în unire, acționând lucid, zi de zi, pas cu pas.

Tratate cu obiectivitatea impusă de deontologia omului de cercetare şi de cea mai înaltă moralitate, temele abordate, avertizările şi soluțiile propuse trădează şi „*subiectivismul*" autorului. Astfel, el nu poate trece indiferent peste crimele făcute

de Rusia țaristă, dar şi de regimul comunist sovietic față de conaționalii noştri: dublul rapt al Basarabiei şi înstrăinarea de Patria-mamă; deznaționalizarea şi rusificarea în masă; torturile, omorurile, deportările, foametea organizată, desproprietăririle; distrugerea conştiinței naționale, a sentimentului de apartenență la un neam, o cultură şi o istorie milenară, mancurtizarea, schilodirea spirituală a tineretului (capitolele I-III). Dar tot el nu poate să nu fie mândru de vechimea civilizației (cucutene) din acest colț al Europei în contextul civilizației mondiale, de stoicismul şi inteligența strămoşilor noştri traci şi daci, de miracolul menținerii în istorie a multpătimitului neam al nostru, de curajul predecesorilor de la 1918, de realizările ştiințifice ale contemporanilor săi. Autorul nu ezită (cum procedează adesea, din frică sau jenă, alții) când se află în situația de a spune lucrurilor pe nume. El afirmă cu îndrăzneala unui Giordano Bruno că atât Rusia țaristă la 1812, cât şi Rusia sovietică în 1940 au fost nu eliberatoare, ci ocupante ale Basarabiei; că noi, basarabenii, suntem o aşchie a poporului român şi vorbim limba română, iar partea de pământ, numită astăzi Republica Moldova, este o aşchie de pământ românesc; că încă nu am fost în stare să izgonim pe de-a-ntregul s(c)lavul din noi; că secături de-alde Stepaniuc, Stati, Munteanu ş.a. sunt consecințele genocidului spiritual țarist, stalinist şi comunist, aplicat față de etnosul nostru.

Independenți din punct de vedere formal de imperiul azi extern, rămânem, cu părere de rău, încă pentru nu se ştie cât timp sclavi ai robiei inoculate timp de aproape două secole în sângele nostru de propaganda şi tureatca străină. În crucea Basarabiei răstignite acum 200 de ani de ocupanți mai bat nişte cuie atât longevivii strănepoți ai acestora, cât şi clonele mancurților naționali. Interminabil, spinosul drum al Golgotei basarabene?

Ar fi multe de spus despre cartea şi meritele colegului nostru. Lăsăm însă cititorului plăcerea de a descoperi sau redescoperi modul de abordare şi interpretare a unor probleme de importanță vitală pentru menținerea şi propăşirea noastră ca neam în istorie şi de a se convinge pe viu că adevărul despre noi şi istoria nostră nu poate fi tăinuit sau tăcut la infinit. *Blestemați să fie acei care dintr-o țară au făcut şi mai fac două* (N. Lupan).

Dionis Lica şi **Nicolae Mătcaş**, profesori universitari

LAUREAȚII
săptămânalului "*Literatura şi arta*" pentru anul 2011

La sfârşit de an, colectivul săptămânalului "*Literatura şi arta*" împreună cu cititorii acestuia, desemnează personalitățile notorii ale vieții publice şi culturale ale anului care s-a scurs.

Laureați ai Premiilor săptămânalului "*Literatura şi arta*" au devenit:

Pentru Publicistică:

Acad. Vasile MICU
Acad. Andrei GALBEN
Ana GUȚU
Nocolae ANDRONESCO (SUA)
Valeriu DULGHERU
Alecu RENIȚĂ
Nicolae CIOBANU
Gheorghe CALAMANCIUC
Acad. Sergiu CHIRCĂ
Acad. Alexandru MOŞANU
Acad. Petru SOLTAN
Vasile NANEA (Ungaria)
Ion BUGA
Anton MORARU
Aurel MARINCIUC
Maria COSNICEANU
Dumitru MĂMĂLIGĂ
Gheorghe MÂRZENCU
Vlad POHILĂ
Ion COSTAŞ
Gheorghe MARIN
Lidia CODREANCA
Alexei MARULEA
Ion FIODOROV
Gheorghe CERNEA
Protoiereu Ioan CIUNTU
Protoiereu Petru BUBURUZ
Ion MELNICIUC
Vlad ARHIP
Tudor SPĂTARU (SUA)
Florin CÂRLAN (SUA)

Valentina STOICA
Ion COCIERU
Ionel CĂPIȚĂ
Vladimir ROLINSCHY
Dumitru PĂSAT
Raia ROGAC
Tudor NEGRU
Tatiana ROTARU
Nicolae COJOCARU
Iov RUSNAC
Nadejda BRÂNZAN
Ion GĂINĂ
Ion VARTA
Vasile D. CIUBUC
Constantin BOBEICĂ
Andrei VIZIRU
Elena PRUS
Valerian CIOBANU
Vitalie PASTUH-CUBOLTEANU
Aurel DĂNILĂ
Maria HERȚA
Gheorghe VIȚĂ
Ion GOLOVATÂI
Simion DAMASCHIN
Boris MOVILĂ
Andrei DUMBRĂVEANU
Aureliu BENU
Liviu BELÂI
Romeo ŞCERBINA
Ştefan TUDOR
Ion STICI
Tamara MAIER
Simion MOSCALU
Teodor MARŞALCOVSCHI
Virginia MALCOCI
Lorin CANTEMIR (Iaşi)
Gheorghe PÂRLEA (Miroslăveşti, Iaşi)
Filip ISTRATI-CAZACU (Canada)
Ovidiu CREANGĂ (Canada)